

Que lluny ens ha portat!
75 anys del Club Bàsquet L'Hospitalet

ENRIC GIL I MESEGUER

CENTRE D'ESTUDIS DE L'HOSPITALET

CENTRE D'ESTUDIS DE L'HOSPITALET

Edició Centre d'Estudis de l'Hospitalet
Major, 54, 1r 08901 l'Hospitalet
Telèfon 93 338 60 91 Telèfon/Fax 93 261 24 90
www.celh.org
celh@catalonia.net

Equip d'edició Mercè Artigas, Montserrat Perelló i Marta Tapiol, del CEL'H.

Correcció lingüística Montserrat Solanas, del CEL'H.

Escanejat fotografies Enric Gil, del CEL'H.

Agraïments Agraïm especialment el suport i la col·laboració de les persones i institucions què ens han donat informació i/o ens han facilitat documentació i fotografies; també agraïm de forma destacada la grata i incondicional forma en que la Fundació del Bàsquet Català ens ha estat ajudant; per últim, donar les gràcies a l'amable col·laboració d'en Lluís Puyaltó.

Fotografia coberta i contracoberta Coberta. Pilota actual de bàsquet utilitzada a la categoria LEB.

Contracoberta. Pilota de bàsquet feta amb cuiro i utilitzada cap als anys quaranta; actualment es conserva a la Fundació del Bàsquet Català

Font: Arxiu personal de l'autor.

Tractament imatge: Imatge i Color.

Disseny Gràfic Imatge i Color

Impressió Offset Color

Dipòsit legat B-36382-04

ISBN 84-922206-4-3

Sumari

PRESENTACIÓ, Club Bàsquet L'Hospitalet 5

PRESENTACIÓ, Centre d'Estudis de l'Hospitalet 7

ALLÒ QUÈ HEM FET. 1929-2004 **9**

1. ALLÒ QUÈ HEM FET 11
- 1.1. Una qüestió de dates 11
- 1.2. Els orígens 13
- 1.3. Els "republicans" 17
- 1.4. Neix l'Atletic Basket Juniors 19
- 1.5. Aquell bàsquet pioner 21
- 1.6. Els anys del Juniors 24
- 1.7. Sobreviure la guerra civil 29
- 1.8. Temps de títols 32
- 1.9. El descens 40
- 1.10. Tornar cap amunt 53
- 1.11. Perseguir una il·lusió 63
- 1.12. Cirsa, una nova oportunitat 93
- 1.13. Tocar de peus a terra 100
- 1.14. I ara què? 102

ELS QUI HEM ESTAT. 1929-2004 **109**

2. ELS QUI HEM ESTAT 111
- 2.1. Posem-nos la mà a la butxaca 111
- 2.2. Protagonistes de 75 singladures 115
  - 2.2.1. Presidents i directius 115
  - 2.2.2. Jugadors nacionals i entrenadors 122
  - 2.2.3. Els "americans" 138
- 2.3. La dedicació al bàsquet de base 144
- 2.4. El torneig de les futures estrelles 157
  - 2.4.1. Els què ens han visitat 163

ANNEX 1. RESULTATS DEL PRIMER EQUIP PER TEMPORADES 169
ANNEX 2. LLISTAT DE PRESIDENTS 173
ANNEX 3. COMPONENTS DE LES JUNTES DIRECTIVES CONEGUDES 175
ANNEX 4. JUGADORS PER TEMPORADES 181
ANNEX 5. ENTRENADORS 197

BIBLIOGRAFIA 201

RELACIÓ D'ARXIUS, BIBLIOTEQUES I FONS CONSULTATS 203

FONTS 205
- Premsa 205
- Pàgines Web 205

FONTS ORALS 207

ÍNDEX ONOMÀSTIC 209

7
C.B. L'HOSPITALET

132. Un distés temps mort del partit de veterans del CB L'Hospitalet organitzat amb motiu del 75è aniversari del club.

☆ Font: Arxiu personal de l'autor

133. Instantània d'un partit de la segona edició del torneig juvenil, l'any 1981, entre el CB L'Hospitalet i La Salle Barcelona, al Pavelló Municipal de Bàsquet.

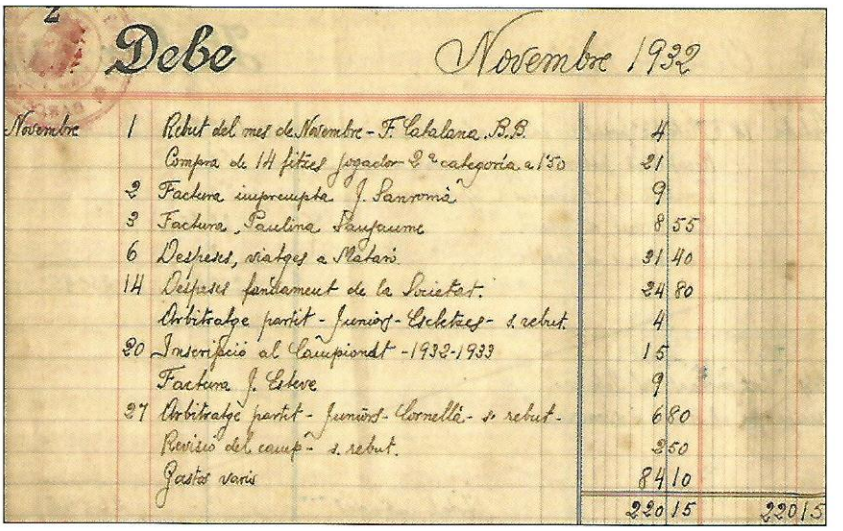
Font: Arxiu personal Joan Pujol

2. Els qui hem estat

2.1. POSEM-NOS LA MÀ A LA BUTXACA

Dedicar un capítol a la història econòmica del club pot semblar una mica estrany d'entrada. Potser no és habitual en un llibre com aquest però he cregut que s'havia d'aprofitar el fet que se'ns han conservat moltes dades d'aquest tipus, una cosa no gens habitual si més no pel que fa referència als clubs esportius de l'Hospitalet. A l'arxiu del club[48] encara es manté, entre d'altres, el llibre de comptabilitat dels anys de l'Atlètic Bàsket Juniors, és a dir, de tota la primera etapa fins a la guerra civil inclosos els anys del conflicte (1932-1938)[49]. Això és totalment extraordinari perquè ens permet reconstruir pràcticament al dia l'activitat real i quotidiana del club en aquesta època. Altres llibres de comptes que també s'han conservat ens parlen amb total detall d'una etapa concreta entre els anys 1942 i 1954. Després, per diverses vies, també tenim dades d'altres períodes, però amb molt menys detall. D'aquesta forma arribem amb alguna informació fins al final de la dècada dels cinquanta. A partir del 1960 gairebé hem de donar un salt fins al 1980 perquè d'aquest període només he trobat dades de les dues temporades inicials de la dècada dels setanta. De l'any 1980 fins al moment disposem de les dades més importants tot i que, d'altra banda, la comptabilitat es fa molt més complicada: gairebé qüestió d'experts. Disposem, doncs, de dades més o menys extenses de més de la meitat dels anys d'existència del club, i en bona part molt detallades. Això permet fer comparances i, més enllà de les explicacions sobre la situació de les arques del club en cada moment que ja he anat anotant al llarg de la primera part, explicar què interessa al club en cada època, en què es gasta els diners i com els obté. Això ens descriurà des d'una altra perspectiva el passat del club, l'activitat que en aquests anys ha anat desenvolupant i, sobre tot, com els interessos i les necessitats han anat canviant al llarg de les dècades.

A grans trets podem resumir la història econòmica del CB L'Hospitalet en dos grans parts: abans i després de pujar a categories nacionals (en el sentit del terme explicat al final de la primera part). La frontera entre aquests dos períodes queda marcada l'any 1965, quan per primer cop es puja a la Lliga Nacional en el seu model creat a partir del 1957. Aquests dos períodes es diferencien perquè en els primers 35 o 40 anys de la seva existència el club funciona sense que el dèficit de cada temporada, si és que existeix, superi segurament el 10 per cent dels ingressos que tenen. D'aquesta forma, el deute que es podia arribar a arrossegar mai no era preocupant i, moltes vegades, inexistent. Hi ha també anys en què la diferència entre ingressos i despeses és de signe positiu, però tampoc aquí aquests beneficis superen el 10 per cent dels primers. En tot cas, quan les coses es començaven a complicar, algunes mesures d'urgència podien ajudar a redreçar la situació. Per exemple, en la temporada 57/58 mesures com suprimir els regals de Nadal als jugadors o eliminar la figura del taquiller i del responsable de mantenir el camp foren necessàries per tal d'equilibrar la caixa. Aquella campanya, el pressupost es va tancar amb gairebé 2.500 pessetes de superàvit, tot i que s'arrossegava el deute de la construcció de la pista en els terrenys del futur pavelló municipal i per tant el mes de juliol hi havia un deute real d'unes 1.500 pessetes. Malgrat tot, això no arribava al 3 per cent del pressupost, una futilesa tenint en compte la inversió realitzada.

Debe — Novembre 1932

Novembre	1	Rebut del mes de Novembre - F. Catalana B.B.	4
		Compra de 14 fitxes jugador 2ª categoria a 1'50	21
	2	Factura imprempta J. Sanromà	9
	3	Factura Paulina Pampaume	8'55
	6	Despeses, viatges a Mataró	31'40
	14	Despeses funcionament de la Societat.	24'80
		Arbitratge partit - Juniors - Cicletes - 1 rebut	4
	20	Inscripció al Campionat - 1932-1933	15
		Factura J. Ebere	9
	27	Arbitratge partit - Juniors - Cornellà - 1 rebut -	6'80
		Revisió del camp - 1 rebut.	2'50
		Gastos varis	84'10
			220'15 — 220'15

134
UNA PÀGINA DEL PRIMER LLIBRE DE COMPTES DE L'AB JUNIORS, L'ANY 1932. EN AQUEST LLIBRE S'HI CONTÉ GAIREBÉ TOTA LA COMPTABILITAT DEL CLUB FINS EL 1938.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

A la segona part de la història econòmica del club, a partir del 1965, i malgrat que en alguns dels períodes les referències són indirectes, es pot dir que són moltes més les temporades en què el balanç entre entrades i sortides de caixa és negatiu, i a més els números vermells per sobre del 10 per cent dels ingressos són els més nombrosos. Per contra, els beneficis d'aquelles altres més escasses temporades ara que acaben amb números negres no acostumen a ser de més del 10 per cent dels ingressos. L'any 1965, també parlant en termes generals, ens marca l'inici de les dificultats per mantenir-se en el nivell on normalment la directiva del club aspira a situar

el seu primer equip. Això és degut als pressupostos cada vegada més elevats que es requereixen. Serà especialment a partir de finals dels anys setanta quan el CB L'Hospitalet començarà també a arrossegar uns dèficits que d'una temporada a una altra, amb poques excepcions, aniran creixent una mica més, sense que aquesta tendència hagi canviat encara. La professionalització progressiva del bàsquet pot ser una causa necessària però no suficient per explicar aquest canvi. De fet, els jugadors comencen a percebre alguna quantitat al CB L'Hospitalet de forma més general a partir aproximadament de la temporada 59/60, però el salt més important en aquest sentit es dóna sobre tot amb la incorporació dels jugadors estrangers, que al club hospitalenc comença amb l'arribada de Bob Gords l'any 1974. No és casualitat que els dèficits més problemàtics al CB L'Hospitalet es comencin a notar poc després de l'arribada del primer estranger, a qui se li ha de pagar sou, allotjament, cotxe, bitllets d'avió... També les exigències dels jugadors nacionals es fan cada vegada més cares a partir dels anys setanta. A tall d'exemple podem posar el cas de Félix de Pablo, que devia ser un jugador molt desitjat pel tècnic de torn ja que segons recordava el directiu Fèlix Pons li van haver de comprar una motocicleta que desitjava en aquell moment per tal que fitxés.

Aquestes, però, no són les úniques despeses importants perquè les categories nacionals que el CB L'Hospitalet comença a sovintejar a partir de l'any 1965 tenen uns desplaçaments molt més cars que les competicions de tipus interegional o les més locals. I encara hi ha una diferència molt important entre les dues èpoques en què hem dividit, parlant en termes econòmics, la història del CB L'Hospitalet: l'existència d'un treball de base molt més desenvolupat (i per tant més car) a partir sobre tot dels anys vuitanta (i també amb equips femenins). Per comprendre una mica més aquesta línia divisòria que intento marcar en la història del CB L'Hospitalet cal veure per exemple que si entre el 1933 (primer any amb registres econòmics complets) i el 1958 les despeses anuals es multipliquen gairebé per 35, entre el 1959 i el 1991 (probablement l'any amb una major despesa en la història del club) aquesta progressió es multiplica per més de 1226! Això dóna una clara idea de com ha evolucionat el ritme de les despeses al club, ja sigui per l'augment de les seves ambicions o per l'encariment del propi esport. Mentre tant, per exemple, una de les fonts d'ingressos del club, la quota d'associats, s'apujava només per un factor de 10 en el període comprés entre el 1932 i el 1956, i només per 400 entre el 1956 i el 1992 (els dos períodes són semblants als utilitzats anteriorment per analitzar l'evolució de les despeses).

A banda d'aquestes generalitzacions sobre el club, els llibres de comptes ens permeten seguir molt de prop la vida quotidiana dels seus components. Podem veure per exemple com, en el període comprès entre la fundació del Juniors (1932) i l'extinció momentània de l'activitat per culpa de la guerra civil (a mitjan 1938), el club només té números vermells en una ocasió, i aquests són solucionats ràpidament. Va ser durant l'estiu del 1933 quan el club, dins de la seva activitat de tipus més social –un fet característic a les entitats esportives durant la República- opta per organitzar-se les seves pròpies revetlles, en una barreja d'actes esportius i lúdics. Això significava una capacitat organitzativa relativament important, i també un risc econòmic. Per a la primera revetlla, la de Sant Joan, el club va encarregar 200 tortells i 40 coques –segons consta detallat al llibre de caixa - que suposaven una despesa de 90 pessetes, i va llogar l'orquestrina *The Holly Jazz*, que costava unes altres 60 pessetes. Això suposava un total de 150 pessetes, que podem contextualitzar dient que el pressupost total d'aquell any era de 1507 pessetes, i això vol dir que en una nit gairebé es movia el 10 per cent dels diners de l'entitat, una xifra gens menyspreable. La jugada els va sortir bé ja que en aquesta ocasió els ingressos van suposar 202 pessetes, amb uns guanys bruts d'unes 52 pessetes (d'aquí encara s'havien de descomptar algunes despeses més, com els drets d'autor que ja es pagaven a la SGAE per la música de l'orquestra). La revetlla va tenir força èxit si parlem en termes socials, hi devien anar un bon grapat de socis i afeccionats. Potser animats per aquest primer èxit, aquesta mena de festival el van repetir dues vegades més durant el mes de juliol d'aquell mateix any, amb recaptacions de 154 i de 94,35 pessetes. En el primer dels casos pràcticament es van cobrir les despeses, però en el segon es van registrar unes pèrdues d'unes 47 pessetes, cosa que va provocar aquell petit dèficit en els comptes del mes, l'únic que podem trobar fins al 1938!!!

Hi ha despeses que són pròpies de cada època. En els anys quaranta i cinquanta, per exemple, comprar pilotes per jugar a bàsquet suposava una inversió més extraordinària que no pas ara. Les pilotes eren uns objectes més complicats de fer,

amb cambra d'aire i tancament exterior de cuiro, i evidentment no tenien un procés de fabricació tant automatitzat com ara, ben al contrari es feien gairebé a mà. Segurament tenien un valor com a objectes molt més gran que no pas ara, de tal forma que era evident que no s'havien de llençar quan es feien malbé i sí intentar arreglar-les. En aquests anys són normals les anotacions en aquest sentit al llibre de comptabilitat. Una pilota nova d'últim model podia costar en els anys cinquanta al voltant de les 300 pessetes, una quantitat apreciable: uns 60 euros d'avui dia!. És possible que aquest fos el preu de les primeres pilotes de goma que es van veure en el món del bàsquet, tot i que les habituals de cuir, fins al moment, com a mínim devien costar la meitat. Per contra, l'abril del 1954 reparar quatre balons els va costar 155 pessetes. La cambra solta, per tal de canviar-la un mateix, costava unes 35 pessetes. Pagaven la pena, doncs, tots aquests arranjaments. Fins i tot he trobat anotacions de compres de balons de segona mà, que sortien a 85 pessetes. Aquestes situacions també es podien donar amb les sabatilles. Evidentment no hi havia l'assortit de models que existeixen ara, i segurament només a partir dels anys cinquanta –i ben entrats- hi devia haver més d'una qualitat. Marcel·lí Maneja recorda que en aquells anys quaranta, aconseguia sabatilles gràcies a un amic que les hi portava del nord d'Àfrica on estava fent el servei militar. Un parell, aquí, a principis dels anys cinquanta podia costar entre 90 i 140 pessetes. Les anotacions dels "arreglos" que he trobat mostren que una reparació de sabatilles costava normalment entre les 5 pessetes d'un de menor i les 25 pessetes de "recauchutar un par de zapatillas", tot i que en algun cas arriba fins a les 30 i les 40 pessetes. Són coses que avui dia ens sobten perquè els sistemes de fabricació han canviat tant que ja no surt a compte la reparació, i és més barat canviar-ho per un de nou. De fet, reparar unes sabatilles avui dia, per exemple, ja no hi ha ningú que ho faci, però en aquella època de recursos escassos, era el més habitual. D'això fa cinquanta anys.

En la dècada dels trenta, als jugadors se'ls pagava la fitxa federativa, que podia costar entre una pesseta i mitja i dues, segons la categoria. Fins i tot també se'ls abonava el valor de la fotografia pertinent per a la fitxa, que costava al voltant d'una pesseta cadascuna. El club també es feia càrrec de les despeses que ocasionaven la major part dels viatges que feia l'equip per jugar partits, però amb excepcions. En els viatges més llargs el club només pagava una part i en cobrava una altra. Així, per exemple, el febrer del 1934, el comptador anota unes despeses per un viatge a Manresa de 103,2 pessetes però també registra uns cobraments als jugadors de 41 pessetes. L'any 1936 hi ha, però, un viatge especial a Madrid, on disputaran en el mes de maig el seu primer campionat d'Espanya. El llibre recull unes despeses d'estada a Madrid de 95,35 pessetes més unes altres 63 de les despeses pròpies de l'entrenador. També cal afegir 10,85 pessetes més corresponents a "telegrames des de Madrid", segurament per notificar amb rapidesa els resultats obtinguts ja que els mitjans de comunicació no eren com avui dia. Encara s'han de sumar 25 més per a la inscripció al Campionat d'Espanya. El club va ingressar aquell mes un donatiu de l'Ajuntament de 300 pessetes per fer front a aquestes despeses. Les subvencions municipals no són molt habituals en aquests primers anys; potser en aquest sentit són més importants els donatius espontanis dels socis. En tot cas, aquest apartat no acostuma a superar el deu per cent dels ingressos en aquests anys d'abans de la guerra, i de vegades al final d'un any són inexistents.

De fet, amb les dades que tinc es pot afirmar que fins a meitat dels anys cinquanta, els ingressos del club provenen majoritàriament de les entrades venudes en els partits de casa i especialment de les quotes de socis. Les entrades suposen al voltant del vint o el trenta per cent dels ingressos anuals, mentre que les quotes de socis són entre el 40 i el 60 per cent. A partir del 1947, les arques del CB L'Hospitalet troben un nou filó: les rifes i loteries. A partir d'aquest any el club organitza rifes amb objectes de tot tipus o diners com a premis[50]. També data d'aquesta època el costum de la venda paral·lela de talons de números amb motiu del sorteig de Nadal, i fins i tot s'estén també quan hi ha d'altres sorteigs extraordinaris de la Loteria Nacional. També es realitzaven els dies de partit altres jocs d'atzar entre els assistents, com travesses per encertar el resultat del partit (guanyava qui s'aproximava més al resultat final), amb premis econòmics en funció de la recaptació. Aquesta font d'ingressos serà tan important que en els anys cinquanta tenim la prova que arribava a suposar la meitat del pressupost! En tot cas, en els anys finals dels quaranta i durant els cinquanta, el percentatge probablement no baixava del quaranta per cent. Els ingressos per loteries i rifes venien a equilibrar la disminució progressiva del capítol de quotes de socis i de recaptacions durant els partits.

135
L'EQUIP DE LA TEMPORADA 84/85, AMB LA PROPAGANDA DEL NOU PATROCINADOR D'AQUELLA TEMPORADA, DRY SACK, DESPRÉS DE TRENCAR AMB ATO. OBSERVI'S QUE PER FER LA FOTO S'HA TAPAT AMB LA SENYERA UN CARTELL DE L'ANTERIOR MARCA PATROCINADORA.
FONT: ARXIU FOTOGRÀFIC AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET

Finalment, però, les loteries deixaran de significar una part tant substancial del pressupost en algun moment que no puc precisar amb massa seguretat, però que deu ser ja cap a finals dels anys seixanta, tot i que evidentment se'n continuaran fent fins avui dia. Decreix el seu pes en el percentatge total del pressupost anual perquè es diversifiquen les fonts d'ingressos, però no deixaran de ser quantitats importants en termes absoluts en cap moment, sobre tot en els anys setanta i vuitanta.

A partir del 1965, s'inaugura una altra modalitat d'ingrés en els pressupostos del club: el patrocini. En efecte, aquest any el CB L'Hospitalet jugava per primer cop la Lliga Nacional i va aconseguir el recolzament de l'empresa Pepsi-Cola. Aquell contracte, del qual encara es conserva una còpia al club, va suposar pel CB Hospitalet mig milió de pessetes distribuïdes en tres pagaments per a cada una de les tres temporades següents. En la mateixa temporada 65/66, l'empresa es comprometia a pagar 150.000 pessetes, en la 66/67 la quantitat pujava a 165.000 i en la 67/68 la resta, 185.000 pessetes. A canvi d'aquestes quantitats, l'equip passava a anomenar-se oficialment CB Hospitalet Pepsi Cola. El contracte també especificava que en el moment en que l'equip perdés la categoria de Primera Nacional, Pepsi Cola quedava deslliurada automàticament d'acomplir amb els pagaments. En diners actuals serien en total uns 51.000 euros (uns vuit milions i mig de les antigues pessetes). No s'han conservat els llibres de comptabilitat d'aquests anys seixanta i, per tant, no ens podem fer una idea clara del percentatge que suposava aquest patrocini dins del pressupost total del club. Tot i això, els diners del primer pagament van anar directament al club Picadero per la cessió de dos jugadors, Martos i Calaf, el que indicaria que era una quantitat relativament apreciable, però no pas exagerada. Després vindrien altres patrocinadors, com he anat explicant en la primera part, que venien a suplir la progressiva disminució de les altres fonts tradicionals d'ingressos. A partir dels anys setanta, amb l'arribada definitiva al Pavelló Municipal, el CB L'Hospitalet generalitza una altra font d'ingressos que ja havia utilitzat abans en d'altres pistes, però amb menys profusió: la publicitat estàtica. Les tanques publicitàries es fan elements comuns a la pista i arriben a generar parts importants dels pressupostos, potser en els millors anys entre el deu i el vint per cent. I a partir especialment dels anys vuitanta, les subvencions de les administracions també tindran una creixent importància en els pressupostos. Gairebé sempre han existit, però fins fa vint-i-cinc o trenta anys aquestes aportacions de diferents administracions i organismes eren molt més aleatòries: podien haver-hi temporades en què sumessin zero i d'altres que suposessin una part interessant del pressupost. En les darreres dues dècades les subvencions es fan més regulars i per tant ja formen part dels ingressos esperats pel club, entre d'altres coses perquè el CB L'Hospitalet es fa càrrec de la gestió del pavelló municipal, i també rep ajudes per la seva tasca d'escola de bàsquet i per organitzar alguns esdeveniments com el torneig júnior.

En els anys setanta, una altra forma de "subvencionar" al club des d' instàncies vinculades a l'Ajuntament és completar els contractes dels jugadors amb ofertes de feina. En aquells anys, primer des de la regidoria d'Esports i després des del nou Patronat d'Esports, es va posar en marxa una escola esportiva municipal que necessitava de monitors per a les seves activitats. Encara no existien monitors titulats, si més no en un nombre suficient, i sobretot al principi es va haver de recórrer a jugadors i esportistes. Així, no era difícil que les necessitats de l'Ajuntament connectessin pel que fa al bàsquet amb les del CB Hospitalet. D'aquesta forma, el club encara en aquells temps podia oferir al seus jugadors pagar-los una part de la fitxa en forma d'oferta de feina. I no només als jugadors nacionals perquè fins i tot alguns americans van treballar en l'escola municipal donant classes als nens i nenes. Això es produiria com a mínim durant els mandats dels presidents Víctor Rodríguez i Francesc Codina, i possiblement

també en els de Jesús Vera, Jaume Rovira i Pepita Marcé. Alguns d'aquests esportistes han desenvolupat després la seva vida laboral vinculats als organismes municipals que van seguir a aquests, on encara segueixen en actiu.

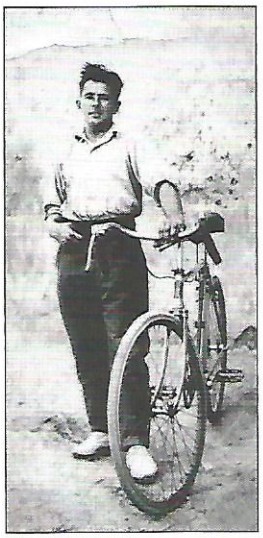
En els darrers anys, doncs, les formes d'obtenir els recursos al club s'han diversificat molt. Malgrat que el cobrament d'entrades és actualment molt limitat, ara s'ingressen quotes de socis, subvencions, patrocinis, publicitat i loteries. Bé, i també les aportacions que fan els membres de la junta directiva que ajuden a equilibrar el pressupost o, com a mínim, intenten evitar que el dèficit vagi més enllà d'on està. Bàsicament, aquestes aportacions provenen en aquests darrers anys del president Xavier González, que és el seu major "creditor", paraula que poso entre cometes.

2.2. PROTAGONISTES DE 75 SINGLADURES

Tan important com els fets que estic explicant en aquest llibre són les persones que els han fet possibles, els actors i les actrius dels 75 anys. Quan s'escriu la història d'una institució o d'una entitat hom s'adona que allò que escriu no és altra cosa sinó una successió de noms i cognoms, de persones que treballen i viuen al voltant d'una idea, d'una afecció, potser d'una il·lusió. Gent que en molts casos trobo una vegada i una altra, en períodes de temps que a mesura que avança la investigació es dilaten sobre el paper fins arribar a aparèixer durant diverses dècades, gairebé mitja vida. Veritablement s'ha de donar la importància que mereix a la gent que protagonitza tots aquests esdeveniments. De tots ells, és clar, serà difícil parlar: imagineu quina quantitat de gent pot haver passat pel CB L'Hospitalet en setanta-cinc anys!!! Però hi ha noms que perduren en la memòria dels qui han viscut al voltant del CB L'Hospitalet, tant de jugadors com d'entrenadors i de directius, que són relativament fàcils d'identificar per poc que s'hi estigui atent. Cal, però, evitar que s'acabin perdent com els d'altres que potser han estat també importants per a l'entitat en un determinat període però que l'inexorable decurs del temps pot haver arraconat amb una injustícia més o menys cega. Per últim, al final d'aquestes pàgines he intentat fer uns annexos el més complets possibles amb bona part d'aquests protagonistes. Però fins i tot fent això, sóc conscient que una part dels protagonistes quedaran probablement fora... De moment, aquí intentaré portar els que m'han semblat més transcendents per a una història del club. D'alguns d'ells ja n'he parlat a bastament en la primera part d'aquest llibre i per tant aquí no hi tornaré. Cal advertir, per últim, que no sempre he pogut trobar suficient informació de tots els que voldria.

2.2.1. Presidents i directius

El primer president del Juniors va ser Manel Pena Orpinell, un veí del carrer Barcelona, al barri del Centre. Nascut l'any 1906, era el menor de dos germans. A Manel Pena ja el trobem en l'òrbita de l'esport com a mínim des de l'any 1930, ja que abans havia estat membre de junta a la primera directiva de la UE Hospitalet, on ocupava un càrrec de vocal. Posteriorment també el trobem amb l'equip de la Unió Republicana d'Hospitalet, l'antecedent immediat del Juniors. La seva professió, abans de la guerra, era la de matancer a la secció lla-

136
MANEL PENA ORPINELL, PRIMER PRESIDENT DE L'AB JUNIORS DEL 1932 AL 1934.
FONT: ARXIU PERSONAL MONTSERRAT PENA

137
SALVADOR ROVIRA MAURI VA PRESIDIR EL JUNIORS UNS MESOS DURANT EL 1934. AQUESTA FOTO ÉS MOLT POSTERIOR, DE MITJAN LA DÈCADA DELS CINQUANTA.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

138
JOSEP VIDAL, PRESIDENT DEL CB HOSPITALET ENTRE EL 1939 I EL 1945.
FONT: FUNDACIÓ DEL BÀSQUET CATALÀ

nar-boví-cavallar de l'escorxador municipal (més d'un jugador i d'un directiu es va arreplegar d'aquell escorxador oficial de l'Ajuntament). Manel Pena va presidir el club des de la seva fundació oficial a l'octubre de 1932 i fins el gener de 1934. Després de la guerra civil es va fer treballador autònom i va tenir durant molts anys una parada de venda de fruita al mercat del Centre què encara avui dirigeix la seva filla Montserrat. Va morir el 1978 als 72 anys d'edat. El segon president del club, Vidal Domingo Ponce treballava en una fàbrica de bidons anomenada Can Busquets, segons recorda l'exjugador Marcel·lí Maneja. Domingo havia estat jugador del club al menys des del 1932. Només va estar uns mesos al capdavant del Juniors ja que el juliol d'aquell mateix 1934 seria substituït, sense que en sapiguem els motius. El tercer i últim president abans de la guerra civil va ser en Salvador Rovira Mauri. Basant-nos en els records de Marcel·lí Maneja, Rovira hauria nascut a principis de la dècada dels anys deu, i per tant en el moment d'accedir a la presidència devia tenir uns 22 o 23 anys. Va treballar a la companyia d'autobusos Oliveras i era "bastant instruït", segons recorda també Maneja. Va dirigir el club entre el juliol de 1934 i fins que va haver de marxar a lluitar en el front, durant la guerra civil, cap a finals del 1937 o principis del 1938. Un altra dada important és que va fer les tasques d'entrenador del primer equip la temporada 39/40, la del campionat d'Espanya. Va morir a principis de 1962 i la junta va decidir en aquell moment que el seu número de carnet, que aleshores devia ser força baix, passés directament al seu fill.

El president que va endegar de nou el club després de la guerra va ser un dels dos germans Vidal, en Josep Vidal Coll. Ell, a l'igual que el seu germà Pere, havia estat jugador del club en els seus primers anys (de fet és possible que fos un dels primers que van jugar a bàsquet en el grup inicial de jovenets que després donarien lloc al club). L'un era forjador i l'altre es dedicava als treballs relacionats amb la fusta; amb aquestes habilitats es dedicaven a construir carros. Josep Vidal també tenia experiència com a membre de la junta directiva. Possiblement ja formava part de la directiva de la Unió Republicana d'Hospitalet perquè representava al club davant la Federació Catalana en les reunions, juntament amb Manel Pena. En tot cas és segur que ja havia estat secretari en la primera junta del Juniors, que presidí precisament en Pena l'any 1932. Va ocupar la secretaria en les successives juntes fins al 1937 o 1938. Un càrrec que, a més, compaginava amb la seva presència a la pista al costat del seu germà. Després de la guerra civil va penjar les botes i es va dedicar de ple a la direcció del club en els difícils moments de la represa. També va ser el president dels títols de campions i sots-campions de Catalunya i Espanya dels anys 1940 i 1941. Va romandre al capdavant del club fins aproximadament l'any 1945, quan va cedir el càrrec a Josep Martí Checa, tot i que encara va seguir vinculat un temps en la nova junta com a vicepresident. Crec que va morir cap el 1985. Martí Checa estaria al capdavant del club poc més d'un any. Tot i arribar a president, possiblement és més recordat perquè va exercir molts anys de delegat del primer equip. Fins i tot és possible que també ho fes mentre era president. La seva figura prima, però impecablement vestida amb americana i corbata, sobreviu en unes quantes de les fotos que he trobat dels anys quaranta. Vivia al carrer Lleida, a l'Hospitalet, i treballava en una fàbrica de maquinària d'Hostafrancs, Can Guardiola, on poc després de la guerra civil també hi treballà un temps l'aleshores jugador Marcel·lí Maneja. Josep Martí Checa va morir de tuberculosi els anys cinquanta. Devia tenir poc més de trenta anys.

Cap a l'octubre del 1946, coincidint amb el trasllat de pista fins al Casino Nacional, sortirà elegit com a president l'Antoni Tubau Sanjaume. Tubau era un dels personatges històrics del club ja que havia estat a la junta fundadora del Juniors 14 anys abans (amb el càrrec de bibliotecari) i molt possiblement també jugador en algun equip durant els anys inicials. També havia estat en altres juntes directives del club tant abans com després de la guerra civil. Dirigiria el CB Hospitalet en els anys difícils després de la pèrdua de la màxima categoria i de la seva tradicional pista de la rambla Just Oliveras. Romandria en el càrrec fins al juliol del 1954. El substituiria un altre històric del club, Josep Ramon Anaball, jugador en els anys trenta que va formar part de la selecció espanyola presentada per la República a la denominada Olimpíada Obrera d'Ambers, a Bèlgica, l'estiu del 1937, que van guanyar. Abans de ser president, en Josep Ramon havia estat també a diverses juntes com a vicepresident i secretari, amb l'Antoni Tubau. Es va posar al capdavant del club l'any 1954 i ocuparia aquest càrrec dues temporades, al final de les quals tornaria a altres llocs dins de la junta (amb petites pauses) fins a mitjan dels anys setanta, tot un exemple de longevitat en el seu servei al CB L'Hospitalet!

A Josep Ramon el va substituir el juliol de 1956 com a president del club un altre dels fundadors, Joan Villalba Sabater. Villalba va ser un dels vocals de la junta fundadora, l'any 1932. En aquells anys també va jugar en els segons equips del Juniors, i abans havia fet atletisme inscrit en alguns moments com a soci de la Unió Cristiana de Joves. Després de la guerra va exercir diverses temporades com a entrenador del primer equip així com d'equips inferiors. Potser per aquest motiu no entrarà a la junta directiva fins l'any 1956 i en qualitat de president. Ocuparia aquesta funció fins al juliol del 1959. Després encara hi seria en altres juntes fins al 1964... gairebé mitja vida en el club també. El següent president va ser, a partir del 1959 i durant quatre anys, Miquel Soler Jorba. Veí de Cornellà, en Miquel Soler suposarà un punt d'inflexió important en la tradició del club: en els anys següents arribaran a la presidència persones més lligades amb el poder local, més properes, si més no als centres del poder municipal o més relacionats amb els seus representants. És un procés semblant al que succeeix amb el Centre d'Esports L'Hospitalet a partir del 1957, quan es funda el club de futbol més important de la ciutat. Miquel Soler Jorba s'estaria al CB Hospitalet com a president des del 1959 fins al maig del 1962. La seva professió el feia viatjar sovint ja que es dedicava a muntar com a tècnic plantes industrials de filats (per a la seva manipulació). Va morir cap al 1988.

En els anys posteriors s'entraria en una dinàmica de ràpids canvis en el càrrec. Els presidents no s'estaran al capdavant del club més enllà d'una temporada, i de vegades ni això. Així, a Soler el succeiria molt breument Juan Oliu, un directiu procedent del món del futbol (havia estat vocal a la junta fundadora del Centro de Deportes Hospitalet l'any 1957) a qui ja hem vist en la primera part, i a qui molt possiblement per la negativa a signar el seu suport al Movimiento Nacional, com era preceptiu als presidents d'entitats, es va veure privat de ser més temps el màxim dirigent del CB Hospitalet. Oliu seria al capdavant del club entre el maig i l'agost del 1962. El va succeir l'Antoni Duch Bartralot, que ja s'estava a la junta des d'uns anys abans i que esgotaria aquella temporada 62/63. Duch era funcionari de l'Ajuntament. La substitució d'Oliu devia ser tan problemàtica que segons recordava ara l'exdirectiu Luciano Clavero, Duch va haver de decidir-se a fer de president (perquè no sortia ningú més) malgrat que al dia següent es casava amb la Carme Morera!!! L'Antoni havia estat abans membre de la directiva, amb els presidents Juan Villalba i Miquel Soler. Va morir l'any 1989. També havia estat directiu, al menys en una ocasió, l'any 1948, el seu germà Jaume Duch. En Jaume, que va morir recentment, seria un soci actiu durant molts anys a l'entitat.

L'Antoni Duch va deixar pas a la presidència (no sense dificultats per trobar el substitut) a Francisco Hernández Gómez, que va accedir al càrrec de president el maig del 1963. Hernández ja havia estat abans a la junta amb el seu bon amic Antoni Duch. Pels records de qui seria directiu seu, Josep Martí, sabem que el nou president era constructor. I, segons recorda l'exdirectiu Clavero, el seu pare havia estat militar al quarter de la Remonta. Tampoc no passaria més d'un any al capdavant del club fins que, després de nous problemes per trobar successor, la junta van decidir d'oferir el càrrec al poderós industrial barceloní Joan Rocabert. Com ja hem vist a la primera part, Joan Rocabert havia estat abans també president del Centro de Deportes Hospitalet, en el món del futbol, i donada la seva experiència allà va decidir posar ara com a president al seu fill Gabriel, aleshores un jove universitari que s'estava més temps estudiant als Estats Units que no pas aquí. Però en Joan Rocabert, que es reservà el càrrec de vicepresident va ser qui realment manegà el club en aquells gairebé tres anys que s'hi van estar. Tot i el seu passat republicà, la seva potent indústria i la seva "mà dreta" el feien tenir malgrat tot bons contactes dins dels cercles del poder local a l'Hospitalet, on tenia una important foneria. De fet, els Rocabert introduirien a la junta del CB Hospitalet a José Pérez Izquierdo (un dels principals elements del Frente de Juventudes a l'Hospitalet i des del 1961 regidor delegat d'instal·lacions esportives municipals) i Antonio Navarro Alborch (què havia estat tinent d'alcalde d'esports en els anys cinquanta).

L'any 1965 en Rocabert va deixar pas a la presidència a un altre home vinculat directament al poder municipal, en Cristobal Herms López. Herms també provenia del món del futbol ja que havia estat directiu al Centro de Deportes Hospitalet, i fins i tot havia ostentat càrrecs en aquest club i en el CB Hospitalet al mateix temps. De fet, en la junta anterior tenia el càrrec de vicepresident amb Gabriel Rocabert. Herms, però, també seria en els anys cinquanta i seixanta tinent d'alcalde en diverses àrees municipals, entre elles la

139
JOSEP MARTÍ CHECA, PRESIDENT DEL CLUB ENTRE EL 1945 I EL 1946, I DELEGAT ALGUNS ANYS MÉS
FONT: FUNDACIÓ DEL BÀSQUET CATALÀ

140
ANTONI TUBAU SANJAUME, PRESIDENT DEL CB L'HOSPITALET ENTRE EL 1946 I EL 1954.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

141
JOSEP RAMON ANABALL, PRESIDENT DEL CB HOSPITALET ENTRE EL 1954 I EL 1956.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

142
JUAN VILLALBA VA SER EL PRESIDENT ENTRE EL 1956 I EL 1959. TAMBÉ VA SER MOLTES VEGADES ENTRENADOR DE L'EQUIP, COM AQUÍ, EN UNA FOTOGRAFIA DEL 1941.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

143
MIQUEL SOLER JORBA, PRESIDENT DEL CB HOSPITALET ENTRE EL 1959 I EL 1962.
FONT: ARXIU PERSONAL JOAN ROSELL. DETALL D'UNA FOTO SIGNADA PER COMPANY

144
ANTONI DUCH, PRESIDENT DEL CLUB ENTRE EL 62 I EL 63. ABANS JA HAVIA ESTAT A LA DIRECTIVA; AQUESTA FOTO RETOCADA CORRESPON A UN D'AQUESTS MOMENTS, L'ANY 58.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

que s'ocupava dels esports. Professionalment era l'amo d'uns importants magatzems del barri de Collblanc anomenats Santa Elena, que li donaven una posició força acomodada. Seria president del CB Hospitalet aproximadament un any, el corresponent a la temporada 65/66. Sis anys més tard també seria directiu en un altra entitat esportiva; juntament amb l'exsecretari del CB Hospitalet Luciano Clavero i l'expresident Antoni Duch, fou membre de la junta fundadora del Club Natació L'Hospitalet.

Després de la sortida d'Herms, el seu lloc l'ocupà Antoni Andrés Tubau. Era una persona amb força experiència com a president, però en un altre tipus d'entitat esportiva, ja que la seva afecció per l'excursionisme l'havia portat a ser directiu entre el 1952 i el 1965 de la secció hospitalenca de la Unió Excursionista de Catalunya (actualment Club Muntanyenc L'Hospitalet), i en fou president entre el 1962 i el 1965. Antoni Andrés arriba a la directiva del CB Hospitalet just al 1965, com a vocal en la junta d'en Gabriel Rocabert. A partir del 1967 i fins el 1968 seria el president del club. Després encara continuaria en diverses directives com a vicepresident al menys un parell d'anys més. Era un petit industrial que es dedicava a portar aquí les idees i invents que recollia en els seus viatges per les fires a l'estranger, especialment en el sector de les joguines (però no de forma exclusiva).

A partir del 1968 la presidència s'estabilitzarà una mica més, després de molts canvis, en la persona de Jesús Vera Albaladejo. Nascut a l'Hospitalet l'any 1924, Jesús Vera era director d'un concessionari de cotxes de Cornellà. En la seva vida privada era un home senzill i molt amant de l'esport des de ben jove. De fet es conserven vàries fotos on apareix amb equips de futbol i de bàsquet en els anys quaranta. Va ser soci del CB Hospitalet durant molts anys i va estar en la directiva bona part d'aquest temps: entre el 1954 i el 1961 va ser-hi com a vicepresident i com a vocal, i després d'un parèntesi tornaria al 1968 com a president. En les cinc temporades en què va presidir el CB Hospitalet, s'hi va abocar de ple posant com a objectiu fer un club més lligat a la seva ciutat i on la major part dels jugadors, especialment del primer equip, arribessin a ser hospitalencs sortits del planter. Vera no deixaria el càrrec fins l'estiu del 1973, dos anys abans de morir de forma prematura quan només tenia 51 anys.

A Vera el succeiria el seu vicepresident primer, Jaume Rovira. Rovira, era un petit industrial que tenia un taller de matrius. Seria president només entre el 1973 i el 1974, però havia arribat a les directives del CB Hospitalet l'any 1965 de la mà de Gabriel Rocabert. Després de deixar el càrrec encara continuaria un parell d'anys més en altres càrrecs a la junta, mentre era president el seu successor, en Víctor Rodríguez. Aquest era un jove treballador del sector de la banca, que romandria al capdavant del club fins a mitjan 1977 quan hauria de presentar la seva dimissió perquè un trasllat, precisament degut a la seva feina, el va obligar a marxar a Girona. Prendria el relleu Francesc Codina qui en aquell moment també era regidor d'Esports. Com a tal, Codina va modernitzar aquesta àrea municipal, essent fins i tot pioner a Espanya en algunes de les solucions que va plantejar, com la instauració d'un dels primers patronats municipals d'esports i també d'una escola esportiva municipal. Francesc Codina, nascut a l'Hospitalet el 1944, iniciava una llarga carrera política que el va portar, dins les files de Convergència i Unió, a l'Ajuntament de l'Hospitalet com a regidor (1983-1987), al Parlament de Catalunya com a diputat (1984-1992) i al Senat espanyol com a senador (1992-1995), entre d'altres càrrecs. Actualment és el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC).

A Codina el succeiria la seva vicepresidenta, Pepita Marcé, el gener del 1980, tot just després de la celebració del primer torneig juvenil. L'etapa de la presidència de Pepita Marcé l'hem vista en detall en la primera part d'aquest llibre. Potser aquí ens cal destacar un aspecte més general: la importància del seu pas al capdavant del club, no tant perquè sigui la primera i única dona que ha estat presidenta al CB L'Hospitalet en tots aquests anys sinó perquè és una figura clau que marcarà una frontera entre dos models de club, entre el passat i el present, entre el club sortit de l'etapa franquista i el CB L'Hospitalet tal i com el coneixem avui dia. Pepita Marcé es configura com la persona que va portar el timó de la nau durant el canvi social de la Transició. Imagino que no és per casualitat, però aquesta etapa de grans canvis socials a Espanya i, evidentment, a Catalunya i l'Hospitalet, va coincidir amb una important transformació de conceptes en el CB L'Hospitalet. Aquests canvis no s'entenen sense la presència de Pepita Marcé a la presidència entre el 14 de gener del 1980 i el 20 d'octubre de 1986, tot i que per ser justos, segurament cal situar tot el procés de transformació del club en un perío-

de més ampli que podria començar ja abans, en el 1978 - encara amb Francesc Codina com a president però ja amb ella de vicepresidenta- i el 1988, una vegada ja ha deixat el club en mans del seu anterior vicepresident, Xavier González, el qual finalitzarà aquesta llarga conversió.

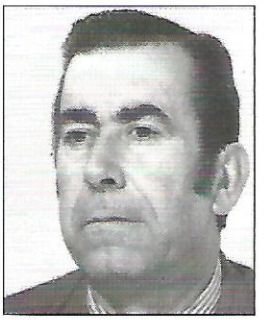
El canvi més important de tots, segurament, és de tipus econòmic. En els primers anys d'aquesta dècada que hem situat aproximadament entre el 1978 i el 1988 el CB L'Hospitalet deixa de ser una entitat amb una economia relativament sanejada per passar a ser un club amb un deute endèmic[51]. És un matís molt important perquè suposa una forma diametralment oposada de treballar i de considerar-se. Per entendre això només heu de pensar que el CB L'Hospitalet portava una inèrcia de 50 anys funcionant d'aquesta forma i sota aquest criteri d'equilibri dels comptes. A partir d'ara, tot i que la intenció pugui ser inicialment la mateixa, la realitat de treballar amb números vermells ha de suposar sens dubte diferències; com hem vist al llarg de la primera part, és un canvi gros en la forma de portar les coses i en la pròpia mentalitat de la gent del club. Al darrera d'aquesta situació econòmica hi ha un club en ple procés de transformació, que s'està expandint perquè tindrà un primer equip a categories nacionals durant més d'una dècada (entre el 1973 i 1986, ininterrompudament) i perquè també la noció de planter està prenent tot el cos i tot el sentit que pot tenir avui dia per a nosaltres, i això vol dir una veritable piràmide estructurada i més equips i entrenadors amb la preparació adient. El CB L'Hospitalet, en definitiva, agafa en aquests anys una altra dimensió. Així ho demostren fets com, per exemple, la creació al club d'equips femenins, què no havia tingut mai amb l'única excepció d'aquell equip del 1930 quan encara estaven sota la denominació de la Unió Esportiva Hospitalet; o el tracte amb jugadors i jugadores estrangers (principalment americans). Hi ha tot un seguit de petits detalls que hem anat veient però que cal recordar ara sota la llum d'aquesta interpretació. Per exemple, el fet que Pepita Marcé aconseguís ampliar el mandat presidencial de dos a quatre anys inicia el procés de modernització de l'aparell director de l'entitat: ja no val la simple gestió anual i la quadratura final dels comptes, ara en el club modern s'ha de planificar una gestió a mig termini perquè un any dóna per a molt poc[52]. A tot això cal afegir el canvi de règim polític, què suposa un seguit de novetats en tots els ordres, inclòs el més rigorosament esportiu. Les formes de relacionar-se amb les noves autoritats locals ja no seran tampoc les mateixes. Pepita Marcé jugarà aquí amb un cert desavantatge en ser una militant del centre-dreta (va figurar amb el número 4 a les llistes de la UCD en les primeres eleccions municipals) que havia de tractar amb uns governs municipals d'esquerres. Les conseqüències de tot aquest temps, les bones i les dolentes, encara avui es deixen notar en l'entitat. Per donar només dos exemples, el CB L'Hospitalet encara no s'ha pogut refer dels deutes que arrossega des d'aquests anys, i d'altra banda encara avui organitza el seu prestigiós torneig júnior de bàsquet, que va néixer en aquells moments.

Si la Pepita Marcé ha estat important per ser l'epicentre d'un important moment de transformació del club, el seu successor, en Xavier González ho ha estat per dos motius, primer per culminar aquesta etapa, però segon, i més important, perquè és el president que més anys ha estat fins ara al capdavant del club. En efecte, l'actual president del CB L'Hospitalet porta en aquest càrrec des del 21 d'octubre del 1986, divuit anys consecutius que, si afegim els que va passar a la junta com a vicepresident i els que li falten per completar aquest mandat acabaran per superar el quart de segle de dedicació a l'entitat[53]. Xavier González és el vint-i-dosè president del CB L'Hospitalet i va camí doncs de trencar totes les estadístiques de permanència a la directiva. Nascut el 1948 a Barcelona, Xavier González és un industrial del sector de l'oci. Curiosament, es considera més un home de club que no pas un apassionat del bàsquet. Potser per això creu que en els primers anys, en la junta de la Pepita Marcé, era un membre de segon pla i tot i que la seva tasca –part de l'àrea econòmica- era prou important, es mantenia en un segon terme. Mica en mica, segons confessa, es va anar enamorant del CB L'Hospitalet més que no pas del bàsquet en si. En aquells anys, Xavier González es preocupava de coses com negociar temes de patrocini, de l'exclusiva de la publicitat estàtica, de la venda dels drets de transmissions televisives quan estaven a Primera o, com ja hem vist, de negociar la millor oferta per la llicència de bingo que podia explotar el club.

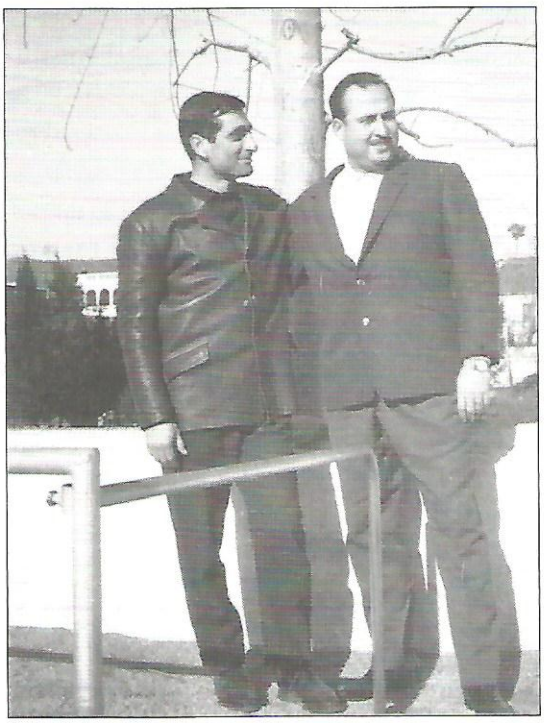
Xavier González va prendre el primer contacte amb el CB L'Hospitalet l'any 1980, durant la primera edició del torneig juvenil que encara avui organitzen. El va convidar l'encara vicepresidenta Pepita Marcé, que el volia convèncer per a què entrés a la junta que estava preparant per agafar la presidèn-

145
CRISTOBAL HERMS, PRESIDENT DEL CB HOSPITALET ENTRE EL 1966 I EL 1967.
FONT: PREMSA

146
JESÚS VERA ALBALADEJO, PRESIDENT DEL CB L'HOSPITALET ENTRE EL 1968 I EL 1973.
FONT: ARXIU PERSONAL CRISTINA VERA

147
A la dreta de la imatge, Jaume Rovira, president entre el 1973 i el 1974, aquí en una fotografia dels anys seixanta al costat del jugador Jaume Viusà.
FONT: Arxiu personal Jaume Viusà

148
Francesc Codina, president del CB Hospitalet entre 1977 i 1980.
FONT: Arxiu del CB L'Hospitalet

149
Pepita Marcé Olucha, presidenta del CB L'Hospitalet entre el 1980 i el 1986.
FONT: Arxiu personal Montserrat Biosca

cia pocs dies després. La Pepita Marcé, que era amiga personal d'en González, el va convèncer per participar en la junta assessorant en temes econòmics. En aquesta parcel·la, en Xavier González va portar bona part del procés de vinculació del club a un projecte de sala de bingo que repercutiria en uns importants ingressos per a l'entitat. Per a ser exactes, quan Xavier González s'integra a la junta, el tema de la llicència de bingo del club ja està en marxa. El nou vicepresident econòmic es troba ja sobre la taula l'oferta d'una empresa que ofereix cent mil pessetes mensuals per poder explotar aquella llicència que la nova legislació permet tenir a les entitats benèfiques, culturals o esportives, sense afany de lucre. La sol·licitud, però, s'havia de presentar juntament amb una societat encarregada de la seva gestió i que tingués suficients garanties econòmiques com per a fer la inversió[54]. La gestió de Xavier González permetrà aportar uns nous inversors que oferiran al club just el doble per l'explotació. Ja hem vist en la primera part com va accedir al càrrec de president l'any 1986, un càrrec on encara possiblement hi serà durant algunes temporades més.

A banda dels presidents també cal destacar altres directius que, sense arribar a la presidència, han estat fidels col·laboradors del club durant dècades. Això vol dir treballar dins les juntes i veure passar generacions i generacions de jugadors, entrenadors i col·legues directius. En alguns casos fins i tot encara avui dia són fidels socis del club, tot i que cada vegada d'aquestes persones en queden malauradament menys. En Luciano Clavero ha estat un d'aquests casos més paradigmàtics. Clavero ha estat jugador en els equips de base del Juniors en els anys trenta (al costat del seu germà, l'Antoni) i en els anys de la guerra civil va haver d'actuar com a directiu malgrat la seva joventut degut a la marxa progressiva cap al front de la resta de membres del club. Va fer de secretari, juntament amb en Rodon que feia de president, i possiblement gràcies a ell conservem en l'actualitat el llibre de comptes d'aquells anys trenta. Després de la guerra Clavero tornaria a ser membre d'una directiva l'any 1952, sota el mandat d'Antoni Tubau Sanjaume. Aleshores féu de vicesecretari. Seria membre de junta en els següents anys sota les presidències de Josep Ramon Anaball, Joan Villalba Sabater, Miquel Soler Jorba, Francisco Hernández Gómez, Gabriel Rocabert Sanz i fins el 1966 amb Cristobal Herms. Gairebé 14 anys, amb poques interrupcions, fent especialment de secretari, però també de vicepresident i de vocal. Ho va deixar amb motiu d'unes diferències amb Joan Villalba, que aleshores devia fer d'entrenador o bé de secretari tècnic. Però només quatre anys després va ser el primer president del Club Natació L'Hospitalet, tot i que Clavero també ha restat soci actiu del CB L'Hospitalet tots aquests anys, i fins i tot treballava des de fora, com per exemple quan a principis dels setanta va lluitar amb cartes a la premsa perquè les institucions ajudessin el club a trobar una instal·lació digne en un moment en què jugaven a la Primera Divisió. Tampoc acostumava a perdre's cap assemblea de socis, fins i tot en els darrers anys en què aquestes reunions són encara més minoritàries del que ja havien arribat a ser en algunes ocasions. Actualment, Luciano Clavero és el soci número u del CB L'Hospitalet.

Un altre cas important és el de Josep Marti Muntané, que va entrar de vocal a la junta d'en Josep Ramon Anaball l'any 1954 i hi seria amb poques interrupcions fins al 1964, ocupant la secretaria i la vicepresidència. Després de quatre anys, el 1968 tornaria a formar part de la directiva amb Jesús Vera Albaladejo. Després d'un altre parèntesi, Josep Martí encara viuria una tercera etapa a partir aproximadament del 1978 amb Francesc Codina i Pepita Marcé, fins al 1985. En els anys cinquanta i seixanta també va fer tasques d'entrenador, tant al

primer equip com a equips de base, tot i no haver-se tret mai el carnet (cosa de la qual afirma haver-se penedit sempre molt perquè fins i tot el club li ho va proposar en algun moment).

També ha dedicat molts anys de la seva vida al club Fèlix Pons Alonso. Pons va ser també jugador i després directiu. Com a jugador va arribar al primer equip cap a la temporada 52/53 i hi seria fins a la 56/57. En aquells anys va fer d'enllaç entre jugadors i directiva, junt amb d'altres dos companys més, i d'aquesta forma tenia accés a les reunions de junta en determinats moments per tal d'explicar els punts de vista dels membres de les plantilles un xic esvalotades d'aquells anys. En l'apartat de les anècdotes, Fèlix Pons potser sigui l'únic cas de jugador en la història del club que hagi demanat la seva baixa i la seva alta de nou en una mateixa reunió de junta directiva. Va ser en la de l'1 de setembre de 1955. En el punt 1 de l'acta d'aquella reunió "se concede la baja a petición del interesado a Félix Pons" y en el punt tercer "Pons se presenta y pide reingresar, se concede". Ell ara no recordava aquest fet, però les proves existeixen...Trenta anys més tard s'incorporaria a la junta directiva de la mà de Pepita Marcé, amb qui seria vocal des del 1984. Després seguiria a la junta amb l'actual president, Xavier González, amb qui ha estat fins a principis de l'any 2001. Diu ser l'únic soci que té la insígnia d'or i doble brillant (!) del club, de la qual cosa s'enorgulleix prou. El seu fill, Jordi Pons, ha estat també vinculat al club com a jugador dels equips de base (fins al júnior, en la primera meitat de la dècada dels vuitanta) i després com a professional de la informació, fent tasques de periodista al servei de premsa del torneig Ciutat de L'Hospitalet i també com a corresponsal que informava dels partits del primer equip en diferents mitjans. Avui dia és un periodista esportiu de reconeguda vàlua.

De la directiva de Francesc Codina potser cal destacar la presència de Joaquim Roc Apesteguía, no tant per la seva dedicació aquí sinó per la seva posterior trajectòria. Quim Roc va entrar en la junta l'any 1978 per amistat amb en Codina, però un cop va marxar aquest de president, Roc no va aguantar molt de temps i va presentar la dimissió per desavinences amb la nova presidenta, Pepita Marcé, al final de la temporada 79/80. Després de la seva sortida, el va venir a buscar en Josep Bordas, un altre exentrenador dels juvenils i exdirectiu del CB L'Hospitalet durant els anys setanta, per oferir-li participar a la secció de bàsquet de l'Espanyol. Joaquim Roc va

150
L'actual president del club, Xavier González, durant la cerimònia de lliurament de guardons del torneig júnior del 2003, en presència de l'alcalde Corbacho
FONT: Arxiu Gabriel Cazado

organitzar a partir del 1980 aquella secció amb la vista posada en l'ascens a la màxima categoria, que aconseguirien dos anys després. Roc s'hi va estar allà fins que aquest club va liquidar la secció, l'any 1987.

I de les juntes de la Pepita Marcé i d'en Xavier González cal destacar sens dubte la llarga trajectòria de l'Enric Pardo Miñana. Pardo va arribar al club de la mà de la presidenta Pepita Marcé, l'any 1980, juntament amb el que seria en aquells anys vicepresident, Xavier González. Pardo era en aquell moment un petit empresari del sector educatiu. Les primeres tasques que va fer en el club van ser les relacionades amb la primera edició del torneig juvenil, el gener del 1980. Des d'aleshores és l'únic directiu que no s'ha perdut cap ni una de les 25 edicions que portem d'aquest torneig, gairebé tantes com anys porta en el club. Per això va ser l'únic dels membres de l'organització a qui, de forma extraordinària, es va decidir incloure dins dels vint-i-cinc guardonats en l'especial edició d'aquest any 2004 del torneig internacional júnior, que celebrava les seves noces de plata. Enric Pardo, que té una forta amistat amb l'actual president Xavier González, afirma que quan aquest deixi la presidència ell també deixarà la junta directiva, on fa molts anys que exerceix les tasques de secretari.

Però no són aquests els únics casos de gent que ha estat molts anys vinculada directament al club. El CB L'Hospitalet ha tingut gairebé sempre una gent molt fidel en aquest sentit. No puc esbrinar dades de tots ells, però com a mínim sí que es pot seguir el seu recorregut en els annexos de la quarta part d'aquest llibre. A tall d'exemple, però, potser podem parlar d'alguns d'ells. Ja hem vist alguns casos de diversos membres d'una mateixa família que han passat pels diferents estaments del club, com els germans Vidal (juntament amb el seu cosí Rosell, conegut també amb el malnom de *Treball*), els Maneja, els Benach o els cosins Escalera. Però no han estat els únics, hi ha més casos de famílies on diversos dels seus membres han passat pel club, fent que el CB L'Hospitalet hagi tingut una interessant tradició familiar. Veieu alguns casos més, com els Sabadell. Narcís Sabadell Fonoll va ser membre de la junta des del 1954, amb Josep Ramon com a president. Hi seria fins al 1957. Un any abans també entra a la directiva el seu ¿fill?, Marcel·lí Sabadell Gairalt, que en aquells anys, i fins al 1961, també seria jugador al primer equip. Marcel·lí seria membre de junta ininterrompudament fins al 1963. I a partir del 1964 també trobem a la junta durant dos anys un altre membre de la família, Jaume Sabadell Fonoll. Un altre cas és el de la família Lamana. En Francesc Lamana el trobem a la junta per primer cop l'any 1951 com a caixer. Hi seria un parell d'anys. Després, el 1956 també seria a la directiva Carles Lamana Palasí, que havia jugat al primer equip des de mitjan dels anys quaranta i fins al 1952. L'any 1954 el club li va retre un homenatge a ell i a un altre jugador, Josep Gras, pels seus anys de dedicació. Anys mes tard, a principis dels setanta i dels vuitanta, dos Lamana més jugarien en els equips inferiors, el primer Joan Francesc Lamana Mercader, i el segon, Carles Lamana Ferrer. També podem ressenyar la saga dels Duart. El 1958 trobem a la junta directiva Joan Duart Cugat, el qual s'hi estaria sense interrupció fins al 1963, i encara després hi tornaria breument el 1968. En Joan va arribar al club de la mà dels seus tres fills, que hi jugarien en diferents equips procedents tots ells del Centro Católico. En el primer equip, com a jugadors, hi passaren Ramon Duart i Francesc Duart. En Ramon, nascut el 1939, jugaria en el primer equip del CB Hospitalet entre el 1958 i el 1964, amb l'únic parèntesi del temps destinat a fer el servei militar. El seu germà Francesc, dos anys menor que ell, hi passaria més breument, dues temporades entre el 1960 i el 1962. I encara el germà petit Josep Duart, vuit anys menor que en Ramon, jugaria al juvenil la temporada 60/61. Per últim, també podem ressenyar els germans Charles, Josep i Isidre. Els dos jugarien en el primer equip entre el 1958 i el 1963, aproximadament.

2.2.2. Jugadors nacionals i entrenadors

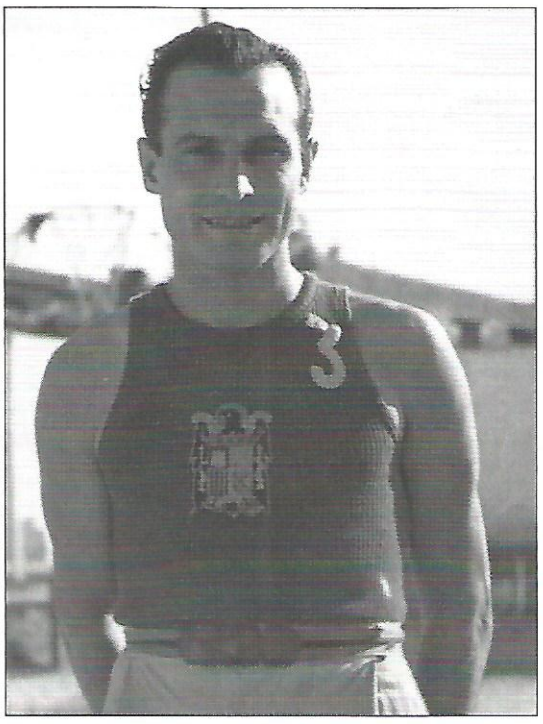
És evident que també resulta impossible ressenyar alguna cosa de tots els jugadors i jugadores que han passat pel CB L'Hospitalet, malgrat que sí he intentat recollir en unes llistes que he situat al final d'aquest llibre tots els noms que he trobat d'aquells que han participat en algun equip del club a partir dels juvenils. Aquí vull ressaltar especialment dos tipus de jugadors: aquells que van estar molt de temps en el club i van marcar una època així com aquelles figures del bàsquet català o nacional que o bé han sortit d'aquí o bé han passat per algun equip del club hospitalenc.

Per començar hem de girar la vista cap enrere per parlar d'alguns dels pioners del club. El més conegut de tots, sense cap mena de dubte, és Marcel·lí Maneja. Per a alguns, Maneja ha estat el millor jugador del club de tots els temps i un dels millors de la història del bàsquet espanyol. No sé si és exagerat però quan la gent que el va veure jugar en parla, elogien la seva rapidesa i el seu domini de la pilota. El també hospitalenc Gustau Biosca, un dels millors centrals de l'equip de futbol del FC Barcelona, el té encara avui com a un heroi i no fa molt va encapçalar l'organització d'un homenatge en favor seu. Maneja[55] va néixer a l'Hospitalet el 5 de juny de 1921 i va començar a jugar a bàsquet als dotze anys -abans de la guerra- al Juniors. L'esport era, de petit, la seva passió; va començar en el futbol, on feia de porter, però després es va decidir pel bàsquet, gràcies en part a l'afecció del seu germà Francesc. Era tal la seva dèria per l'esport que el propi Maneja encara recorda ara com de petit portava un quadern on es confeccionava una quadrícula amb les hores i els dies de la setmana que hi havia entre un partit i el següent, als que anava passant ratlla a mesura que passaven. Maneja recorda la il·lusió d'aquell nen quan havia de descomptar vàries hores en lloc de només una...

El 1936 Marcel·lí Maneja comença ja a jugar en el primer equip, amb només 15 anys. En el periòdic barceloní *La Rambla*, en la seva edició del 14 de desembre d'aquell any, ja el destaquen amb motiu de la seva actuació en un partit con-

tra l'Iluro a Mataró, on guanya el Juniors. Com hem vist, però, serà després de la guerra quan es convertirà en una gran figura del bàsquet espanyol. Serà internacional indiscutible en la selecció catalana i espanyola fins al 1949, en què el seleccionador s'adona -no sense polèmiques periodístiques- que en això del bàsquet potser calia buscar abans als jugadors més alts. Malauradament, aquells no eren bons temps per disputar partits fora de les nostres fronteres i la selecció espanyola es va prodigar poc en aquests anys. Per això, Maneja només té registrats tres partits com a internacional espanyol. Potser el més important és el que va disputar contra França l'any 1943 (en plena guerra mundial), a Toulouse, on Espanya va perdre per 25-24. En aquest partit també va participar l'hospitalenc Pere Vidal. En l'equip francès hi jugava Robert Busnel, que va arribar a president de la FIBA i va morir l'any 1990 en un tràgic accident automobilístic. D'aquell partit, Maneja encara ara recorda que havia estat "molt de sort perquè els demés perdien moltes pilotes i jo no en perdia cap perquè la botava molt baixeta, i en aquell partit vaig triomfar i em van posar el nom del "fletxa", i mentre els demés ja s'havien dutxat i sortien canviats jo encara estava signant autògrafs al camp...". Maneja també va disputar un partit de seleccions nacionals contra Portugal l'any 1948, on van guanyar per 27 a 52 i on va fer 10 punts. Amb la selecció catalana, que en aquells anys es prodigava molt més que no pas ara (i sense problemes ni entrebancs) Maneja va disputar força partits, fins i tot internacionals, com per exemple la gira per Suïssa i França a finals de l'any 1942. També es van fer famosos en tots aquests anys els enfrontaments entre les seleccions regionals de Castella i Catalunya, sempre dominats pels catalans.

Quant a clubs, després de guanyar el campionat del 1940 i el sots-campionat del 1941 amb el CB Hospitalet, Maneja aconseguiria de nou el sots-campionat d'Espanya la temporada 43-44, amb l'Espanyol. La següent temporada fitxaria pel Centre Catòlic, amb els quals arribaria als quarts de final del Campionat d'Espanya, i més tard militaria al seu altre gran club, el Joventut de Badalona, que portaria fins als seus dos primers campionats d'Espanya. Maneja es retirà com a jugador l'any 1953, però encara continuaria la tasca d'entrenadors que ja havia començat abans, quan encara jugava al Joventut: "jo aleshores feia d'entrenador el dilluns i el dissabte -els dies que jo no tenia entrenament- i entrenava la Secció Femenina d'Hospitalet; el dimarts anava a Badalona, el dimecres, entrenava un equip femení de Sants i després també el masculí, el dijous tornava a Badalona, el divendres entrenava el San Fernando d'Hospitalet i el Tecla Sala. Tenia tota la setmana ocupada i em treia unes pessetes com a entrenador per anar fent". En aquesta faceta com a entrenador no va durar gaire, encara que va portar l'equip masculí de la UD Sants a la quarta posició del campionat de Catalunya, i també va entrenar l'Espanyol l'any 1956. Però segons explica, trobava massa insuportable una manca de dedicació dels jugadors i, sobre tot, els problemes per faltar a la feina es feren també insuperables. En una anècdota que probablement encara pertany a la seva etapa com a jugador, Maneja recorda que el límit "va arribar una vegada que havia d'anar a una concentració a Toledo per jugar dos partits internacionals i resulta que no em donaven permís, i llavors va venir un representant en nom del

general Moscardó i aleshores l'empresari va dir ràpidament que hi anés, però després, quan aquell va marxar, em va agafar i em va dir: "escolta'm, que no em vinguin mai més a demanar un permís, i tu tampoc hi vagis o busca't una altra feina". Eren uns altres temps, però això potser no ha canviat tant... Marcel·lí Maneja ha tingut els més variats neconeixements. D'entre tots ells cal destacar el de la Federación Española de Baloncesto, que li ha atorgat la seva Medalla

151
MARCEL·LÍ MANEJA, EN UNA FOTOGRAFIA DE PRINCIPIS DELS ANYS QUARANTA FORÇA UTILITZADA A LA PREMSA D'AQUELLA ÈPOCA.
FONT: FUNDACIÓ DEL BÀSQUET CATALÀ

152
MARCEL·LÍ MANEJA VESTIT AMB LA SAMARRETA DE LA SELECCIÓ ESPANYOLA, EN UNA FOTO DELS ANYS QUARANTA.
FONT: ARXIU PERSONAL MARCEL·LÍ MANEJA

153
FRANCESC RODON EN UNA FOTOGRAFIA DE PREMSA DE L'ANY 1983, QUAN TENIA 62 ANYS.
FONT: *EL MUNDO DEPORTIVO*

d'Honor; i també el del Joventut de Badalona, que pels set anys que va estar amb ells el van guardonar amb l'Ensenya d'Or i Brillants. Els seus records i la seva lucidesa han estat dels més valuosos per reconstruir els primers anys d'aquest club.

154
EL JUGADOR RAMON SANAHUJA, EN UN MUNTATGE SOBRE UNA INSTANTÀNIA DE L'ANY 1936.
FONT: FUNDACIÓ DEL BÀSQUET CATALÀ

Un altre jugador destacat d'aquells anys va ser Francesc Rodon. Va néixer el 23 de maig del 1921 a l'Hospitalet. Va començar jugant als 13 anys al Centre Catòlic, juntament amb Maneja. Amb 14 passa al Juniors, on l'any 1936 ja va disputar amb el primer equip la fase final del Campionat d'Espanya. Durant la guerra civil el seleccionador Marià Manent el va cridar, juntament amb el seu company de club Jaume Ramon, per participar a la tercera Olimpíada Obrera, a Ambers (Bèlgica), l'estiu del 1937. L'anomenada selecció espanyola, pràcticament catalana, va aconseguir el primer lloc. Francesc Rodon tenia aleshores 16 anys. L'any següent, a partir de principis del 1938 es va fer càrrec del club com a president interí perquè la resta dels seus membres havien estat mobilitzats. Després de la guerra, Rodon es reincorporà al primer equip del club riberenc, on seria el capità i viuria les temporades gloriosses del títol nacional del 1940 i del sots-campionat del 1941. Rodon continuaria fins el 1943, quan va ser cridat per fer el servei militar. En aquell moment, l'entrenador del FC Barcelona li féu una oferta per fitxar-lo que incloïa la promesa de fer la *mili* a Barcelona. Rodon explicava anys després que "sempre m'he penedit de no haver acceptat la seva proposició perquè després vaig haver de passar-me tres anys a l'Àfrica". També pensava que al Barça la seva carrera esportiva hauria estat més llarga i profitosa perquè després de tres anys a l'Àfrica, quan va tornar al 1946, només va jugar una temporada més al CB L'Hospitalet i es va retirar: l'allunyament de les pistes havia refredat molt la seva afecció per la pràctica del bàsquet. Després encara estaria vinculat al club; per exemple, el 1955 disputà un partit de veterans amb motiu de les noces de plata de l'entitat. En aquell moment, però, la seva forma física no era ja la d'una dècada abans, amb els 104 quilos que pesava ara! El 1974 va rebre l'homenatge del CB Hospitalet, juntament amb alguns veterans més dels anys quaranta.

Juntament amb Maneja i Rodon, el tercer membre més perillós de l'atac de principis dels quaranta va ser Ramon Sanahuja. Era de Cornellà, però de la part que està a tocar de l'Hospitalet. Va començar a jugar al Juniors l'any 1934 i per tant també va viure els anys en què l'equip disputaria els tres campionats d'Espanya. Després de la guerra civil, la gent del club l'ajudà a sortir del camp de concentració i així es va poder reincorporar a l'equip. Tenia un bon llançament i l'any 1941 va acabar la temporada com el segon millor encistellador de la màxima categoria, però cal dir, amb 146 punts en 14 partits! Va jugar diverses vegades amb la selecció catalana, fins i tot partits internacionals, com en la gira del 1942 per Suïssa. Sanahuja va jugar al CB L'Hospitalet fins la temporada 44/45. Després encara va jugar a l'equip del seu poble. Quan va acabar la seva etapa com a jugador, també va ser àrbitre. Ramon Sanahuja va morir el 1964 a la seva casa de Cornellà. El jugador Isidre Rovira, coetani seu, recorda una anècdota d'en Sanahuja. Deu correspondre a un partit de l'any 1944 a la pista del Círculo Católico de Badalona, on un llançament seu de llarga distància en l'últim instant del partit va suposar la victòria del CB Hospitalet. El públic badaloní sembla ser que es va enfadar molt amb aquella victòria in extremis i la sortida de la pista de l'equip hospitalenc va ser força complicada, de tal forma que fins i tot es van haver de refugiar al vestidor durant una bona estona. Passada ben bé una hora, l'equip es va atrevir a sortir però encara es van trobar amb un grup d'afeccionats exaltats que fins i tot els van llençar pedres. Una d'elles anava dirigida tot just al cap d'en Sanahuja però la ràpida reacció de l'Isidre Rovira, que va allargar el braç amb la seva maleta, va parar la pedra a canvi de deixar la maleta abonyegada i també d'un estrip a la butxaca del seu pantaló (els devien tenir ben a prop!) que li va haver de cosir la germana del seu company Martínez, per tal que la mare no se n'adonés.

Dels primers anys del club sens dubte cal destacar, en la seva faceta de jugador, el segon dels germans Vidal, en Pere, que va estar jugant en el primer equip des de principis dels anys trenta fins el 1948. Va ser l'últim en deixar la pista de tots els

que van començar aquella aventura i per tal motiu li van retre un merescut homenatge el novembre del 1948. Pere Vidal i Coll havia nascut a la ciutat el 1915. Havia començat a jugar a futbol al camp de la Fonteta (molt possiblement amb algun equip de l'Hospitalenc) però després es passà al bàsquet, on va començar a jugar amb el Juniors. La seva alçada, 1.83 metres, el feien un jugador alt en aquells anys. Després de la guerra civil va tornar al seu club; de fet sempre va jugar amb el CB Hospitalet, fins i tot quan el FC Barcelona li va oferir 8.000 pessetes per fitxar-lo!!! Ell mateix explicava que els únics diners que havia cobrat en la seva vida per jugar al bàsquet van ser les 75 pessetes que li van pagar per fer un partit al Price, sembla ser que organitzat per Agustí Montal (pare). En aquest sentit dels diners, Vidal explicava fa uns anys en una entrevista a la revista *Xipreret* que amb la selecció va ser "el primer professional que va demanar cobrar: 25 pessetes diàries. Vaig sortir amb la selecció tres dies, però la federació no em va pagar mai les 75 pessetes!". Pere Vidal va arribar a jugar alguns partits de selecció, tant amb l'espanyola (l'any 1943 contra França) com amb la catalana. Pel que fa als clubs, amb l'equip hospitalenc va disputar tres fases finals del Campionat d'Espanya de Primera (1936, 1940 i 1941), de les quals ja sabem que va guanyar la del 1940. Durant l'homenatge que li feren l'any 1948 es jugà un partit de veterans entre exhospitalencs i exbarcelonistes. En l'equip veterà local hi figuraven Ferrer, Piera, Escalera, Rosell, Pujol i ell mateix. Al final se li oferí una medalla commemorativa.

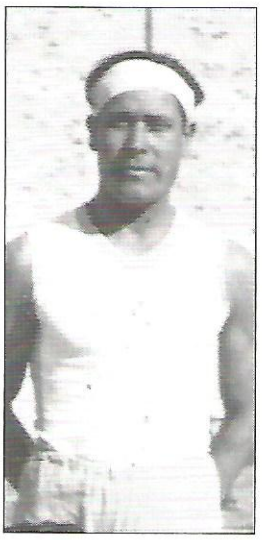
D'aquests primers anys també cal destacar els cosins Escalera, Pere Escalera Pié i Pere Escalera Ventura. Aquest últim, a banda de jugador també seria directiu entre el 1951 i el 1956 (amb un petit parèntesi l'any 1953). D'en Pere Escalera Ventura encara recorda en Marcel·lí Maneja com li deien "Coqui" perquè tenia la pell molt fosca (imagino que el motiu li ve pel color negre del carbó de coc); sembla ser que era molt fort. El seu ofici de paleta el va portar anys després fins a Mallorca, on aprofitaria l'expansió constructora que portà el turisme, imagino que cap als anys seixanta. I encara hi hauria una altra parella de familiars, els germans Benach, Josep i Manel Benach; aquest últim sembla que morí als 20 o 22 anys –un parell d'anys després de la guerra civil- víctima d'una tuberculosi. Les dues parelles només jugarien al club durant els anys trenta, amb l'única excepció d'en Josep Benach, a qui encara trobem a principis dels quaranta. Una mica més tard, entre finals dels anys quaranta i en els primers cinquanta als germans Vidal que hem vist abans, en Pere i en Josep, els substituirien altres dos germans Vidal, l'Antoni i l'Emilio Vidal, que serien molts anys al club, especialment el segon. D'aquesta forma -quina casualitat!- el club va tenir gairebé durant trenta anys un Vidal a les seves files... L'Emilio Vidal va ser el més conegut d'aquests dos últims. Va començar al juvenil del club i va pujar al primer equip cap a la temporada 49/50. Hi seria, crec que de forma ininterrompuda, fins la temporada 62/63. Aquesta longevitat li comportaria, lògicament, la capitania durant moltes temporades, i quan va plegar el club li va lliurar una placa d'homenatge durant el partit de festa major del 1963.

155
La selecció catalana de bàsquet, el novembre del 1942. D'esquerra a dreta, a dalt Monerris (seleccionador); l'hospitalenc Kucharski; Martínez; el jugador del CB Hospitalet Pere Vidal: Centelles, i Esteve; a sota, Peón; Navarrete; Ferrando, i (la figura encara del CB Hospitalet,) Marcel·lí Maneja.
FONT: Arxiu personal Marcel·lí Maneja. Fotògraf, Alb. Amudruz

Un dels primers jugadors que va ser fitxat i va venir cobrant al CB Hospitalet, segons recorda l'aleshores directiu Josep Martí, va ser en Joan Roca, un jugador de Cornellà. En Roca hi seria la temporada 55/56. Sembla ser que era un bon director de joc sobre la pista, "un jugador formal, era una joia" segons els records d'en Martí.

De la temporada 65/66, a la Primera nacional, cal destacar dos jugadors, Martos i Baturone. Joan Martos Nomen havia estat ja internacional 28 vegades entre el 1959 i el 1961 quan va arribar aquí cedit pel Picadero, una trajectòria on s'incloïen el preolímpic i els Jocs Olímpics de Roma del 1960, així com l'europeu de Belgrad. Com a mínim, Martos ja havia guanyat un campionat d'Espanya amb el Picadero la temporada 63/64. Però l'element més curiós de tot aquest planter potser era

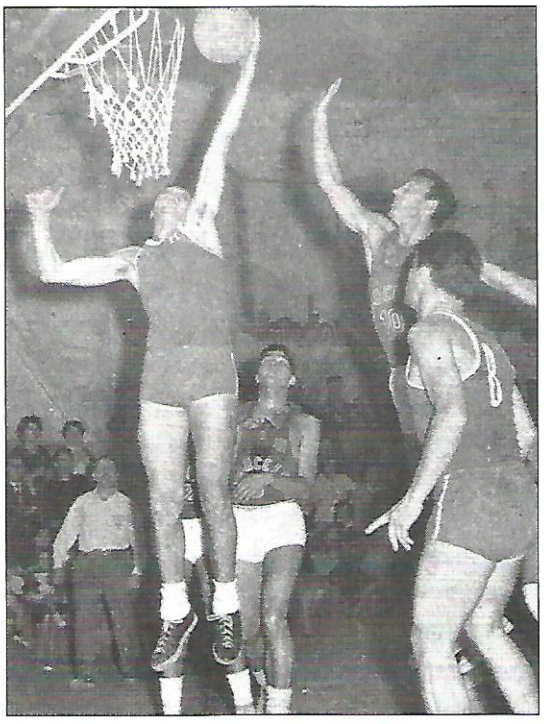

156
Un dels cosins Escalera, en Ventura, en una fotografia possiblement de l'any 1934.
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

157
EMILIO VIDAL, JUGADOR DEL PRIMER EQUIP EN ELS ANYS CINQUANTA I PRINCIPIS DELS SEIXANTA, EN UNA FOTO DEL 1960.
FONT: DEL LLIBRE "HOSPITALET, UNA CIUDAD EN MARCHA" DE E. VILLAGRASA

Enric Baturone, de qui el directiu d'aquells anys Luciano Clavero recorda com moltes vegades venia a entrenar en pijama!!! Només podem especular sobre les causes de tan estrany comportament, però Clavero recorda clarament el fet que aquest jugador arribava als entrenaments en un gran cotxe i vestit amb alguna mena de pijama. Baturone era fill d'un general de l'exercit i va arribar a ser olímpic. Segons recorda l'exdirectiu, Baturone "jugava fantàsticament bé". Dues temporades abans d'arribar al CB L'Hospitalet, Baturone havia guanyat el campionat d'Espanya de Segona divisió amb el Sant Josep de Badalona, pujant a la màxima categoria. Aquella temporada següent, però, Baturone la jugaria (possiblement cedit pel Joventut de Badalona) a l'Aismalibar Montcada, amb els quals seria sots-campió d'Espanya de la màxima categoria abans de venir al CB L'Hospitalet.

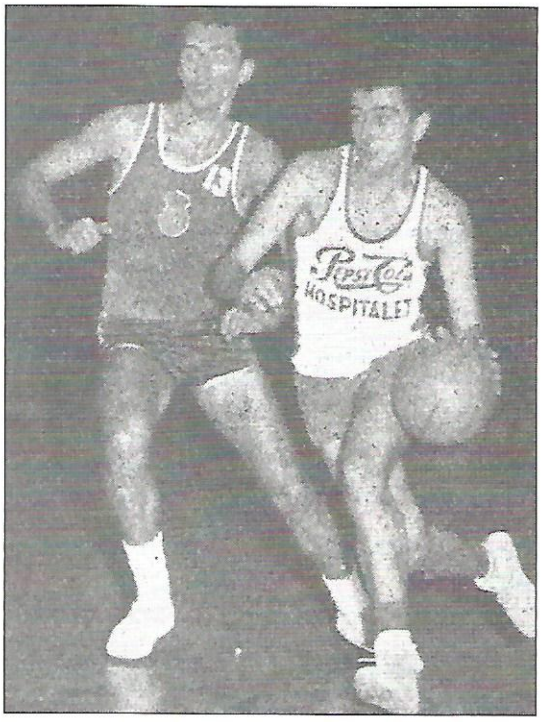

158
JOAN MARTOS EN UNA INSTANTÀNIA DE PREMSA D'UN PARTIT DE L'ANY 1960, DURANT LA SEVA ETAPA AL MONTGAT, AGAFA UN REBOT EN UN PARTIT CONTRA EL BARÇA.
FONT: REVISTA *REBOTE*

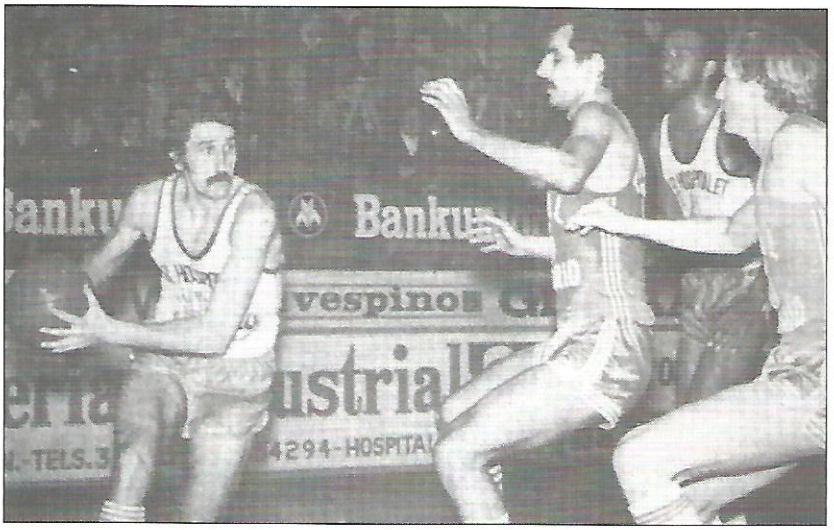
Un jugador hospitalenc format al planter del Centro Católico i que va estrenar la seva condició de sènior al CB L'Hospitalet les temporades 66/67 i 67/68 va ser Josep Francesc Farelo. Nascut a La Guardia (Pontevedra) l'any 1947, Farelo va viure la seva joventut a l'Hospitalet i va començar la seva carrera esportiva als equips del Centre Catòlic entre 1963 i 1966. Després va passar al primer equip del CB Hospitalet, on ja va debutar a la màxima categoria el 1966 perquè aleshores militaven a Primera Nacional, tot i que acabarien baixant a Segona. El 1968 Farelo se'n va a l'Español, equip amb el qual aconseguirà l'ascens a Primera. Després d'estar entre 1970 i 1973 al Sant Josep de Badalona, Farelo acabaria fitxant pel FC Barcelona, amb els que aconseguiria dos sots-campionats de lliga i un de copa Korac entre 1973 i 1975. Aquest darrer any tornaria al CB L'Hospitalet per tancar la seva carrera esportiva després de quatre noves temporades (tres a Primera Nacional i l'última a Primera B). La temporada 91/92 es va convertir en delegat de la secció de bàsquet del FC Barcelona.

La temporada 68/69 arriba al primer equip del CB L'Hospitalet en Vicenç Sanchís Rosique. Nascut a Barcelona el 1947, va començar a jugar des dels onze anys a l'escola, a l'Hospitalet. Després passaria pel CB San Fernando de Hospitalet i pel Santfeliuenc, fins arribar al CB Hospitalet l'any 1968. S'hi estaria cinc temporades, fins el 1973, quan, segons explicà a la premsa el president Jaume Rovira, "en vista del informe que presentó la Comisión Técnica y sobre todo teniendo en cuenta la reducción de plantilla a la que la Federación Nacional nos obligaba se creyó más oportuno dar sitio a los jóvenes y se le dio la baja". Poc temps després, una lesió al tendó d'Aquil·les l'obligà a deixar de jugar, però començaria aleshores la faceta en la que ha estat més conegut en el món del bàsquet: l'arbitratge. Vicenç Sanchís ha estat un dels col·legiats més importants que ha donat fins ara l'arbitratge espanyol. Els seus primers passos en aquest àmbit daten del 1975. Només cinc anys després ja començaria a arbitrar a la màxima categoria, on xiularà fins a la seva retirada, al finalitzar la temporada 97/98. Ha dirigit finals de Campionats del Món i de Copes d'Europa de clubs; també ha xiulat partits de Jocs Olímpics, Eurobàsquets i pre-olímpics. A la lliga ACB, el seu currículum inclou la direcció arbitral de nou partits de les sèries finals pel títol (curiosament gairebé tots ells entre Real Madrid i Joventut o bé entre Barça i Joventut), i d'una final de Copa del Rei. L'Emili Arnau recollí en el seu llibre sobre la història del bàsquet català una anècdota d'en Sanchís durant els Jocs Olímpics de Seul. Explicava Sanchís que "dirigia un Corea-Xina. Es van produir uns canvis de jugadors. Poc després vaig parar el joc. La causa? Doncs perquè ja no sabia quants elements estaven a la pista, confós per les faccions tan similars dels orientals". Tot i que va traslladar el seu domicili a Santiago de Compostela, el seu fill encara viu a l'Hospitalet i també ha jugat en equips de bàsquet de la ciutat.

En aquests anys finals de la dècada dels seixanta també passa pel club Manolo Flores, un altre dels grans jugadors que ha donat el planter del club al bàsquet nacional. Nascut a Mèrida l'any 1951, aquell que després seria un famós jugador i entrenador, va començar les seves passes en el món del bàsquet a l'Academia Almi de l'Hospitalet, on hi jugava la competició escolar d'aquell moment. D'allà va passar l'any 1966 a les files de l'infantil del CB Hospitalet. Va arribar a debutar en l'equip sènior del club, l'any 1967, quan encara estava en edat juvenil. L'any 1968 fitxaria per l'Espanyol, amb els que es proclamaria campió de Segona, i d'allà al FC Barcelona, on esdevindria un gran aler entre el 1970 i el 1984. Els duels que acostumava a mantenir amb el madridista Wayne Brabender eren dels que fan història. Com a jugador va guanyar dues lligues i sis copes del Rei amb el Barça, a més d'arribar als sots-campionats de les tres competicions europees del moment. Menció apart mereix el seu pas per la selecció espanyola, amb els que va disputar cent vint-i-vuit partits, inclosos els dels Jocs Olímpics de Moscú 80, el campionat del Món de Puerto Rico 74 i cinc campionats d'Europa (1973, 1975, 1977, 1979 i 1981). Va guanyar la històrica medalla de plata de l'europeu de Barcelona 73. Després de la seva retirada com a jugador es faria entrenador, i va començar també al club blaugrana com a ajudant d'Antoni Serra. Curiosament, quan ocupava aquest càrrec i per necessitats de l'equip encara va arribar a jugar un partit a l'ACB. Quan Serra va dimitir, Flores va assumir la direcció, va aconseguir aixecar l'equip i, al final de la temporada 84/85, guanyà la Recopa d'Europa i el mundial oficiós de clubs. També va ser ajudant després d'Aito García Reneses i de Bozidar Maljkovic, entre d'altres. En la temporada 91/92 també es va veure obligat a substituir Maljkovic al capdavant de l'equip. Com a primer entrenador també ha dirigit al Cornellà la Primera Divisió, al Cáceres l'ACB i Múrcia també l'ACB. Avui dia torna a estar vinculat a la secció de bàsquet del FC Barcelona.

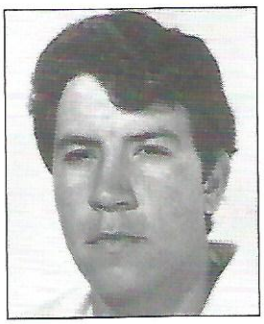

159
ENRIC BATURONE PENETRA DESBORDANT EL MADRIDISTA LUYCK EN UNA FOTO DE PREMSA D'UN PARTIT DEL 1966
FONT: REVISTA *REBOTE*

160
JOAN FRANCESC FARELO FENT UNA ENTRADA PEL FONS DE LA PISTA AMB ELS MADRIDISTES CRISTOBAL I BRABENDER TANCANT-LI EL PAS, I OBSERVAT PEL SEU COMPANY ANDREW PRINCE, EL MARÇ DEL 1977.
FONT: REVISTA *REBOTE*. FOTÒGRAF LEDESMA

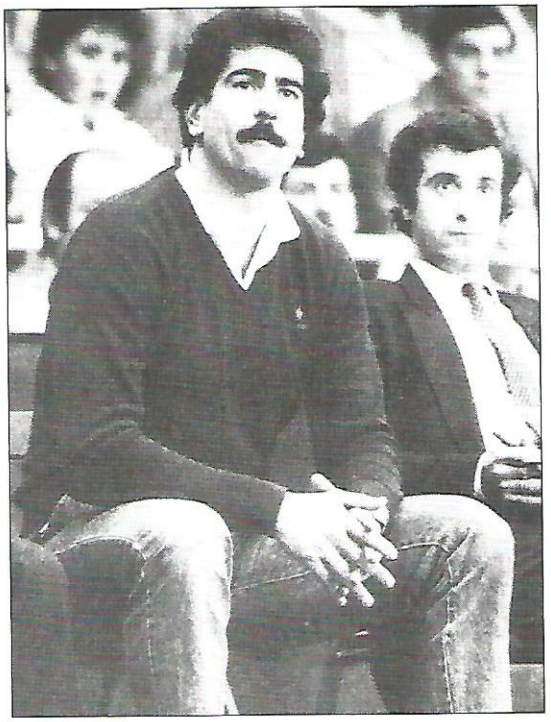
En la lliga 73/74 trobem per primer cop al primer equip l'hospitalenc l'Antoni Bové Pérez, un jugador nascut el 1952 i sortit del planter del Santiago Apòstol. Jugaria al primer equip del CB Hospitalet aquesta i la següent temporades. En la primera va aconseguir l'ascens a Primera Nacional, on va jugar durant la segona. Bové també va pertànyer com a jugador al Laietà i l'Espanyol, abans del seu pas pel CB Hospitalet. Però sens dubte la seva faceta més coneguda avui dia és la de fisioterapeuta (*trainer*) del FC Barcelona. Bové va començar també aquesta carrera professional a Granollers i als equips del CB L'Hospitalet. Aquí hi estaria exercint aquesta tasca (i també la de delegat) entre el 1976 i el 1981, aproximadament. Antoni Serra se l'enduria al FC Barcelona l'any 1982 per exercir el que aleshores era una funció nova dins de l'organigrama tècnic dels equips de bàsquet a Espanya: la de trainer. Es tractava d'englobar en la figura de l'ATS o fisioterapeuta que hi havia en aquell moment als clubs una feina més global de prevenir,

161
VICENÇ SANCHÍS EN LA SEVA ETAPA COM A JUGADOR DEL CB L'HOSPITALET, ENTRE EL 1968 I EL 1973. DESPRÉS ES CONVERTIRIA EN UN GRAN ÀRBITRE INTERNACIONAL.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

tenir cura i tractar les lesions dels jugadors una vegada ja han estat diagnosticades pels metges. Això ho va anar aprenent en els seus viatges als Estats Units, on estudiava in situ les formes de treballar de les seccions mèdiques dels equips de l'NBA. Toni Bové, des d'aleshores, ha viscut d'una forma o d'una altra els darrers cinc jocs olímpics com a fisioterapeuta del Comité Olímpico Español. També ha treballat molts anys amb les federacions espanyoles de bàsquet, hoquei herba i bèisbol, així com la catalana de gimnàstica. I ha escrit dos llibres sobre la seva matèria, mentre continua la seva tasca a la secció de bàsquet del FC Barcelona.

Aquella mateixa temporada 73/74 arribaria al primer equip del CB L'Hospitalet el jugador Gregori Lerma Ayllón. Lerma havia sortit del planter del CB Tecla Sala, un petit club de l'Hospitalet molt dedicat a la base i hereu dels equips del

162
MANOLO FLORES TAMBÉ VA PASSAR PEL CB L'HOSPITALET. AQUÍ EL VEIEM EN UNA FOTO DE PREMSA EN LA SEVA POSTERIOR ETAPA COM A ENTRENADOR
FONT: REVISTA *NUEVO BÁSKET*

col·legi del mateix nom. Va jugar als juvenils del CB L'Hospitalet tres temporades entre el 1970 i el 1973, per passar dos anys al sènior (el primer combinant també la seva participació amb l'equip júnior). Després de la seva sortida l'any 1975, va arribar a la màxima categoria amb el Breogán de Lugo. De retorn a la ciutat encara jugaria a l'equip del Santiago Apòstol, que en la temporada 82/83 estava a la Segona Divisió. També la temporada 73/74 va portar un altre jugador important pel bàsquet hospitalenc, Pedro Jesús Mayo. Nascut a Àvila, arribaria aquí de la mà del també jugador del CB Hospitalet Joan Ortega, amb qui havia coincidit en uns campionats d'Espanya d'Educación y Descanso. Mayo deixava la seva terra per venir a jugar, encara en el seu darrer any de júnior, en un equip que aquella mateixa temporada pujaria a la màxima categoria. Per tot plegat, a Ávila el proclamarien aquell 1974 millor jugador de la província... S'estaria al primer equip del CB L'Hospitalet fins l'any 1981 (amb un parèntesi la temporada 75/76). Després encara jugaria en altres equips punters, com l'Español. Tot i que va trigar una mica, el club li va fer un homenatge de comiat el juny del 1982, amb un partit entre el Cotonificio i el CB L'Hospitalet. Jesús Mayo es quedaria per sempre a viure a l'Hospitalet, on ha estat molt vinculat a la vida esportiva de la ciutat. Després de deixar la pràctica activa del bàsquet va començar una nova trajectòria com a entrenador, tant al CB L'Hospitalet, on va portar algunes temporades el sènior femení, com especialment al Centre Catòlic, on va dirigir moltes temporades el seu primer equip masculí. També cal destacar la seva activitat professional, que ha desenvolupat durant tots aquests anys a l'Àrea Municipal d'Esports de l'ajuntament hospitalenc.

Un dels millors jugadors que han passat pel primer equip del CB L'Hospitalet ha estat, sens dubte, en Joan "Chichi" Creus, que va començar la seva llarga i fecunda carrera esportiva professional al CB L'Hospitalet. Sortit del planter del Ripollet, Creus va jugar les seves dues primeres temporades com a sènior, entre 1975 i 1977, al CB L'Hospitalet, i ja a la màxima categoria. En jugaria 22 més amb Granollers, Barcelona i TDK Manresa. Es va retirar l'any 1999 després d'aconseguir cinc marques històriques de l'ACB (12.000 minuts, 750 recuperacions, 6.000 punts, 650 triples i 1.500 assistències) i de ser vint-i-vuit vegades internacional. Durant tots aquests anys va guanyar dues lligues, una amb el Barça i una altra amb el Manresa; dues Copes del Rei amb el Barça i una altra amb el Manresa; també va ser sots-campió de la Recopa d'Europa amb el Barcelona i medalla de plata amb la selecció nacional a l'europeu de Nantes-83. Joan Creus ha rebut la Medalla de Plata al Mèrit Esportiu concedida pel Consell Superior d'Esports i també l'Ordre del Mèrit Olímpic del Comitè Olímpic Internacional. Creus va arribar al club hospitalenc quan tenia 18 anys de la mà de l'entrenador Joan Coma, i va rebre el seu

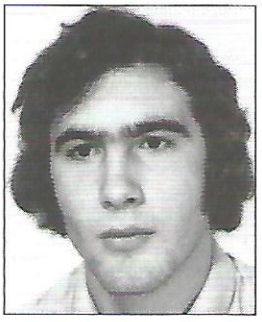
principal recolzament amb el següent tècnic, Josep García Guevara, qui en aquell any declarà que "si midiera cuatro dedos más sería mejor que Corbalán", el base de moda en aquell moment. No anava pas desencaminat. En les seves dues primeres temporades, amb el CB L'Hospitalet, Creus va anotar 184 i 238 punts, respectivament. Els primers dels 10.000 menys disset que li van estar permesos anotar a la màxima categoria. Precisament va ser al vestidor del CB L'Hospitalet on va rebre el seu malnom de "Chichi", que l'ha acompanyat la resta de la seva vida.

I si Joan Creus començava aleshores una llarga i brillant carrera esportiva, en aquell a segona temporada, la 76/77, l'acabava aquí un altre il·lustre del bàsquet català: Josep Maria Jofresa, pare d'una família dedicada durant molt de temps a aquest esport, amb els seus fills més coneguts, Rafa i Tomás, però també amb el Sergio. El pare dels Jofresa fou un jugador notable durant vint-i-cinc temporades, l'última de les quals jugaria al CB L'Hospitalet estant l'equip en la màxima categoria. La seva aportació devia ser més aviat simbòlica (només va anotar 26 punts aquella temporada) però de ben segur que la seva experiència devia ser d'utilitat al vestidor. Havia estat setze vegades internacional. El seu fill Sergio jugaria al juvenil i al júnior del CB L'Hospitalet entre 1983 i 1986 però quan va morir el seu pare, poc després, el fill va decidir penjar la samarreta a partir d'aquell moment...

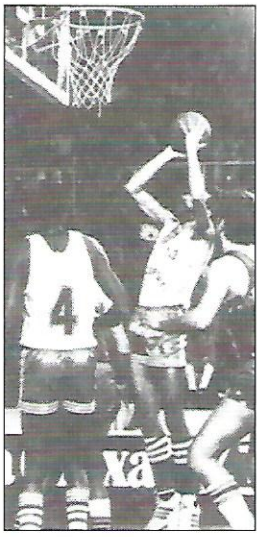
Just quan deixaren l'equip Joan Creus i Josep Maria Jofresa, arribaria cedit pel Barcelona el pivot madrileny Gregorio Estrada Cobeña. Nascut l'any 1951, "Goyo" Estrada va sortir del planter d'Estudiantes però va fer carrera com a professional majoritàriament a Catalunya. Va jugar al Sant Josep de Badalona tres temporades des de l'any 1970, abans de fitxar pel FC Barcelona. Allà s'hi estaria des del 1973 fins al 1980, amb l'única excepció de la lliga 1977/78 que sortia d'una temporada on no havia gaudit de la confiança del seu entrenador i Moncho Monsalve va aconseguir que el cedissin al CB L'Hospitalet. En aquell moment va dir que fins i tot havia pensat en deixar el bàsquet, però el cert és que a més del CB L'Hospitalet, també el Granollers i el Joventut li anaven al darrera[56]. Al Barça va coincidir amb el seu germà Miguel Ángel i va guanyar dues Copes i el sots-campionat d'una Copa Korac. Després del seu pas pel club blaugrana, Estrada va jugar una temporada al Fòrum Valladolid, per passar després

163
Toni Bové en la seva etapa com a jugador del CB L'Hospitalet. El muntatge està fet sobre una instantània de la temporada 77/78.
FONT: Diari *AS*. Fotògraf, Tello

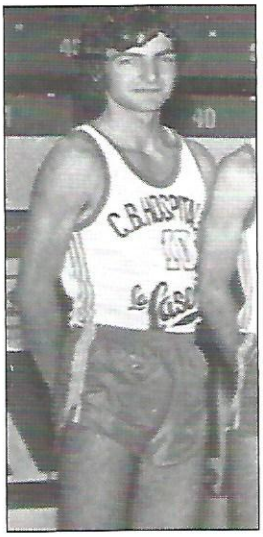
164
El jugador Gregori Lerma en la seva etapa com a juvenil al CB L'Hospitalet, a principis dels 70. Després arribaria a jugar a la màxima categoria.
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

165
Jesús Mayo llençant a cistella davant la mirada d'un company d'equip, l'americà Armstrong, en el partit FC Barcelona-CB L'Hospitalet d'octubre del 1980.
FONT: Revista *Nuevo Básket*

al Manresa i a l'Espanyol. Va continuar després com a entrenador en els equips inferiors del Barça.

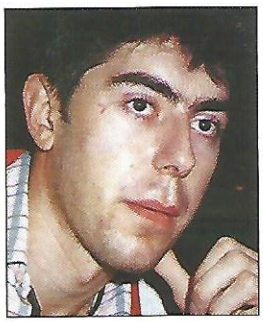
En la lliga 80/81, el CB L'Hospitalet fitxaria l'aler mataroní Antonio Ametller Gaspar, un jugador experimentat que ja havia jugat moltes temporades en la màxima categoria amb Joventut, Círculo Católico de Badalona i Cotonificio de Badalona. Format al planter de la Penya, Ametller havia estat internacional juvenil i júnior. Aquest jugador encara tornaria amb l'equip hospitalenc una segona temporada -en la lliga 83/84-, la darrera de la seva carrera esportiva, després d'un parèntesi de dues lligues que va disputar amb el Manresa de nou a la màxima divisió. També hi jugaria al CB L'Hospitalet dues temporades un jove Josep Palacios, procedent de les categories inferiors del FC Barcelona on, entre d'altres coses, havia aconseguit el guardó al millor jugador del primer torneig juvenil Ciutat de l'Hospitalet l'any 1980. L'escolta nascut a Barcelona el 1963 s'estaria aquí dues temporades amb Guifré Gol com a entrenador. En la 82/83, pujaria a la màxima categoria, on hi jugaria en la temporada 83/84. Amb vint anys, Palacios disputaria una mitjana de 25 minuts per partit amb el CB L'Hospitalet. Després va fitxar pel Manresa de la Primera B, amb els que també pujaria a la lliga ACB. Amb el TDK Manresa jugaria després les dues següents temporades, al

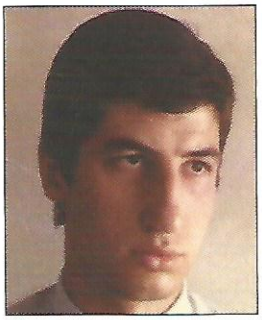
166
UN JOVE JOAN CREUS, EN LA TEMPORADA 76/77.
FONT: ARXIU PERSONAL LITA PRATS

169
JOAN PAGÈS VA JUGAR AL CB L'HOSPITALET LA TEMPORADA 81/82, CEDIT PEL FC BARCELONA. AQUÍ EL VEIEM EN LA SEVA LLARGA ÈPOCA AL PEÑAS DE HUESCA.
FONT: REVISTA *GIGANTES DEL BÁSKET*

170
MIQUEL TARÍN, UN JUGADOR QUE VA VENIR CEDIT PEL FC BARCELONA LA TEMPORADA 84/85. VA SER EL SOSTRE DEL BÀSQUET NACIONAL DURANT UNS ANYS.
FONT: REVISTA *GIGANTES DEL BÁSKET*

167
GREGORIO ESTRADA VA JUGAR CEDIT AL CB L'HOSPITALET LA TEMPORADA 77/78
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

168
JOSEP PALACIOS VA JUGAR ELS SEUS PRIMERS MINUTS A L'ACB EN EL CB L'HOSPITALET, ON VA DISPUTAR DUES TEMPORADES A PRINCIPIS DELS VUITANTA I UNA MÉS A PRINCIPIS DELS NORANTA.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

final de les quals fitxaria pel FC Barcelona. Aquella temporada 87/88 guanyaria la lliga, la copa del Rei i la copa Príncep d'Astúries. Encara es mantindria tres temporades més a l'ACB amb el Caja de Ronda (CB Málaga). En total va jugar 3829 minuts a l'ACB, dels quals 628 van ser amb el CB L'Hospitalet. La temporada 91/92 tornaria a Catalunya i fitxaria de nou pel CB L'Hospitalet, que aleshores militava a la Primera B. Tancaria la seva carrera esportiva després de dues temporades a Segona Divisió amb el Montcada. Curiosament, i a banda del primer ascens, en les dues ocasions en què va estar aquí, al final l'equip va acabar baixant: la primera perdent la màxima categoria i la segona descendint de Primera B a Segona...

Tornem una mica endarrere, a la lliga 81/82, per trobar el pivot Joan Pagés, un jugador nascut a la capital catalana el 1961 i que arribaria cedit pel FC Barcelona, on havia jugat en la màxima categoria en les dues anteriors temporades amb les quals va contribuir a la consecució del títol de lliga, de la copa del Rei i al sots-campionat de la Recopa de la temporada 80/81. Problemes als genolls i la competència dels jugadors nord-americans en la seva posició el van treure del club blaugrana. Abans, però, seria cedit al CB L'Hospitalet una temporada a la Segona Divisió, ja que es trobava lesionat, i de fet només començaria a aportar coses a l'equip a partir del gener del 1982. Més endavant faria una bona carrera esportiva en les files del Huesca, on hi jugaria set temporades a un gran nivell, sis d'elles a l'ACB i una a Primera B. Seria també internacional absolut en quatre ocasions. Tancaria la seva carrera la temporada 91/92 de nou al CB L'Hospitalet, que aleshores jugava a Primera B de la mà de Cirsa.

La temporada 84/85, el CB L'Hospitalet va gaudir d'un acord de col·laboració amb el FC Barcelona que va portar com a tècnic a Nino Buscató, i amb ell, com una aposta personal al sostre del bàsquet espanyol d'aquells anys, Miquel Tarín Ruíz. Amb els seus 2 metres i 17 centímetres, Tarín hauria estat un gran reforç per a la selecció espanyola, amb la que va arribar a jugar, però en haver estat descobert per al bàsquet massa tard mai no va tenir la suficient qualitat com per triomfar en aquest esport. Quan arriba al CB L'Hospitalet de la mà de Buscató, el tècnic declara que aquella campanya era "decisiva para el futuro de Tarín", que després d'estar al primer equip de Barça la lliga 81/82 venia de passar dues temporades ben grises cedit a Náutico i Pineda. També en aquella època ja s'havia casat, amb vint anys escassos. Després d'aquí encara jugaria amb TDK Manresa, Vic, Syrius de Mallorca, Cartagena, Alcúdia i Granada, lloc aquest últim, on es va retirar i va establir una granja dedicada a la criança i ensinistrament de gossos.

Potser amb Tarín es va equivocar, però la biografia del tècnic que el va portar amb ell al CB L'Hospitalet aquella temporada, Francesc Buscató, està repleta d'encerts. Conegut amb el sobrenom de "Nino" a causa del seu aspecte infantil, Buscató va ser una de les figures del bàsquet nacional des de finals dels cinquanta fins a principis dels setanta. Va jugar amb el Barça (amb els que va aconseguir el primer títol de lliga del club la temporada 58/59), Aismalibar i Joventut. Ha estat 222 vegades internacional, un rècord que només ha estat superat per Antonio San Epifanio "Epi". Va participar en tres Jocs Olímpics (Roma-60, Mèxic-68 i Munich-72), un mundial i vuit campionats d'Europa, guanyant una medalla de plata en el de Barcelona-73. Els guardons honorífics han estat nombrosos en tots aquests anys, destacant la medalla d'or al mèrit esportiu de la Federación Española de Baloncesto i el premi Fair Play de la UNESCO. També ha estat professor de bàsquet a l'INEF i comentarista a la televisió espanyola. L'exdirectiu Fèlix Pons recorda una anècdota de l'any en què Buscató va entrenar al CB L'Hospitalet. En un desplaçament a Madrid van parar a dinar en un restaurant anomenat Oasis (cap a Arcos de Jalón) on sembla que es menjava molt bé i on, de fet, paraven tots els equips de bàsquet d'aquell moment. En Pons, que feia de

delegat, en contra del costum dels dies de partit no havia encarregat aquell dia cap menú per a esportistes (amb força hidrats de carboni i poc pesant) perquè segons recorda jugaven a les vuit de la tarda i encara faltaven força hores. Quan es van asseure a dinar, els van portar mongetes estofades (una *fabada*) de primer i es van assabentar que de segon hi havia un deliciós llom adobat! Així que quant en Nino Buscató ho va saber es va esverar tot dient que allà s'havia de menjar pasta, amanides i bistecs... Es va entestar i va obligar al delegat a que canviessin el menú tot dient-li: "que ho retirin tot, Fèlix, que ho retirin tot... menys els nostres, que això deu estar de conya"... És clar que per fer allò van haver de prometre als seus jugadors que si guanyaven, de tornada tindrien reservat aquell menú sense problemes. Doncs bé, l'equip va guanyar i efectivament els jugadors van sopar ja ben entrada la nit aquell menjar que no havien pogut tastar al migdia: un "digestiu" sopar de *fabada* i carn... Sort que eren joves.

Mentre tant, en aquells anys el juvenil del CB L'Hospitalet estava formant dues de les seves més preuades perles, dos jugadors que finalment han arribat a l'ACB, Antonio Medianero Roldán i, especialment, Xavi Fernández. Fernández, un aler d'1,94 d'alçada i nascut el 1968 que va començar a jugar un xic tard al bàsquet i ho va fer amb els infantils del CB L'Hospitalet. El trobem als equips juvenils de les temporades 83/84 i 84/85, i després al júnior durant la campanya 85/86. La temporada següent fitxaria pel Joventut. Per la seva banda, en Medianero, també aler d'1.91 metres d'alçada i nascut l'any 1970, va entrar al club en edat infantil i després disputaria dues temporades amb el juvenil hospitalenc, la 84/85 i la 85/86, abans de fitxar també pel Joventut. La presència d'aquests jugadors al juvenil coincideix amb els dos anys en què el CB L'Hospitalet va ser capaç de disputar la final del seu torneig de Nadal (1984 i 1985), dues finals que perdrien contra la Penya. En la seva posterior carrera com a sènior, Medianero ha jugat 205 partits i 3886 minuts a la lliga ACB, amb Joventut, TDK Manresa, Unicaja Ronda, Unicaja Málaga, Dyc Lugo, Breogán i Baloncesto Salamanca. Tancaria la seva carrera esportiva a l'Inca (LEB) i al BC Aracena (Segona Divisió) la temporada 97/98 en què aquest equip jugava a l'Hospitalet. Actualment està allunyat del bàsquet i dedicat a negocis de construcció. Dues de les seves germanes, Rosario i Maria Josep, també van jugar en diferents etapes en els equips femenins del CB L'Hospitalet.

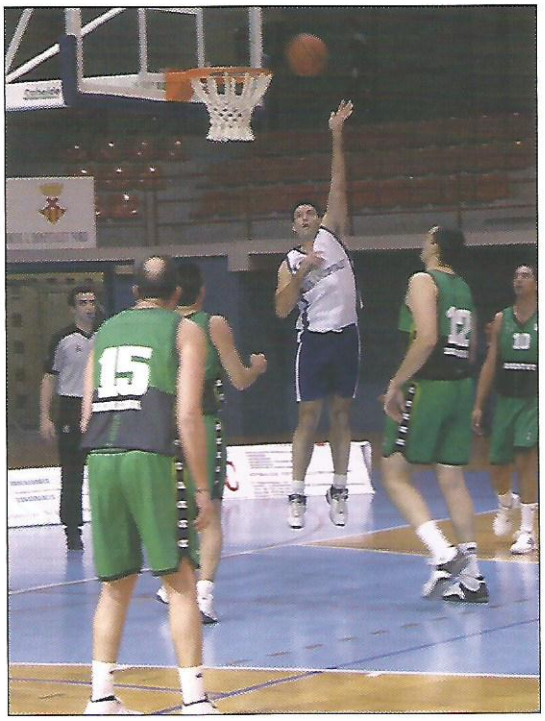

171
Nino Buscató, l'entrenador del CB L'Hospitalet l'any 1985, en una foto de premsa d'aquella època
FONT: Revista Nuevo Básket

Molt més llarga ha estat la carrera de Xavi Fernández, retirat al final de la lliga 02/03. L'aler ostenta tres marques històriques de l'ACB: 650 triples, 12.000 minuts jugats i 6.000 punts. La seva consagració a l'elit del bàsquet nacional es va produir, curiosament, lluny de la seva terra, a Lleó. L'any 1989 i després d'estar les tres primeres temporades com a sènior en equips de Segona (Caixa Sabadell) i Primera B (Metro Santa Coloma). fitxava per l'Elosua, que aleshores jugava a Primera B. Amb l'Elosua León pujaria a l'ACB aquella primera temporada i seguiria quatre més, sent un dels puntals de l'equip i aconseguint ja la internacionalitat absoluta. La progressió no passa desapercebuda per Aito García Reneses, que el fitxaria pel FC Barcelona la temporada 94/95. En les cinc campanyes en què va jugar, Xavi Fernández aconseguiria quatre lligues, dos sots-campionats de Lliga Europea i una Copa Korac, essent ell una de les peces claus d'aquell equip, especialment en la temporada 95/96 en què seria nomenat per l'ACB el millor jugador de la sèrie final, i per la revista *Gigantes del Superbasket* el millor jugador de tot el campionat. Al final de la temporada 98/99, Aito García Reneses emprèn una renovació de l'equip que afecta Djordjevic, Esteller i al propi Xavi Fernández, que acabarà fitxant per l'Unicaja Málaga. Allà, les coses ja no anirien tant bé però encara aconseguiria un sots-campionat de la Korac per al seu currículum. Després va ser

172
Antonio Medianero, un jugador que arribaria a l'ACB després de passar pel planter del CB L'Hospitalet. Aquí el veiem en la seva etapa de juvenil
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

173
L'aler Xavi Fernández en una recent fotografia durant el partit de veterans del 75è aniversari del CB L'Hospitalet i vestint novament la samarreta del seu primer club.
FONT: Arxiu personal de l'autor

174
Salva Maldonado va estar al CB L'Hospitalet com a jugador a principis dels vuitanta (aquesta és la foto de la seva fitxa). Després esdevindria un conegut entrenador
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

cedit la següent temporada al Canarias Telecom, i més tard en les seves dues darreres temporades ha jugat al Casademont Girona. També ha estat internacional en 52 ocasions amb la selecció nacional i va disputar els Jocs Olímpics de Barcelona-92. Al final de la temporada 02/03 anuncia la seva retirada com a jugador en actiu, però segueix vinculat a l'equip gironí tot explicant els fonaments d'aquest esport als més joves. De moment, encara diu que s'està acostumant a veure aquest esport des de fora de la pista. Juntament amb Marcel·lí Maneja, en Xavi Fernández potser hagi estat el millor jugador que ha sortit del planter del CB L'Hospitalet en aquests setanta-cinc anys d'història.

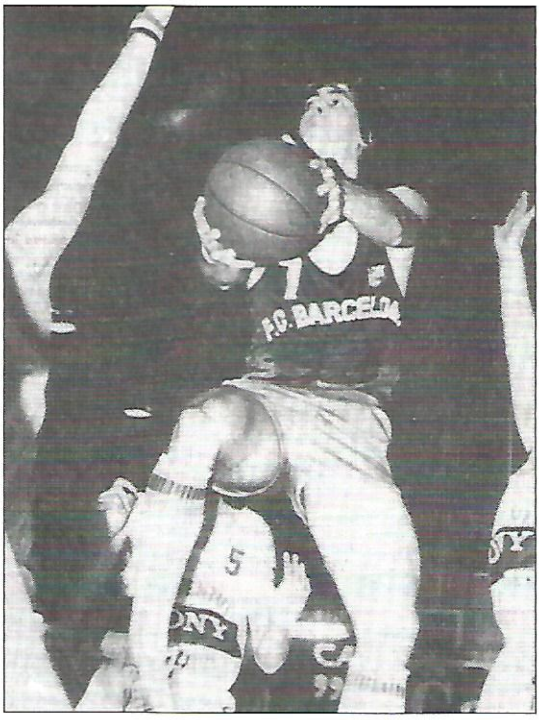
En les temporades 81/82 i 82/83 va jugar al primer equip del CB L'Hospitalet, Salvador Maldonado Ruíz, més conegut ara per la seva bona carrera com a entrenador. Salva Maldonado va dirigir al TDK Manresa, entre el 1991 i el 1994 com a ajudant i després, fins al 1997, com a primer entrenador a la categoria ACB. En aquesta categoria també ha dirigit al Caja San Fernando (99/00) i al Tau Vitoria (00/01). Després ha entrenat a la categoria LEB, de nou al Manresa i al Club Ourense Baloncesto. Salva Maldonado coincidiria com a jugador en la seva darrera temporada al CB L'Hospitalet amb l'Antoni Tramullas Joan, un altre basquetbolista més conegut després per la seva feina fora de la pista, en aquest cas com a metge. Tramullas, de fet, ja havia estat abans al primer equip del CB L'Hospitalet, en la temporada 79/80 quan van aconseguir l'ascens de Primera B a la màxima categoria. Durant la seva carrera esportiva, Tramullas va jugar també amb La Salle Barcelona, Mollet, Cotonificio i Español. Amb aquests últims va militar quatre temporades a l'ACB (entre el 1984 i el 1988). Avui dia potser se'l coneix més per la seva tasca com a metge de la secció de bàsquet del FC Barcelona, càrrec que desenvolupa des del gener del 1999.

En la dècada dels vuitanta i principis dels noranta, una sèrie de jugadors que van passar pel Licor 43 Santa Coloma van venir –abans o després- al CB L'Hospitalet. La majoria era gent jove però amb un cert nivell. Evarist Blázquez Pecino va disposar de minuts a l'ACB després de passar pel CB L'Hospitalet. Nascut a Algeciras (Cadis) el 1965, Blázquez era un pivot de 2.03 d'alçada format al planter del FC Barcelona, i va ser internacional júnior. Va jugar cedit al CB L'Hospitalet la temporada 84/85, a la Primera B sota les ordres de Nino Buscató. La següent temporada debutaria a l'ACB amb el Licor 43 Santa Coloma, autèntic viver de joves promeses del bàsquet català en aquell moment. Encara s'estaria una altra temporada a la màxima categoria amb el Cajabilbao (la 90/91), amb els que baixaria. La resta de la seva carrera esportiva ha estat a la Primera B i, més recentment, a la LEB-2 i l'EBA, especialment al club de la seva localitat natal, el Ciudad d'Algeciras. Juntament amb Blázquez, i també cedit pel Barça, va arribar aquella temporada 84/85 el base Jordi Dardé Sanz, que havia estat ja internacional júnior. La següent campanya Dardé pujaria a l'ACB amb el Licor 43 Santa Coloma, i després encara disputaria alguns minuts més a la màxima categoria amb el Caixa Ourense, la temporada 89/90. Entremig tres temporades a la Primera B, i després el retorn al CB L'Hospitalet ja començada la lliga 90/91, també a la Primera B. Un altre jugador jove que va passar en aquests anys pel CB L'Hospitalet va ser el base Josep Maria Ayuso Guinaliu, i també va tenir dues etapes aquí. Arribaria per primer cop amb 19 anys la temporada 85/86, quan l'equip acabava de baixar a la Primera B. El jugador barceloní provenia del Licor 43 Santa Coloma, a la màxima categoria, i ja havia estat internacional juvenil i medalla de plata al campionat d'Europa d'aquesta categoria a Tubingen-83. Després de la seva primera estada aquí,

Ayuso jugaria tres temporades més a l'ACB a les files del TDK Manresa i part de la següent, la 89/90, al Tenerife de la mateixa categoria. Dues temporades més a l'Andorra, de la Primera B, donarien pas al seu retorn al CB L'Hospitalet l'any 1992 quan l'equip estava a la Segona Divisió. Hi jugaria dues temporades que també van tancar la seva carrera esportiva. Més tard trobarem un altre jugador interessant, l'Òscar Alocén Guzmán, que va jugar al CB L'Hospitalet durant les temporades 93/94 i 94/95, a la Segona Divisió. Aquest escolta de 2 metres nascut a Barcelona el 1966 tenia de comú amb l'Ayuso els seus inicis al Licor 43 Santa Coloma a la màxima categoria entre 1984 i 1986. Després, la resta de la seva trajectòria ja va ser en equips de Primera B gallecs i asturians (sis temporades). La germana d'Oscar Alocén, Núria, havia jugat abans que ell a l'equip juvenil del CB L'Hospitalet, entre el 1984 i el 1986.

L'aler Juan Eduardo Piñero Vázquez va jugar al CB L'Hospitalet la temporada 89/90, després d'una ascensió potser un xic precipitada (encara amb 17 anys) des del planter del Santiago Apòstol de l'Hospitalet fins a la màxima categoria amb l'Español. Cal dir que ja havia estat internacional amb la selecció júnior. Al CB L'Hospitalet va arribar una mica baix de forma, però quan es va entonar va ser un dels jugadors importants d'aquell any a la Primera Divisió B. Piñero tornaria de nou després a la lliga ACB amb Granollers i Murcia. Al Baloncesto Murcia hi jugaria segurament les seves dues millors temporades, entre el 1994 i el 1996. En total ha disputat 197 partits a l'ACB amb 3600 minuts. En la seva carrera esportiva, Piñero també ha arribat a jugar amb Cajabilbao (1ª B), Llobregat Cornellà (EBA), Lucentum Alicante (LEB), Fuenlabrada (LEB), Ciudad de Huelva (LEB) i Atlético Queluz (lliga portuguesa).

En la temporada 90/91, l'última amb el patrocinador Cirsa, el millor jugador de la plantilla va ser Mario Aguado Caparrós, nominat aquell any com a component ideal de la Primera B per la Federació Catalana. Aguado, format al Joventut, havia estat internacional juvenil i havia arribat a debutar a l'ACB amb el TDK Manresa. Durant la seva carrera esportiva també va jugar amb Patronato Mallorca i Autoseat Burgos a Primera B, i amb Zamora i Valentine Montcada a la lliga EBA. En la temporada 01/02 encara va tornar a la disciplina del CB L'Hospitalet, a la lliga EBA.

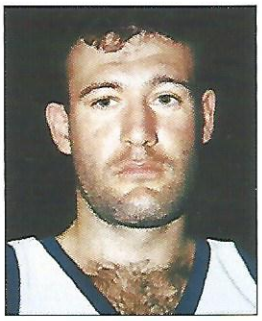
175
EL BASE JORDI DARDÉ DURANT LA SEVA PARTICIPACIÓ AL TORNEIG JUVENIL DEL CB L'HOSPITALET L'ANY 1982. MÉS TARD FITXARIA PEL CLUB HOSPITALENC. FONT: REVISTA *NUEVO BÁSKET*

I en la temporada 94/95 en Ferran Laviña de la Villa va jugar alguns partits amb el primer equip del CB L'Hospitalet, tot i ser encara júnior. Ferran Laviña és el tercer gran jugador d'ACB que ha donat el planter del club hospitalenc (després de Xavi Fernández i Antonio Medianero). Nascut l'any 1977, Laviña juga ara al Manresa, club pel qual va fitxar la temporada 95/96 després de formar-se en les categories inferiors del CB L'Hospitalet i de jugar alguns partits amb el seu primer equip a la Segona Divisió. Concretament, Laviña va ser al CB L'Hospitalet des d'infantils, en la temporada 90/91, fins a júnior en la lliga 94/95. Al Manresa va començar en el seu equip de lliga EBA. Després va passar una temporada al Gijón Baloncesto de la lliga LEB, però tornaria a Manresa per jugar en el primer equip. Allà porta de moment quatre temporades a l'ACB i dues, entremig, a la LEB, on va contribuir al retorn dels manresans a la màxima categoria. Aquest base, amb els seus 192 centímetres d'alçada, té un gran futur per endavant en el bàsquet nacional.

Pel que fa als entrenadors, un dels pioners (encara en l'època del Juniors) va ser Francesc Maneja Granel, el germà gran d'en Marcel·lí. Nascut l'any 1909, en Francesc va ser vocal a la junta fundadora del Juniors, el 1932, i també va estar en

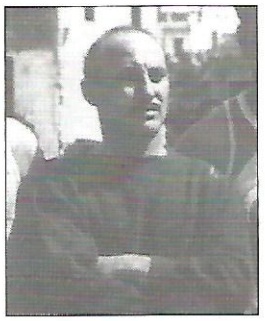
176
EDUARD PIÑERO, UN JUGADOR DEL PLANTER DEL SANTIAGO APÒSTOL QUE ARRIBARIA A JUGAR MOLTS MINUTS A L'ACB I QUE VA PASSAR PEL CB L'HOSPITALET LA TEMPORADA 89/90. AQUÍ, EN LA SEVA ÈPOCA AL GRANOLLERS.
FONT: REVISTA DON BÀSKET

177
MARIO AGUADO VA SER UN DELS MILLORS JUGADORS DE LA PRIMERA B LA TEMPORADA 90/91, AMB EL CB L'HOSPITALET.
FONT: REVISTA *DON BÀSKET*

178
FERRAN LAVIÑA, AVUI JUGADOR D'ACB, EN LA SEVA ETAPA DE JÚNIOR AL CB L'HOSPITALET, LA TEMPORADA 94/95
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

179
FRANCESC MANEJA, UN DELS PRIMERS ENTRENADORS DEL CLUB, EN UNA FOTO DEL 1945.
FONT: ARXIU CENTRE CATÒLIC, CEDIDA PER MARCEL·LÍ MANEJA

180
L'ENTRENADOR JOSEP GARCÍA GUEVARA EN UNA FOTOGRAFIA DE LA TEMPORADA 72/73.
FONT: ARXIU PERSONAL CRISTINA VERA

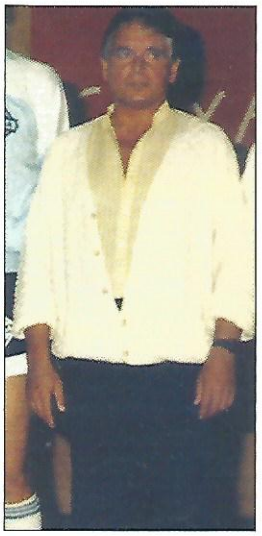
vàries de les directives fins al 1938; en aquests primers anys del club també va jugar algun temps. Però a banda d'aquesta tasca, se'l recorda com a entrenador. És el primer entrenador del que ens ha quedat constància al club, i possiblement devia ser el primer en dedicar-s'hi (tant al primer equip com als infantils). Segons recorda el seu germà, tenia un caràcter molt disciplinat i no li costava gens manar, bones qualitats per a un entrenador... Després de la guerra també es va dedicar un temps breu a entrenar, portant els equips del Centro Católico. Va arribar allà acompanyant al seu germà Marcel·lí, quan aquest va fitxar pel club de la rambla l'any 1944. Amb en Francesc d'entrenador, el Catòlic arribaria a disputar el campionat d'Espanya l'any 1945 (fins als quarts de final). La seva professió era la de matancer a l'escorxador municipal, mentre aquest va existir. Després, quan aquest va tancar, va ser sots-director dels mercats municipals de La Florida, Bellvitge i Santa Eulàlia. Va morir l'any 1976.

Ja molt més endavant, Josep García Guevara és un dels que van marcar una època al CB L'Hospitalet. Nascut l'any 1940, García Guevara es va llicenciar en INEF a l'Academia Militar de Toledo i és entrenador superior de basquetbol, atletisme, rugbi i halterofília. Curiosament, Josep García Guevara no va ser jugador de bàsquet en la seva joventut, sinó atleta. Va ser internacional juvenil l'any 1956 a París com a atleta de 800 i 1500 metres. De fet en aquells anys tenia la tercera millor marca espanyola en els 800 metres, però no va anar més enllà. L'atletisme, segons explicava ell mateix, el va acabar "cremant" i com que li agradaven altres esports, després de fer INEF va aprofitar el seu pas pel col·legi Santiago Apòstol, un dels planters importants del bàsquet en aquells anys a la ciutat, per aprofundir més en aquest esport, i tal com diu, "em vaig apassionar". Va dirigir al primer equip del CB L'Hospitalet en tres períodes, el primer a partir de la temporada 71/72 i fins a la 73/74, tres campionats consecutius a la Segona Divisió, l'últim dels quals aconseguiria portar l'equip a Primera. Un breu parèntesi de poc més d'una temporada deixa pas de nou a García Guevara, que torna en la campanya 75/76 substituint Joan Coma amb l'equip a la màxima categoria. Hi seria aquesta i la següent Iligues. En les dues va classificar l'equip en una meritòria setena posició, salvant evidentment la categoria. Finalment hi tornaria per fer-se càrrec del primer equip la temporada 87/88, en la Segona Divisió on serien quarts. El seu pas pel CB L'Hospitalet ha estat, doncs, brillant quant a resultats, però va tenir moments dolços i d'altres agres; de fet sempre diu que el millor moment de la seva carrera com a entrenador va ser l'ascens a Primera de la temporada 73/74, però també que la decepció més gran la va tenir en la temporada d'abans en què es van quedar a les portes de l'ascens. També va viure l'incident de la seva destitució al final de la temporada 72/73, un fet que va provocar la caiguda d'un president després d'un estiu força mogut al club. Ell, però, va tornar a ocupar el seu càrrec i, aconseguint l'ascens, va demostrar que la confiança dipositada havia estat encertada. No va tenir opció de dirigir en aquell moment l'equip a Primera perquè encara no tenia el títol nacional, però poc després sí que ho faria durant dues temporades, traient un excel·lent rendiment de les seves plantilles. L'any 1977, però, sortirà de mala manera després d'un intercanvi d'acusacions amb la directiva, a través de la premsa, pel baix rendiment de l'equip a la competició de Copa. Xavier González el va repescar l'any 1987, però no va ser una temporada fàcil, amb diferències amb els jugadors en els primers mesos, tot i que finalment l'equip va acabar quart a la Segona Divisió, en la primera temporada amb Cirsa com a patrocinador. En aquests anys, a banda de l'equip sènior, García Guevara també va portar d'altres equips de base. I a més d'entrenar al CB L'Hospitalet també va dirigir l'IFA Espanyol, CB Manresa, Santiago Apòstol i CB Prat, d'entre molts altres. Al FC Barcelona també exercí tasques de preparador físic del primer equip entre 1969 i 1971. Va ser seleccionador català absolut de l'OAR entre 1965 i 1970, seleccionador de la Federació Catalana de Basquetbol per a la Segona Divisió i per a les categories inferiors entre el 1987 i el 1996.

En els darrers anys ha treballat amb el CB Prat, dirigint la seva escola de bàsquet. D'ell, un jugador com Joan "Chichi" Creus va arribar a dir que era el millor entrenador que mai havia tingut. De fet, va ser García Guevara qui el va convèncer per a que no deixés el bàsquet en un moment en què va estar a punt d'engegar-lo per estudiar Dret.

Un altre entrenador que encara té més anys de vinculació amb el CB L'Hospitalet és Rafael Layola Gayobart. En Layola ha estat jugador als juvenils i al sènior del club, i després ha estat entrenador tant d'equips inferiors com, especialment, del primer equip. Sortit del planter del Centre Catòlic, va jugar com a juvenil al CB Hospitalet (dues temporades entre el 1955 i el 1957) i al CB San Fernando de Hospitalet. Allà va debutar també com a sènior fins que va tornar al CB Hospitalet on hi disputaria les temporades 61/62 i 62/63. Una vegada acabat el servei militar fundarà amb d'altres jugadors retornats el club Vimen; allà hi estaria dues temporades més fins que retorna al CB Hospitalet com a entrenador del juvenil, la lliga 66/67. Després també va exercir com a entrenador al Centre Catòlic, per tornar a fer-se càrrec del júnior del CB L'Hospitalet les temporades 70/71 i 71/72 que no va finalitzar ja que va dimitir per diferències amb el tècnic del primer equip, Garcia Guevara. Layola va marxar aleshores al primer equip del Sant Josep de Badalona, com a ajudant de Moncho Monsalve i també al càrrec de l'equip júnior. Després d'aquella temporada començà a treballar al Patronat Municipal d'Esports de l'Hospitalet i col·laborà amb el Catòlic. Més tard, en els anys vuitanta, entrenaria de nou diversos equips i disputaria diverses fases d'ascens. No tornaria al CB L'Hospitalet fins a l'any 1988, quan es féu càrrec per primera vegada del seu sènior. Layola recorda que el president Xavier González el va anar a buscar a Cadis, on s'estava amb l'Sferic de Terrassa disputant una de les fases d'ascens que he comentat. L'acord, segons recorda, es va tancar de matinada a l'habitació del Parador Nacional de Cadis. Un acord que interessava força Layola perquè segons recorda tenia algunes ofertes però li va fer més il·lusió de tornar a casa. Des d'aleshores, Layola ha dirigit el primer equip del CB L'Hospitalet en tres etapes, les temporades 88/89 i 89/90; una nova temporada, la 91/92, després d'un parèntesi d'un any, i una darrera des de la temporada 00/01 fins l'actual 03/04. El seu major èxit va ser l'ascens a Primera B al final de la primera d'aquestes temporades. Una categoria que perdria en la lliga 91/92. Layola és molt probablement l'entrenador que més vegades ha dirigit el primer equip del club, tant de forma contínua (quatre campionats) com alternades (set).

Potser el tercer tècnic en una hipotètica llista dels entrenadors més influents al CB L'Hospitalet en els darrers anys sigui Guifré Gol Terradellas. Nascut a Badalona el 1944, Guifré Gol s'havia format i havia arribat a jugar al primer equip del Joventut de Badalona durant onze temporades durant la dècada dels seixanta i principis dels setanta, a més d'una última al Círculo Católico de Badalona. Després es faria entrenador. Va dirigir al primer equip del CB L'Hospitalet en quatre temporades. La primera va ser la lliga 79/80, quan va aconseguir el retorn a la màxima categoria. Després d'un parèntesi mínim d'una temporada dirigiria de nou l'equip durant tres temporades consecutives. En les dues primeres el classificaria en quart i en tercer llocs a Primera B, que significaria l'ascens a la màxima categoria de nou en el segon d'aquests campionats (la temporada 82/83). Malauradament, en la següent campanya perdria de nou la ja anomenada lliga ACB en la que va ser la temporada del seu comiat aquí. Abans del CB L'Hospitalet, Guifré Gol havia dirigit una campanya al Círculo Católico de Badalona com a segon d'Aito García Reneses, i dues temporades com a primer tècnic al Mollet a Segona (aconseguint l'ascens) i a Primera. Després del seu pas per l'Hospitalet encara entrenaria cinc temporades més, les dues primeres a l'ACB amb l'Espanyol, les dues següents a Primera B amb Valvi Girona, i la darrera, que no va acabar per dimissió, al Grupo IFA de nou a l'ACB.

181
EL TÈCNIC RAFA LAYOLA, EN UNA FOTOGRAFIA DE LA TEMPORADA 88/89.
FONT: ARXIU PERSONAL RAFA LAYOLA

182
L'ASCENS DE L'ANY 1983 ES VA CELEBRAR D'AQUESTA FORMA AMB EL TÈCNIC GUIFRÉ GOL
FONT: DIARI *SPORT*, FOTÒGRAF ARCLAS

183
Aquest és Josep Maria Soro durant la seva temporada com a entrenador del CB L'Hospitalet durant la lliga 78/79.
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

184
Aquesta és la foto de la fitxa federativa de la Carme Lluveras en l'època en què entrenava els equips femenins del CB L'Hospitalet.
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

185
Joan Maria Gavaldà, entrenador del primer equip femení entre els anys 1984 i 1986.
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

186
Maria Planas, entrenadora de l'equip femení la temporada 85/86, en una foto de premsa.
FONT: Diari *As*

Amb Guifré Gol va coincidir la temporada 79/80 un altre il·lustre del bàsquet català, Josep Maria Soro. De fet, Soro va dirigir l'equip durant la lliga 78/79 quan va substituir Manel Soriano. En aquella temporada, Soro va agafar l'equip en el darrer lloc i el va portar fins a la sisena posició a la lliga de Primera B. La següent temporada es va parlar durant l'estiu de si continuava al capdavant de l'equip o bé el club li oferia una altra tasca. Finalment es va contractar Guifré Gol com a tècnic i es va dir que Josep Maria Soro faria d'ajudant seu, tot i que més aviat va acabar fent de delegat (i no sense entrebancs). Soro és un històric del bàsquet català i espanyol dels anys seixanta. Havia jugat com a juvenil al Círculo Católico de Sants i a La Salle Bonanova. Després va militar a les files de Laietà, Picadero, CF Barcelona i Orillo Verde. Amb aquest darrer equip arribà a ser sots-campió de la lliga de Primera l'any 1960, essent, a més, el màxim encistellador del campionat. Només va poder ser internacional dues vegades[57] el 1958 per culpa de les seves obligacions professionals que no li deixaven temps per a les concentracions de la selecció. La pàgina web de l'ACB reconeix a Josep Maria Soro el fet de ser "l'inventor" del llançament de ganxo a Espanya. Tot i que a la història del bàsquet s'havia donat aquest reconeixement al madridista Clifford Luyk, el cert és que Soro "unos años antes que Luyk ya lo practicaba de forma personalísima y excepcional". Soro, amb els seus 187 centímetres d'alçada era en realitat un aler, però amb aquest tipus de llançament jugava pràcticament de pivot i "su peculiar y revolucionario estilo de lanzamiento (...) se hizo muy incómodo para las defensas rivales".

A la Carme Lluveras Puig també la podríem posar a cavall entre els jugadors i els entrenadors, tot i que és en aquesta darrera faceta en la que ha acabat triomfant. Nascuda a l'Hospitalet, Carme Lluveras es va formar com a jugadora a l'Hispano Francés de Barcelona, amb les que seria campiona d'Espanya júnior. La seva faceta com a entrenadora la va començar, però, al club de la seva ciutat. Entre l'any 1980 i el 1984 va dirigir tant l'equip sènior femení del CB L'Hospitalet, a Segona Divisió, com el júnior. L'últim d'aquests anys es va treure el títol d'entrenadora. La seva carrera com a tècnic d'equips femenins va seguir després al Comansi Masnou (en aquest cas com a ajudant de Neus Bertrán al primer equip i també portant el júnior), Natural Cusí Masnou, Caixa València, Celta de Vigo (en dues etapes diferents), Dorna Godella, i Reus Ploms. L'any 1995 va donar el salt als equips masculins, entrenant l'Aracena[58], un conjunt que amb ella va pujar des de la Segona Catalana fins a la lliga EBA! Després d'aquesta etapa, a partir de la temporada 00/01 ha tornat a dirigir un equip femení a la màxima categoria, la Universitat de Barcelona (després UB FC Barcelona perquè va signar un acord de col·laboració amb l'entitat blaugrana), amb les que ha guanyat la Copa i la Lliga Nacional femenina. La Carme Lluveras és una entrenadora amb molt de futur i no seria estrany veure-la algun dia dirigint un equip a l'ACB...

Un altre dels grans entrenadors que ha dirigit el sènior femení del CB L'Hospitalet ha estat Joan Maria Gavaldà Robert. Nascut el 1954 va ser el tècnic del primer equip femení durant la temporada 84/85 i també fins al febrer del 1986. L'equip estava aleshores a la màxima categoria i com que en la segona temporada no s'hi va poder classificar per lluitar pel títol va deixar el seu càrrec. Gavaldà va començar a entrenar molt jove. Als disset anys ja guanya el campionat d'Espanya cadet amb l'equip del col·legi Inmaculada Concepció. Quant a sèniors, va entrenar l'Íntima Evax i el CIBES, que pujaria a la Primera divisió i on s'hi estaria cinc temporades més. Després va passar al Betània i d'allà, degut a la fusió amb el CB L'Hospitalet, arribaria a l'entitat que presidia en aquell moment Pepita Marcé. Quan va sortir d'aquí va fitxar per l'equip masculí de l'Andorra que aleshores militava a Segona divisió. Aconseguiria el campionat i l'ascens a Primera B. Més tard va dirigir dues temporades al TDK Manresa i una més al Valvi Girona (gairebé completa tot i que va ser cessat a mitjan abril del 1989). Encara entrenaria part de la següent tempo-

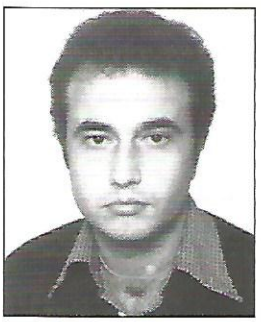
rada, la 93/94, en la màxima categoria amb l'Argal Huesca, on després de 23 partits seria cesat. A partir d'aquí ha entrenat equips de Segona divisió i també de categoria EBA.

A Gavaldà el va substituir aquella temporada 85/86, per tal de salvar la Primera divisió, la veterana Maria Planas Monge. Quan va arribar a l'Hospitalet, Maria Planas ja havia estat seleccionadora de l'equip femení espanyol entre 1980 i 1984, una tasca que duia simultàniament a la d'entrenadora del Comansi Barcelona, amb les que guanyaria dos campionats d'Espanya. Abans, ja havia guanyat el campionat nacional i la Copa de la Reina amb el Club Picadero, l'any 1966, i també havia dirigit la selecció catalana. Maria Planas compliria amb el CB L'Hospitalet el seu objectiu d'evitar el descens de la màxima categoria d'un equip català. Més tard, entrenaria durant tres anys el Sabor d'Abans Tortosa, amb el que guanyaria també els títols de Lliga i de la Copa de la Reina. La temporada 89/90 dirigiria el Microbank Masnou, que guanyaria la Lliga Catalana i el campionat d'Espanya. Aquell any es va retirar quan el seu club no va trobar patrocinador pel primer equip.

També relacionat amb els equips femenins podem destacar en Xavier Tubau Bargalló, que va dirigir el júnior i el sènior femenins del CB L'Hospitalet entre el 1978 i el 1981. Abans havia estat jugador durant quatre temporades en els equips juvenil i júnior del club, entre el 1970 i el 1974, amb alguna incursió en l'equip sènior l'any 1973. Ja com a entrenador, Tubau disputaria dos campionats d'Espanya amb les juvenils del CB L'Hospitalet, on acabaria en cinquena i en quarta posicions. També cal destacar la primera temporada amb el sènior femení, la 79/80, en la qual acabaria la lliga en quarta posició i també serien sots-campions de la copa Primavera. Tubau ha seguit després força vinculat al bàsquet femení i també a l'Hospitalet. Va entrenar el primer equip de l'Associació Esportiva Centre Sanfeliu (AECS) durant els anys noranta i el va portar fins a la Divisió d'Honor. Allà el va mantenir dues temporades i només els problemes econòmics els van fer renunciar a la categoria i van motivar la marxa de Tubau de l'entitat. Actualment entrena l'Olesa, de la Lliga Femenina 2. Cal afegir, per últim, que en Xavier Tubau tenia una relació de parentiu molt llunyana amb els expresidents del CB L'Hospitalet Antoni Tubau Sanjaume i Antoni Andrés Tubau.

Un altre entrenador amb passat al club hospitalenc i futur brillant és Antoni Maceiras Duran. Nascut al 1968 a Barcelona, Maceiras es va formar com a jugador al CB Mas Guinardo, on també va començar la seva tasca d'entrenador. D'allí passaria a fer-se càrrec del juvenil del Grupo IFA, la temporada 88/89, i després d'allò dirigiria els cadets i els juvenils del CB L'Hospitalet. D'aquí passaria al FC Barcelona com a coordinador dels equips de base de la secció de bàsquet, en la que anirà passant a fer tasques de delegat del primer equip, gerent de la secció i finalment secretari general.

I un tècnic que ha dedicat molts anys al club hospitalenc ha estat Xavier Ortí Almirall. Com a jugador va militar en els equips infantil i juvenil del club. Després es va decantar per la faceta d'entrenador i va dirigir en bona part de les categories de base durant la dècada dels vuitanta, i també als sèniors femení i masculí. Pel que fa al femení, el va entrenar la temporada 80/81, quan jugava a la Segona divisió nacional (categoria interprovincial). No seria fins una dècada després, en la temporada 90/91quan tornaria a un sènior, ara el masculí. Primer ho va fer com a ajudant de Rafa Layola, tot i que en aquella mateixa campanya va haver d'assumir les funcions de primer entrenador durant vàries jornades fins que se'n va fer càrrec definitivament l'Àngel Fernández. Aquests fets van motivar la seva marxa del club durant una temporada (aniria a dirigir el sènior femení del Santiago Apòstol a la Primera B), però tornaria per entrenar l'equip sènior masculí del CB L'Hospitalet la lliga 92/93, a Segona Divisió. El dirigiria ara un total de quatre temporades, on la seva millor classificació va

187
XAVIER TUBAU VA JUGAR EN ELS EQUIPS INFERIORS I VA ENTRENAR DIVERSOS EQUIPS FEMENINS DEL CLUB.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

188
XAVIER ORTÍ (AL CENTRE DE LA IMATGE) VA TORNAR A ENTRENAR UN EQUIP DEL CB L'HOSPITALET, EL DE VETERANS, AMB MOTIU DELS ACTES DEL 75È ANIVERSARI.
FONT: ARXIU PERSONAL DE L'AUTOR

ser una sisena posició. Allunyat després del bàsquet per dedicar-se a la seva família, encara aquest any 2004 ha dirigit l'equip de veterans del CB L'Hospitalet que es va enfrontar als del Joventut en un partit commemoratiu del setanta-cinquè aniversari.

2.2.3. Els "americans"

L'era dels jugadors estrangers al CB L'Hospitalet s'inaugura oficialment l'any 1974 quan arriba Bob Earl Gords, però alguns anys abans hi consta en els arxius del club la misteriosa història del fitxatge d'un jugador francès que finalment, però, no va arribar mai al club. En efecte, a la memòria de l'any 1959 s'explica que la directiva fa l'esforç per fitxar un jugador francès després de la baixa d'un dels millors membres d'aquella plantilla, en Saballs. L'escrit confirma que es va aconseguir la baixa d'aquest jugador procedent de la federació francesa i fins i tot es va arribar a materialitzar el fitxatge, però finalment aquest desconegut jugador –del qual no se'n diu en cap moment el nom- mai es va presentar i per tant es va haver de fitxar un altre reforç, aquest nacional. Alguns

189
L'americà Bob Gords marcat en un atac pel seu compatriota del Vasconia Schweppes en un partit del 1975.
FONT: Revista *Rebote*. Fotògraf, Ledesma

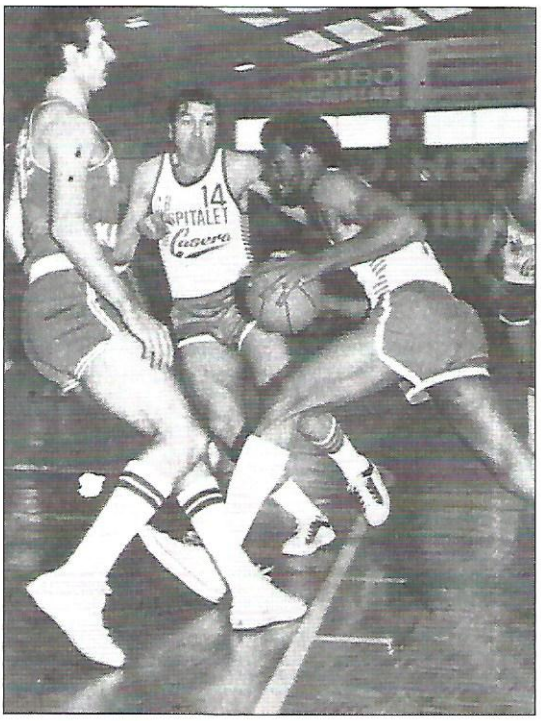
directius de l'època que he consultat tampoc no recorden cap detall d'aquesta operació, tot i que l'exdirectiu Luciano Clavero creu recordar que el contacte potser es va fer a través d'un antic soci del club que després de la guerra s'havia exiliat a França. També recorda Clavero que després al CB Hospitalet hauria jugat un jugador d'origen guineà, però no recorda el nom ni en quin moment exacte va succeir això.

En tot cas, doncs, segurament Bob Gords -com li agradava que l'anomenessin- es pot dir que oficialment ocupa el lloc del primer estranger que ha jugat al CB L'Hospitalet. Quan va arribar aquí, l'abril del 1974, tenia 22 anys i provenia de l'equip universitari de Houston (Texas). Mesurava 2.04 i va fitxar, en principi, pels dos mesos que mancaven per acabar la temporada on l'equip intentava pujar a Primera Divisió. En aquell moment, el club tenia tractes amb l'empresa La Casera, que tenia una fàbrica a l'Hospitalet i que ja recolzava econòmicament al club. Segons es va informar aleshores, La Casera va ajudar en el finançament de l'operació. A més, La Casera també era patrocinador d'un altre equip de bàsquet que ja estava a Primera i tenia un entrenador nord-americà anomenat Lester Lane (exseleccionador del seu país i de Mèxic) i que sembla que assessorava també als hospitalencs potser en temes com aquest dels fitxatges. Gords va tenir un rendiment excepcional i la seva alta figura de jove de color afroamericà es va fer ràpidament molt apreciada entre els afeccionats. Tot i això sembla que era un jugador força introvertit, si més no dins del vestidor. S'hi va quedar també la següent temporada 74/75, amb el gran rendiment que ha quedat reflectit en la primera part d'aquest llibre.

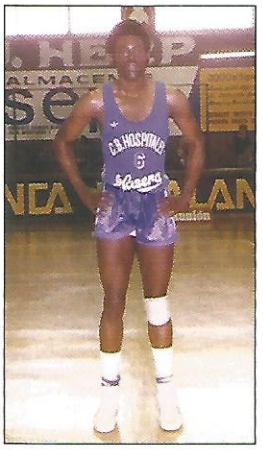
En aquella temporada 74/5, Gords va estar aquí juntament amb un segon compatriota, Earl Beechum. Aquest segon fitxatge, però, no va sortir com tothom desitjava. Nascut a Dallas el 1943, Beechum tenia ja molta experiència als seus 31 anys. A banda d'haver disputat la lliga universitària al seu país, després havia jugat molt a Europa des del 1967: Kas -amb qui va disputar la Recopa-, Picadero, BBC de Bèlgica i Mataró. El CB L'Hospitalet el va fitxar perquè en aquell moment es deia que la seva nacionalització espanyola estava a punt de produir-se i per tant podria jugar en poc temps sense ocupar la plaça d'estranger que estava reservada per a en Gords. No van anar així les coses i Beechum es va perdre pràcticament tota la temporada. Això sí, amb Beechum, Gords s'hi va trobar molt millor i ja va tenir més relació tant amb ell com amb d'altres americans del Joventut o del Barça.

La següent campanya ni Gords ni Beechum van continuar. El seu lloc el va ocupar Andrew Prince, que va estar en l'equip dues temporades. Amb els seus 204 centímetres d'alçada, Prince va ser un dels americans que millor rendiment va donar al club en aquests anys. El 1976, a la Primera Divisió, Prince acabarà com el sisè millor anotador de la lliga amb una mitjana de 23,5 punts per partit. L'any següent encara milloraria aquest registre, tot acabant quart en la classificació dels millors anotadors amb una mitjana de 28 punts! Una revista de bàsquet del moment el va definir com "irregular, anárquico... pero efectivo". El següent americà va ser Kerry Davis, un ala-pivot procedent del bàsquet universitari nord-americà (encara avui figura dins les estadístiques acumulades a la California State University pels dos anys que va ser allà -1976 i 1977- com el seu segon millor jugador en percentatge d'encert en el tir de camp). Amb el CB L'Hospitalet va ser el quart màxim anotador de la lliga la temporada 77/78.

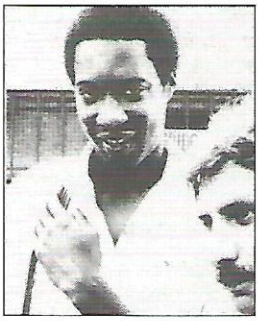
Fins la temporada 80/81 no trobarem el següent estranger, Wayne Armstrong, un ala-pivot també nord-americà de 22 anys i 2.10 metres d'alçada. El seu currículum parlava de bàsquet universitari nord-americà i d'una possible participació amb la selecció olímpica del seu país que finalment va quedar en no res pel boicot americà als Jocs de Moscou d'aquell any. Quan va arribar aquí, provenia dels Flamingos de la lliga holandesa amb els que havia quedat quart i on havia estat el màxim rebotejador. La seva història, que hem vist a la primera part, va ser curta i es va tallar de soca-arrel quan el jugador va marxar sense dir res perquè, segons sembla, entre d'altres coses no li agradaven les condicions del pis que li havia facilitat el club per viure-hi. El seu substitut va ser l'aler Jim Brandon, un altre jove de 22 anys i d'1,97 d'alçada. Provenia de la universitat de Saint Peters, a Nova Jersei. Les seves referències eren força encoratjadores: acabava de fer una gira amb una selecció universitària on havia fet grans partits contra les seleccions d'Itàlia, (tres partits fent trenta punts de mitjana), i Iugoslàvia (als que havia endossat 43 punts). Aleshores es va dir que havia estat a prop de fitxar per un equip italià. També es va dir que havia estat a prova dels Boston Celtics, tot i que no el van contractar. Brandon, però, arribava sense haver entrenat en els darrers tres mesos perquè s'havia dedicat a estudiar, aprofitant una beca que li havia donat la seva universitat, i el seu rendiment, malgrat les referències, era una incògnita. L'entrenador que va tenir aquella temporada, Pedro Zorrozua, compararia uns mesos més tard el rendiment dels dos americans d'aquella campanya amb aquestes paraules: "Brandon es más bajo, pero trabaja más para el equipo y creo que, en general, es mejor jugador". Després del seu pas pel CB L'Hospitalet, Brandon va fitxar l'any 1982 pel Tropic Udine italià, en substitució del lesionat exmadridista Walter. Després possiblement va jugar la lliga anglesa amb l'equip Austin Roberts. L'any 1985 va estar a punt de tornar a fitxar pel CB L'Hospitalet (fins i tot alguna revista el va incloure dins la fitxa de l'equip per a aquella temporada), però finalment la seva arribada no es va produir. La temporada 86/87 encara el trobem de nou a la lliga anglesa, enrolat a les files del Sunderland.

190
L'americà Andrew Prince, en una entrada davant del Real Madrid al Pavelló Municipal el desembre del 1975.
FONT: Revista *Rebote*. Fotògraf, Ledesma

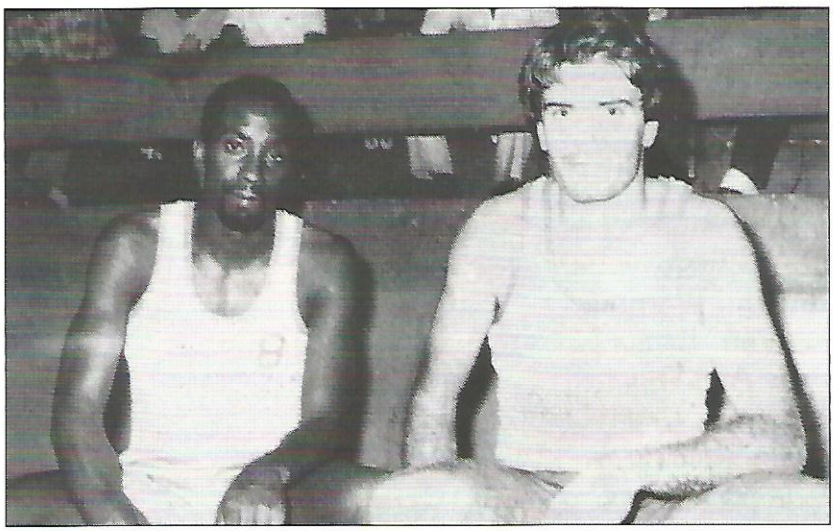

191
Kerry Earl Davis, l'americà de la temporada 77/78, l'última amb La Casera com a patrocinador
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

192
El nord-americà Wayne Armstrong i l'Antoni Bové, exjugador i fisioterapeuta, en una foto de premsa de la temporada 80-81.
FONT: Diari *Sport*

La temporada 83/84, el CB L'Hospitalet fitxarà dos americans: Greg Darnell Bunch i Dan Hartshorne. Probablement el millor dels dos era Hartshorne, un pivot blanc de 2.06 nascut el 1957 a Los Angeles (California). Format a la universitat d'Oregon, va ser elegit al *draft* del 1979 per Philapelphia en la sisena ronda (amb el número 123). L'any 1980 inicia la seva aventura per Europa, al Lyon francès. La temporada següent juga al Sweda Vigevano italià. A la 82/83, torna al seu país per jugar a la CBA amb els Alburquerque Silvers i els Billings Volcanos, però aquella mateixa temporada tornarà a França cridat pel Lyon

193
ELS DOS AMERICANS DE LA TEMPORADA 83/84, L'EXCEL·LENT PARELLA FORMADA PER GREG BUNCH I L'ÚNIC AMERICÀ BLANC EN LA HISTÒRIA DEL CLUB, DAN HARTSHORNE.
FONT: REVISTA *DON BÀSKET*

francès. Serà en la següent temporada quan fitxi pel CB L'Hospitalet-ATO, on jugarà per primer cop a la lliga ACB. Després del seu pas pel club hospitalenc jugarà tres temporades seguides al Racing Malinas i també al Maes Pils Mechelen de Bèlgica, per tornar de nou al bàsquet espanyol i estar-s'hi dos anys a l'Oximesa/Puleva Granada, on serà tallat abans d'acabar la segona temporada. Després d'una nova lliga al Cajabadajoz a la Primera B, tornà a Bèlgica, on obtindria la doble nacionalitat des de la temporada 92/93 per jugar així com a nacional en quatre equips més fins l'any 1998. Era un bon llançador i un consumat especialista en els tirs lliures (en el seu pas pel bàsquet espanyol aconseguiria percentatges d'entre el 71 i el 93 per cent d'encert). A més es movia bé sota de la cistella, on va arribar a ser el segon *palmejador* de la lliga. La seva mitjana de punts per partit amb el CB L'Hospitalet va ser de gairebé 23. La seva parella sobre la pista aquella temporada, Greg Darnell Bunch, havia nascut l'any 1956 a San Bernardino (California), i encara avui figura entre els millors jugadors de tots els temps a les estadístiques de la California State University a Fullerton (la mateixa d'on havia sortit en Kerry Davis, l'americà de la temporada 77/78 al CB L'Hospitalet), on va jugar entre el 1975 i el 1978. La carrera d'aquest escolta d'1.99 d'alçada prometia molt, però sembla que després no va estar a l'alçada. L'any 1978 és fitxat a la segona ronda del *draft* de l'NBA (amb el número 34) pels New York Nicks, amb els quals arriba a jugar sense massa èxit aquella temporada 78/79. L'any 1981 arriba a Espanya per jugar dues temporades al Manresa. L'any 1983 s'incorpora al CB L'Hospitalet, on juga 28 partits amb una mitjana de 19 punts per partit i vuit rebots. Després ja se li perd la pista. Sembla ser que la parella Bunch-Hartshorne va donar un excel·lent resultat al CB L'Hospitalet; a la premsa així es va reflectir aquella temporada.

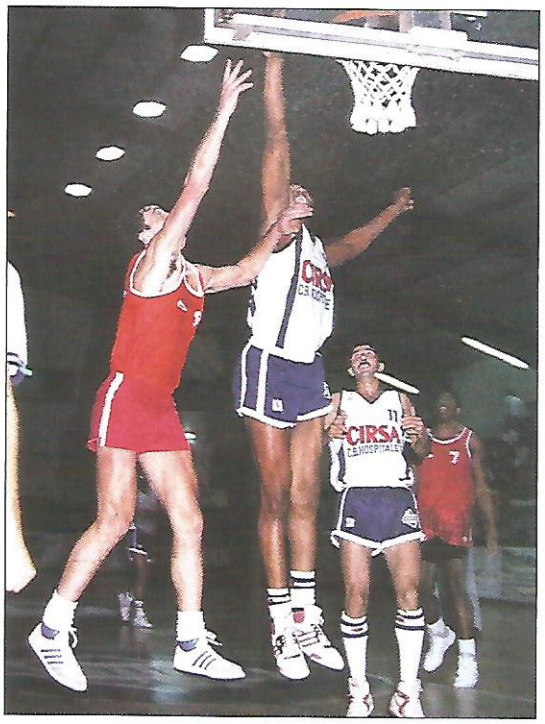

194
GREG BUNCH, UN DELS AMERICANS DE LA TEMPORADA 83/84. AQUESTA FOTO PERTANY A LA SEVA ETAPA A LA UNIVERSITAT CALIFORNIA STATE, A FULLERTON, ON JUGAVA AMB EL SEU EQUIP DELS TITANS.
FONT: WEB DE LA CALIFORNIA STATE UNIVERSITY

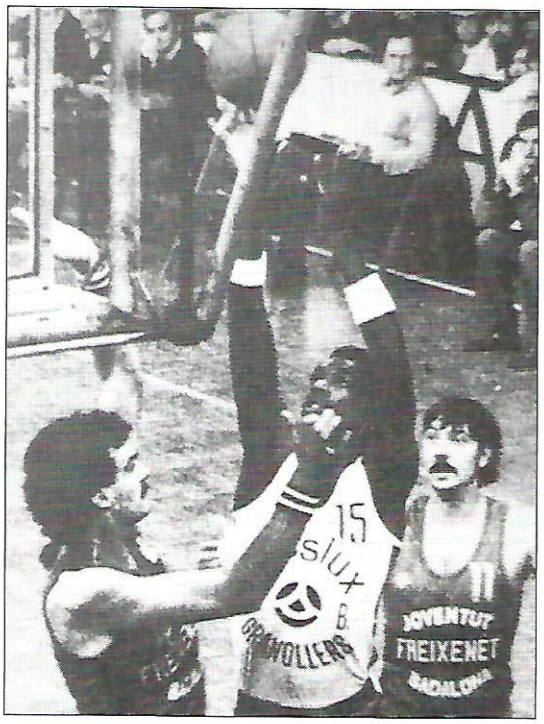
La temporada 85/86 van fitxar Michael Lahm, un pivot de 22 anys i 2.10 d'alçada procedent de la universitat de Murray State, a Kentucky. De Lahm no n'he trobat cap dada més. Tant sols puc afegir que el seu rendiment aquí va ser una mica irregular, i tot i que en general aportava entre quinze i vint punts de mitjana, no es trobà pas entre els jugadors més efectius de la lliga com se suposa que correspon als estrangers de la lliga. L'americà Rusell Cross va arribar la temporada 89/90, amb 28 anys i una alçada de 2.06 metres. Es tractava d'un pivot nascut a Chicago (Illinois) i format a la Purdue University d'Indiana. Va ser elegit -sense que s'arribès a graduar dels seus estudis "d'arts liberals"- pels Golden State en la primera ronda del *draft* del 1983, amb el número sis!!! Amb ells va estar la temporada 83/84, per passar les dues següents campanyes per equips de la CBA. Durant la segona, l'any 1985, prova pel CAI Zaragoza però no convenç Manel Comas i torna als Estats Units. No trigaria en venir de nou cap a Europa on fitxaria la següent temporada per l'Alfasprint Napoles de la sèrie A-2 italiana, però només hi jugaria onze partits i seria

substituït per Marcelus Starks. Els següents anys la seva sort no canvia i va pels clubs tapant forats: a la 87/88 juga mitja temporada al Juver Murcia a Primera B substituint Mike Williams; a la 88/89 juga uns mesos a l'Oviedo de Primera B i al Cacaolat Granollers a l'ACB, cobrint diferents baixes; i a la temporada 89/90 arriba al Cirsa Hospitalet on no va acabar la temporada per no donar el rendiment desitjat. Encara després de sortir del club hospitalenc jugaria dos partits amb el DYC Breogán de l'ACB substituint al lesionat Ken Orange, però tampoc allà va convèncer els tècnics. Curiosament ha estat un dels jugadors amb un número més alt del *draft* que ha jugat a Espanya, però sembla que tenia força problemes amb els seus genolls. Cross seria substituït aquí per un dels millors jugadors nord-americans del bàsquet espanyol en els anys vuitanta, Essie Hollis, que precisament va acabar aquí la seva carrera esportiva. Hollis, que en principi s'havia retirat al final de la temporada 88/89, va arribar al Cirsa Hospitalet al final de la temporada 89/90, cap al mes de maig per participar en la promoció de descens, de la qual va ser un dels herois. Essie B. Hollis portava a les seves espatlles quinze anys de bàsquet des que va sortir del St. Bonaventura College la temporada 76/77 per ser triat al *draft* en segona ronda (número 44) per New Orleans. Arribaria a jugar a l'NBA, però amb Detroit Pistons en la campanya 78/79 després d'un any a Espanya amb l'Askatuak (en l'equip basc seria el màxim anotador amb una mitjana de 39,1 punts per partit!!!). Tornaria a Europa l'any 1979, però al Rodrigo Chieti italià. Entre aquest any i el 1983 alterna la seva presència a la Primera Divisió espanyola (amb Areslux Granollers) i a la Lega italiana (Lebole Mestre). A partir del 1983 jugaria ja definitivament a Espanya, dues temporades a l'ACB amb Basconia (on és el segon anotador de la competició) i Caja Alava, i a partir del 1985 a Primera B amb Askatuak, Elosúa León, Syrius Mallorca i finalment Cirsa Hospitalet. Conegut amb el malnom d'"helicòpter", Hollis va jugar a l'Hospitalet ja molt mancat de facultats degut a les lesions però tot i això encara va ser capaç de deixar un bon regust en els decisius partits que va jugar aquells mesos de l'any 1990.

Durant la temporada 90/91 seran tres els americans que passaran per les files del CB L'Hospitalet. Comença la temporada Phillip Stinnie, que s'hi estarà fins al febrer amb un rendiment decreixent. Stinnie, un aler de 2.01 d'alçada nascut l'any 1966, va sortir de la universitat Virginia Commonwealth, on encara té el rècord d'anotació en una única temporada, i va

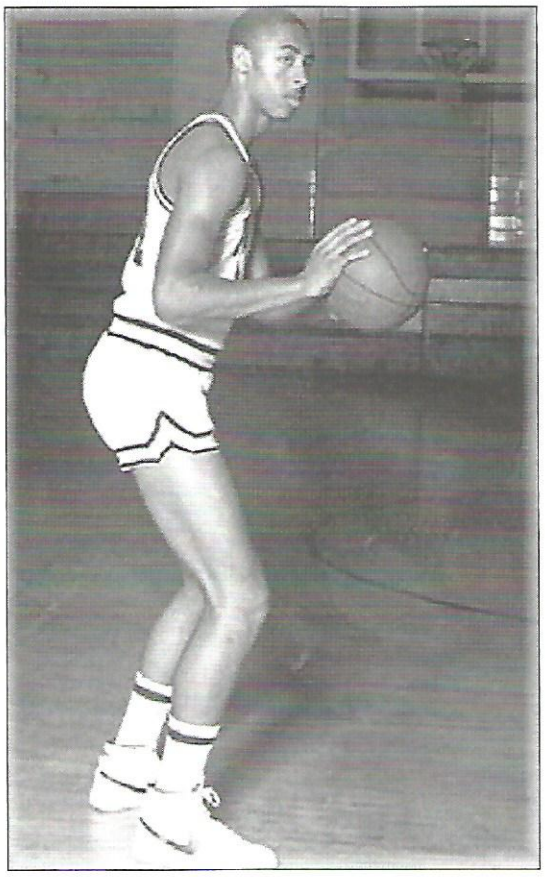

195
L'AMERICÀ DE LA TEMPORADA 89/90, RUSSELL CROSS, EN UNA ACCIÓ OFENSIVA.
FONT: REVISTA *DON BÁSKET*

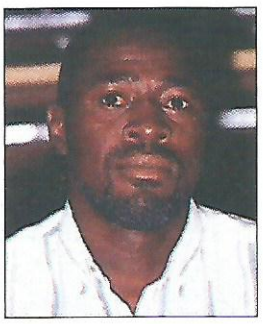

196
ESSIE HOLLIS, "L'HELICÒPTER", UN DELS GRANS ESTRANGERS DE LA DÈCADA DELS VUITANTA AL BÀSQUET ESPANYOL VA TANCAR LA SEVA CARRERA ESPORTIVA L'ANY 1990 AL CB L'HOSPITALET. AQUÍ EL VEIEM EN LA SEVA ETAPA AL GRANOLLERS.
FONT: REVISTA GIGANTES DEL BÁSKET

ser triat al *draft* del 1988 en tercera ronda (número 69) per New York. Va arribar al CB L'Hospitalet amb 24 anys procedent del Nancy francès. Després del seu breu pas pel CB L'Hospitalet l'he trobat al Telecom Lissabon portuguès l'any

197
PHILLIP STINNIE EN UNA CURIOSA IMATGE FETA CAP AL 1988 EN LA SEVA ETAPA A LA UNIVERSITAT VIRGINIA COMMONWEALTH, ABANS DE VENIR AL CB L'HOSPITALET LA TEMPORADA 90/91.
FONT: WEB DE LA VIRGINIA COMMONWEALTH UNIVERSITY

198
KEN ORANGE, EL TERCER AMERICÀ DE LA TEMPORADA 90/91, UN JUGADOR QUE HAVIA TRIOMFAT A LA LLIGA ITALIANA.
FONT: REVISTA *DON BÁSKET*

1997; també en una breu estada en un equip polonès la temporada 98/99, i al seu pas per l'Argentina l'any 2000. Pel febrer d'aquella temporada 90/91, Stinnie és substituït per un jugador desconegut de cognom Coleman[59] de qui no he trobat més detalls i que estarà aproximadament un mes per deixar pas a un nou estadounidenc, Ken Orange. Kenneth De Wayne Orange va neixer a Oklahoma l'any 1961. Era un pivot de 2.08 metres d'alçada format a l'Oklahoma Christian University. De seguida va travessar l'Atlàntic la temporada 85/86 per incorporar-se a la lliga italiana, en l'Annabella Pavia, on aquella mateixa temporada seria el màxim col·locador de taps de la competició amb 2,7 per partit. Encara estaria una temporada més en l'equip italià i participaria a l'All Star de la Lega l'any 1986. Després de jugar un any més a Israel amb el Hapoel Holon, arriba a Espanya on va jugar amb el DYC Breogan bona part de les temporades 88/89 i 89/90.

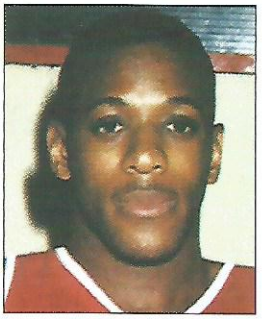
La temporada 91/92, arribarà un pivot californià de 2.02 d'alçada anomenat Victor Leroy Anger. Havia estat triat al *draft* de l'any 1984 pels Portland Trail Blazers en la setena ronda (amb el número 157) procedent de la Pepperdine University. No va jugar, però, a l'NBA ja que aquell mateix any fitxa pel Renault Gant belga amb els que juga la copa Korac. Quan són eliminats de la competició europea pel Clesa Ferrol, els belgues li donen la baixa i fitxa per l'Espanyol de la lliga ACB. En els següents dos anys jugarà al Cacaolat Granollers i al Leche Rio Breogán, també a l'ACB, i a l'Askatuak de Primera B. Aquí comença un pelegrinatge per equips d'aquesta categoria que inclou la temporada 91/92 al CB L'Hospitalet, on va arribar amb 29 anys i on va patir els problemes econòmics que tenia el club amb el patrocinador Cirsa, que el van tenir sense cobrar algun temps. Aquella temporada va ser un xic irregular ja que va quallar actuacions gairebé perfectes (amb percentatges de tir de camp de fins el 100%)[60], amb d'altres bastant més discretes. Després de la lliga regular que va disputar amb el CB L'Hospitalet, aquella mateixa temporada encara va jugar a l'ACB amb el Granollers substituint al lesionat Kenny Walker. Al CB L'Hospitalet el substituiria en la recta final d'aquella lliga un altre nord-americà, Kenny Garret, un veterà de 34 anys i 2,04 metres d'alçada que procedia del bàsquet uruguaià i que abans havia jugat a Suïssa i Bèlgica.

Els últims estrangers, fins al moment, han estat el nord-americà Germaine Young i el canadenc Mike L. Piwerka. Els dos van arribar la temporada 00/01, ja començada la lliga. El CB L'Hospitalet havia assolit la categoria EBA gràcies a una ampliació, però l'equip format en un principi no era suficientment competitiu i per no veure perillar la categoria la directiva va decidir reforçar-lo amb un jugador estranger. Aquella temporada es va haver de disputar la lliga en el grup dels equips aragonesos i de Llevant. El primer fitxatge va ser Young, cap al mes de novembre del 2000, però no va durar gaire ja que les seves característiques, amb 2.02 d'alçada, s'avenien més a la posició d'ala-pivot, quan el club el que volia era un pivot. Young, format a la Niagara University, tenia 24 anys quan va arribar aquí procedent del Barreirense portuguès. Havia estat abans, com a mínim al Weert alemany l'any 1998. Young va ser substituït per Piwerka cap al mes de gener. El canadenc era un pivot de 2.06 que va arribar procedent de l'Abeconsa Ferrol de la lliga LEB-1, on havia jugat la darrera temporada i mitja.

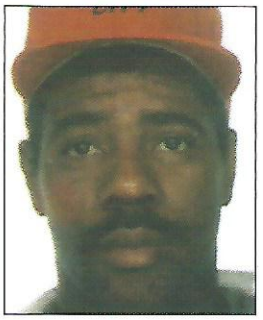
En els equips femenins també han militat dues jugadores estrangeres. En una entrevista del 1993 feta per la prestigio-

sa revista *Sports Illustrated* al gran jugador de l'NBA Charles Barkley, aquest recordava com una vegada, en un partit amb l'equip de la seva *High Shool* va jugar contra un rival on hi havia una noia que va ser capaç fer-los 14 punts, "era molt bona" declarava Barkley. Ho devia ser perquè en Barkley encara es recordava del seu nom: Sandra Murray. I Murray va ser l'estrangera del CB L'Hospitalet la temporada 84/85, una jugadora peculiar, de forta personalitat, lliurada a la seva passió pel bàsquet i capaç d'implicar-se amb el seu club d'una forma que avui és difícil de veure en l'esport. El dia que havia de debutar al pavelló municipal amb el seu equip contra el Celta, Sandra Murray va penjar una pancarta feta per ella en un llençol on s'hi podia llegir: "Sandra Murray saluda a toda la afición de l'Hospitalet". Al dia següent, quan l'equip va sortir a la pista, la jugadora de color va començar un *show* molt particular ple d'espectaculars jocs malabars i salts mortals. Aquesta vitalitat no era però el seu més destacable aspecte. Sandra Murray en aquell moment ja era, a més d'una jugadora experimentada, la primera dona de color que es va graduar a l'escola de paracaigudisme d'Alabama. I és que Murray era oficial de l'exercit nord-americà, amb el grau de tinent!!! En aquell moment estava en excedència però esperant la crida de l'exercit per anar a Munic (Alemanya) en busca d'un ascens i de reincorporar-se a la seva carrera professional, un fet que es produiria al final de la lliga. Quan va arribar aquí, en el seu currículum ja hi figurava el seu pas per l'Asnières francès, el Parmalat italià i l'Estrasburg. Durant la seva estada a l'Hospitalet, Murray va crear un grup d'animadores, va fer un clínic de bàsquet per als més joves amb d'altres grans jugadors i jugadores americans que en aquell moment hi estaven a la màxima categoria, va entrenar els nens i va fer espectacles a dojo sobre la pista. Ah! i també va introduir el *break dance* entre els més joves. El seu lema era "todo vale para crear un ambiente idóneo".

La temporada 85/86 arriba Pam Gant, una escolta de 22 anys i 1.70 d'alçada, procedent de la Louisiana Tech University, amb la que havia guanyat dos títols de la lliga universitària. És una de les jugadores nomenades al llistat *Kodak-all american*, un llistat de les millors jugadores de cada any a la competició universitària femenina confeccionat per votació dels entrenadors. Gant hi figura en el de l'any 1985. Amb un excel·lent currículum anteriorment en el bàsquet escolar, on sembla que també era una bona atleta, destacava pel seu bon llançament. Sembla ser que Pam Gant va ser la primera jugadora que va poder fer una prova per mirar d'entrar als Harlem Globetrotters.

199
VICTOR ANGER, L'AMERICÀ QUE VA JUGAR TOTA LA LLIGA REGULAR LA TEMPORADA 91/92.
FONT: REVISTA *DON BÀSKET*

200
KENNETH GARRET, EL JUGADOR AMERICÀ QUE VA DISPUTAR LES SETMANES FINALS DE LA TEMPORADA 91/92
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

201
SANDRA MURRAY, UNA JUGADORA AMB MOLT DE CARÀCTER. L'AMERICANA VA JUGAR AL CB L'HOSPITALET LA TEMPORADA 84/85
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

202
LA FITXA FEDERATIVA DE PAM GANT, L'AMERICANA DE LA TEMPORADA 85/86.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

2.3. LA DEDICACIÓ AL BÀSQUET DE BASE

Una de les grans preguntes que sempre ens hem plantejat molts al voltant del CB L'Hospitalet és perquè "cuinant" amb els mateixos ingredients que Badalona, el "brou" del bàsquet ha donat més bon sabor allà que no pas aquí... Badalona i l'Hospitalet són dues ciutats de dimensions similars, a la rodalia de Barcelona i amb una forta afecció al bàsquet des dels anys vint o trenta. Per què allà estan jugant a l'ACB des de bon començament i aquí hem sofert sempre per intentar tan sols acostar-nos-hi? Per què malgrat que el planter del CB L'Hospitalet és un dels millors de Catalunya (moltes vegades només per sota dels de Barça i Joventut), cada vegada són menys els jugadors dels seus equips que pertanyen a la ciutat? El bàsquet de base potser ens donarà algunes claus.

Abans de la guerra civil, ja existien equips de base, aleshores anomenats simplement infantils, on hi jugaven els elements més joves. És difícil precisar quina edat podien tenir perquè es donen casos en els anys trenta de joves de setze anys que ja juguen en els primers equips dels clubs. No crec que el tema de l'edat estés molt reglamentat. Segurament hi devia haver una edat màxima per poder jugar en un equip infantil, però no estic tant segur que n'hi hagués de mínima; si fos així, però, és ben segur que devia quedar ben regulat pel sentit comú i no devien deixar jugar nois massa petits. En aquells anys, de fet, s'hi barregen amb facilitat els conceptes de segon i tercer equips i d'infantils, i és possible fins i tot que de vegades s'utilitzin com a sinònims. De fet, el Juniors té segon equip des del 1932, l'any de la seva legalització. Allà hi devien anar, a banda dels jugadors menys dotats, els més jovenets amb certa projecció. L'expansió de practicants més joves devia obligar uns mesos després a crear l'equip infantil. Fos com fos, el primer infantil del qual consta segura la seva existència a l'aleshores Juniors, data del 1934[61].

La mateixa temporada de la seva creació, la 34/35 van disputar la final del tercer trofeu infantil organitzat per la Federació Catalana de Bàsquet, que per primer cop es va denominar Campionat de Catalunya. L'infantil del Juniors va perdre aquella final contra l'AC Mollet, en el mes de juliol de 1935. En aquell equip hi havia una de les figures del futur, Marcel·lí Maneja; també hi trobem un altre dels jugadors que participarà en l'obtenció del campionat de Catalunya del primer equip l'any 1940, Marcel·lí Ferrer, tot i que el seu pas pel bàsquet es va limitar a aquests dos períodes (1934 i 1939-1940). En tot cas, crec que als clubs encara no hi havia tant una mentalitat de crear jugadors de futur, com més aviat de donar sortida al jovent que volia practicar aquest esport. Potser el concepte de planter el tenia més clar la Federació Catalana, tot i que possiblement també era una forma de no perdre terreny davant d'altres esports i, sobre tot, davant lligues de penyes que anaven per lliure i també d'algun altre organisme que els començava a fer la competència. Em refereixo a la Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJCC). Aquesta organització, lligada a l'Església catòlica, havia estat fundada pel clergue català Albert Bonet i Marrugat el novembre de 1931, dins dels corrents que des de mitjan segle XIX però, sobre tot, des dels primers anys del segle XX intentaren fer que l'Església no es distanciés gaire de la modernitat. Per dir-ho d'alguna manera, la FJCC era un corrent conservador moderat del catolicisme a Catalunya dins de l'integrisme espanyol, plasmat en el seu instrument d'acció social apostòlic, Acción Católica, que serà el que s'imposarà després de la guerra civil i farà desaparèixer la pròpia FJCC. Però en els anys trenta, la Federació arribà a tenir entre 14.000 i 18.000 afiliats. Els més joves, entre d'altres possibilitats, podien jugar a bàsquet en les competicions pròpies de l'entitat; per exemple l'any 1935 la FJCC controla més de 50 equips, dels quals 12 corresponen a la província de Barcelona. A l'Hospitalet, en trobem un vinculat al Centre Catòlic des de finals del 1933 o principis del 1934, i un altre anterior de Collblanc a la parròquia de Sant Ramon Nonat, a partir de desembre del 1931.

Fos com fos, abans i especialment durant la guerra civil la Federació Catalana de Bàsquet aposta per les categories inferiors, tot i que la feina és lenta. D'entrada s'han de codificar els grups d'edats perquè la realitat de la pràctica així ho devia necessitar. L'any 1935, el quart campionat català infantil ja s'ha ampliat a 21 equips. Aquell any, el campionat infantil es va dividir en dues categories. Els criteris, però, no els tenien gaire clars encara, ja que aquests grups estaven formats en funció de les edats... i de les alçades dels jugadors! Entren també aquí els equips escolars, a banda dels clubs. La competició també s'organitza després per criteris territorials i per exemple l'infantil del Juniors participa en una categoria anomenada Comarcal per als equips del Pla del Llobregat, amb Juventus Cornellà, Olímpic BC i US Cornellà.

Durant la guerra civil, la Federació Catalana sembla que comença a tenir els criteris més clars i ja distingeix entre infantils i juvenils. La marxa als fronts dels jugadors majors de 18 anys farà que la tasca vagi més orientada en aquells anys a fomentar el futur del bàsquet, és a dir, els jugadors del planter que quan acabi la contesa podran continuar jugant. Bona part de les competicions oficials seran en aquells anys d'infantils i juvenils. El Juniors hi prendrà part en quasi totes. Pel maig del 1937 s'organitza una que aplega les dues categories i de la qual coneixem la seva reglamentació: hi havia una categoria juvenil fins als 17 anys, una d'infantil A de 13 a 15 anys i una d'infantil B de 9 a 13 anys. En el cas dels juvenils s'inscriurien 14 equips que es van distribuir en tres grups; a l'infantil A arribaren fins als 13 equips també dividits en tres grups, i a l'infantil B es quedaren en un grup de cinc equips. Per a la temporada 37/38 el Juniors, com la majoria dels equips, només presentà 14 fitxes d'infantils i vuit de juvenils. Aquests darrers segurament hi participarien en la que seria l'última competició durant la guerra, aproximadament entre novembre del 1937 i maig del 1938. El Juniors en va perdre la final davant del Patrie per 34 a 33.

L'estructura esportiva franquista subordina d'entrada els més joves a l'aparell del partit únic, la Falange, a través del seu Frente de Juventudes (FJ), d'afiliació obligada. La idea era que els joves passessin pels mecanismes dissenyats pel FJ, inclosos els esportistes per als quals s'havien dissenyat tota una sèrie de competicions de diferents esports. Tot i això, el sistema no va funcionar bé en cap moment i només en els primers anys de postguerra va tenir una eficàcia relativa. Després, mica en mica, federacions, clubs i l'Església (que seguia amb les seves competicions paral·leles però ara gestionades pels grups d'Acción Católica) prengueren el terreny a l'organisme falangista, el qual a partir dels anys cinquanta tindria una influència força limitada. Aquí, el BC Hospitalet va tenir també de bon començament una certa estructura d'equips de base en els primers anys quaranta. Una estructura limitada encara a un parell o tres d'equips, bàsicament podem parlar d'algun infantil (que potser fins i tot van desaparèixer) i d'un altre juvenil, imagino que *entrenats*, per dir-ho d'alguna manera, per algun directiu volenterós o potser per algun jugador. La llista d'equips del club la completaven el primer i el segon equips, i potser de vegades fins i tot un tercer equip.

203
DOS INFANTILS D'UN EQUIP HOSPITALENC DE FALANGE, CIRCA 1940, AMB DOS JUGADORS DEL CB HOSPITALET: A L'ESQUERRA HERRERO, A LA DRETA, L'ISIDRE ROVIRA. ELS EQUIPS DE FALANGE ES NODRIEN DELS JUGADORS DELS CLUBS, I VICEVERSA.
FONT: ARXIU PERSONAL ISIDRE ROVIRA

204
EQUIP INFANTIL DEL CLUB, CIRCA 1940. EL TERCER COMENÇANT PER L'ESQUERRA ÉS L'ISIDRE ROVIRA. OBSERVI'S LA BARREJA DE SAMARRETES QUE PORTEN ELS JUGADORS, ALGUNES D'ABANS DE LA GUERRA CIVIL, AMB LES INICIALS DEL JUNIORS, I D'ALTRES AMB L'HAC D'HOSPITALET.
FONT: ARXIU PERSONAL ISIDRE ROVIRA

Després de la guerra, la competició juvenil es reprèn la temporada 41/42, i potser en part per això, els primers equips de reserves (segon equip) i de juvenils de la temporada 39/40 es desfaran perquè bona part dels seus jugadors opten per marxar al Centro Católico, on podran jugar en el seu primer equip que aleshores estava a la màxima categoria. Així, la temporada 40/41 trobem al Católico a Rosell, Piqué, Abellá, Martínez I i II, Lillo, Clavero i Masip, tots ells components d'aquests equips del BC Hospitalet de la temporada anterior que comentava amb l'única excepció d'en Rosell, que havia estat al primer equip. Eren bons jugadors que havien arribat a disputar partits alineats en el primer equip sense massa problemes, i després també jugaran a la màxima categoria al Católico amb

205

L'equip que va quedar campió de Catalunya juvenil de l'any 1942. Observeu com els joves porten samarretes barrejades, amb les inicials del nom del club d'abans i després de la guerra civil (Atletic Basket Juniors i Hospitalet).
FONT: Fundació del Bàsquet Català

un cert nivell. Potser això va fer baixar molt el rendiment dels equips reserves del club en els següents anys, malgrat que en la temporada 41/42 el nou juvenil del BC Hospitalet guanyaria el primer campionat de la categoria (que no tenia massa competitivitat). En efecte, aquesta temporada trobem el BC Hospitalet al primer campionat juvenil per a jugadors de 15 a

206

Segon equip del CB Hospitalet cap al 1943. D'esquerra a dreta, a dalt, Villalba (entrenador), Isidre Rovira, Martínez, Devesa, Josep Martí Checa (delegat); ajupits, ?, ¿Bonet?, Herrero, Solà.
FONT: Arxiu personal Isidre Rovira

18 anys. Aquest campionat el guanyarà l'Hospitalet amb 10 punts, seguit de Barcelona i BIM amb 6 i del Mediterráneo amb 4. Aquell equip el composaven Rovira, Herrero, Díaz, Segura I, Segura II, Devesa i Vilella. D'aquest equip juvenil que el 1942 guanya el campionat, Herrero va romandre al club fins al final dels quaranta i va arribar a jugar al primer equip. També Devesa va jugar a partir del 1944 en el primer equip. I Isidre Rovira va jugar al segon i al primer equips fins el 1944, en què va anar a fer el servei militar, i després entre el 1948 i el 1951, aproximadament.

Malgrat aquest primer èxit del juvenil, el sistema no garantia que els jugadors del planter arribessin al suficient nivell com per poder mantenir l'excel·lent qualitat de la generació de jugadors que va sortir al CB Hospitalet a finals dels trenta i principis dels quaranta. De fet, a la premsa he trobat alguna crítica al pobre nivell del segon equip del CB Hospitalet. Ja l'any 1942 a *El Mundo Deportivo* es parla "de la endeble composición que siempre han tenido los equipos reservas ribereños. En ninguna temporada hemos visto al Hospitalet con un segundo equipo a tenor de su alto rango; y eso es temerario, tanto que sin ningún genero de dudas estos síntomas de decadencia bien podrían atribuirse a ello". L'any 1944, del primer equip que havia aconseguit feia quatre anys la glòria del campionat nacional, només quedava en Pere Vidal; la resta eren "noveles elementos", jugadors que havien anat pujant dels juvenils als tercers i segons equips, però sense un nivell suficient en molts dels casos. Els fitxatges, tal i com ara els coneixem, no existien encara per a clubs econòmicament modestos com el CB Hospitalet (tot i que evidentment alguns jugadors de poblacions veïnes, especialment Cornellà, sí que s'avenien a jugar a l'equip hospitalenc). Hem de tenir en compte que tampoc a la pròpia ciutat hi havia massa oferta de jugadors: els col·legis, amb poques excepcions (com el vinculat al Centro Católico), no devien formar encara equips de bàsquet (possiblement no ho farien amb certa intensitat fins als anys finals dels quaranta); a Falange es faria alguna cosa en aquest sentit, però segurament de cara a la galeria amb alguns equips com l'anomenat de Fletxes del 1942 del qual conservem una fotografia. En aquest cas concret, però, la identitat dels seus jugadors coincideix amb les del juvenil del CB Hospitalet que hem vist abans com a campions de l'any 1942, cosa que voldria dir que el Frente de Juventudes no feia cap tasca de promoció sinó que aprofitava la que ja estava feta. Més feina devien fer les parròquies, dins de la seva tasca enquadrada a Acción Católica. La de Sant Ramon, a Collblanc, des del 1942 tenia equips de bàsquet participant al campionat de la JACE (Juventud de Acción Católica de España). Poc temps després també n'hi hauran a la parròquia de Santa Eulàlia de Provençana. Potser també n'hi havia en aquests primers anys quaranta a la Unión Parroquial Deportiva Alianza (una entitat

lligada a l'Església però allunyada dels plantejaments d'Acción Católica). I per suposat, n'hi ha a la parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida, al Centre, la qual, degut a que el temple havia estat enderrocat durant la guerra, feia la seva activitat al Centro Católico i n'aprofitava la pista de bàsquet. A la parròquia de la Torrassa possiblement no hi haurà equips fins a finals dels quaranta. La tasca de les parròquies podia estar lligada també a la feina d'algun col·legi. Tot plegat, però, encara era un esforç massa escàs i, a més, encara devia trigar uns anys en donar els primers fruits. Per tant, vist això podem concloure que, fora dels jugadors que formés el propi CB Hospitalet, només el club del Centro Católico podia produir en aquests primers anys jugadors de certa vàlua a la ciutat. El club de Falange només tindria juvenil a partir del 1954, quan ja s'anomenava CB San Fernando. Tot això explicaria el descens notable del nivell de joc del CB Hospitalet i la pèrdua de la màxima categoria aquella mateixa temporada 44/45.

Possiblement en aquests anys el CB L'Hospitalet només té federat l'equip juvenil, que disputarà el campionat de Catalunya . En la dècada dels quaranta l'interès del club per la formació de jugadors sembla una mica secundari. A banda que no existia encara la consciència de fer planter que existeix avui dia, algun altre detall també ho apunta així. El club, per exemple, només acostuma a tenir un juvenil mentre d'altres com el Catòlic poden tenir-ne fins a dos. El bàsquet tampoc era encara un dels esports importants en el panorama nacional i a la premsa esportiva, per exemple, tenia un espai moltes vegades secundari. En els anys cinquanta, aquesta concepció comença a canviar molt tímidament (i no a tot arreu); en general el sistema de promoció del bàsquet entre els més jovenets no variaria bàsicament a Espanya fins a principis dels anys seixanta. No serà fins aleshores quan les autoritats nacionals comencin a introduir el concepte del mini-bàsquet a les escoles i es potenciï molt més aquest esport des dels mitjans de comunicació, les federacions i, moltes vegades obligats per aquests organismes, també pels clubs. Clar que en alguns llocs ja havien preconitzat aquesta via per fer planter, com és el cas de la ciutat de l'Hospitalet.

Aquí els clubs es fixen ja a principis dels anys cinquanta en el potencial de jugadors que podrien sortir dels col·legis. A finals dels anys quaranta, el bàsquet devia convertir-se per a alguns col·legis en un esport assumible per a la formació dels seus

207
EQUIP DE "FLETXES" DEL FRENTE DE JUVENTUDES, CIRCA 1942. D'ESQUERRA A DRETA, A DALT, ?, VILELLA I ROVIRA; AJUPITS, HERRERO I OLIU. ALGUNS TAMBÉ FOREN JUGADORS DEL CB L'HOSPITALET
FONT: FUNDACIÓ DEL BÀSQUET CATALÀ

208
UN EQUIP D'ESTUDIANTS DE L'ACADEMIA COMERCIAL, ENTRE EL 1948 I EL 1951, APROXIMADAMENT, AL CAMP DE LA REMONTA, PREPARATS PER JUGAR UN PARTIT CONTRA EL CATÒLIC. D'AQUESTS EQUIPS ESCOLARS SORTIRIEN MOLTS JUGADORS PEL CB HOSPITALET. AQUÍ PODEM VEURE UN D'ELLS, FÈLIX PONS, A DALT, EL SEGON COMENÇANT PER L'ESQUERRA.
FONT: ARXIU PERSONAL FÈLIX PONS

nens i per al seu tipus d'instal·lacions. L'Academia Comercial, per exemple, en devia tenir com a mínim cap al 1948, segons comenta un dels seus jugadors d'aleshores, Fèlix Pons, qui més tard passaria als equips del CB Hospitalet. L'estiu del 1951 el CB Hospitalet organitza el primer torneig escolar, on diversos equips de les escoles del Centre es van jugar una copa cedida per la Casa Horchata Glacial. Segons la Memòria del club d'aquell any, el torneig va aixecar un gran interès a les escoles i alguns dels participants van acabar ingressant al CB Hospitalet, de tal forma que la següent temporada fins i tot formen segons equips a les categories inferiors. L'experiència probablement no es va repetir fins el 1956, quan el mes de juny "al objeto de incrementar el baloncesto en nuestra ciudad

209
JOAN A. SAMARANCH, EN PRIMER TERME, LLIURANT ELS TROFEUS DEL TORNEIG ESCOLAR DE BÀSQUET, L'ANY 1960.
FONT: *CANASTA* (BUTLLETÍ DEL CB SAN FERNANDO). EXEMPLAR DE L'ARXIU PERSONAL DE JOAN MESTRES

210
UNA IMATGE QUALSEVOL DEL DIA NACIONAL DEL MINIBÀSQUET DEL 1966, EN AQUEST CAS A VILAFRANCA. EN AQUESTS ANYS, LES AUTORITATS ESPORTIVES NACIONALS VOLIEN FOMENTAR AIXÍ EL BÀSQUET ENTRE ELS MÉS PETITS
FONT: REVISTA *REBOTE*

se empieza el II Torneo Escolar Trofeo CB Hospitalet", segons es recorda també a la Memòria d'aquell any del club. Mentre, a la ciutat no es trigarà gaire en engegar el que avui coneixem com Jocs Escolars: l'any 1958 s'organitza la que es considera la primera edició, i només amb la competició de bàsquet, que voldria dir que l'esport de la cistella era en aquell moment el més desenvolupat als col·legis. Aquells campionats escolars eren organitzats pel Frente de Juventudes, amb la col·laboració del CB Hospitalet, Centro Católico, SD Tecla Sala i CB San Fernando. Al comitè organitzador hi figuraven com a vocals els presidents del Centro Católico i del CB Hospitalet, mentre que el del San Fernando, més lligat al Frente de Juventudes, tenia el càrrec de director del torneig. En aquell primer curs hi participaren en aquells jocs escolars de bàsquet 84 alumnes de deu escoles, totes del barri del Centre. L'Academia San Antonio va ser la guanyadora i, de pas, va obtenir el dret a representar la ciutat als Campeonatos Provinciales, que també varen guanyar! En aquell equip de l'Academia San Antonio jugava un jove Albert Tadeo, que ràpidament va passar al juvenil del CB San Fernando (l'equip del Frente de Juventudes) i després seria molts anys entrenador del CB Hospitalet en diferents categories. Sembla ser que en general en aquests anys el bàsquet escolar de la ciutat té bon nivell: l'any següent la SD Tecla Sala també guanya el Campeonato Provincial, derrotant en la final al Luis Vives.

Mica en mica, aquests Jocs Escolars anaren ampliant els esports i el nombre de participants. El curs 64/65 s'introdueix també el mini-bàsquet, en línia amb les consignes de les autoritats esportives nacionals en aquella dècada. A l'Hospitalet, el mini tindria, ja d'inici, el doble de participants que l'altre bàsquet. És clar que tampoc parlem de grans xifres: mentre en el bàsquet durant els anys seixanta ens movem al voltant dels 10 o 15 equips per curs i d'uns 100 o 150 jugadors, en el mini parlem d'entre 13 i 25 equips i entre 200 i 300 jugadors. Sens dubte que tota aquesta experiència era també una bona forma d'estimular el planter per als clubs de la ciutat, tot i ser, insisteixo, força modesta. Però la connexió amb els clubs és força directe. Segons llegim al butlletí del CB San Fernando d'agost del 1959, els col·legis escollien entrenadors "de entre los más sobresalientes jugadores locales". Segons aquest escrit del butlletí *Canasta*, en el torneig dels jocs escolars s'havia pogut veure per part dels joves equips "la adopción de los sistemas defensivo individual o por zonas, dos uno dos, y tres dos para en otra jornada, variar un mismo equipo su sistema defensivo anterior", que ja podria denotar un cert nivell en la formació. S'ha de dir que alguns d'aquests jugadors pertanyien als equips dels clubs de la ciutat, però de ben segur que d'altres es van iniciar en el bàsquet a través d'aquests campionats escolars. Això tenia l'avantatge d'avançar l'edat d'iniciació dels jugadors a la franja d'entre 11 i 13 anys, que permetia que "dentro de un par de años puedan ingresar en equipos juveniles ya iniciados en la técnica del juego, al

contrario de lo que ahora ocurre en la formación de equipos juveniles, que se tiene que empezar por las bases fundamentales, y cuando empiezan a rendir algo, ya pasan de la edad reglamentaria", segons llegim també a *Canasta*.

Malgrat tot això, però, en els anys cinquanta el rendiment dels juvenils del CB Hospitalet és encara bastant discret en les seves lligues. Jugaven un campionat amb els juvenils de la resta d'equips amb què s'enfrontava el primer equip en la seva categoria. Només la temporada 55/56 aconsegueixen ser tercers, però cal tenir en compte que el primer equip estava jugant llavors a la Segona regional. La següent temporada, amb la resta de juvenils de Primera regional, acaben sisens dels dotze equips participants. Altres anys serà força pitjor, com per exemple la temporada 59/60, quan són tretzens de quinze equips. I l'any següent, amb el primer equip a la Segona divisió nacional, els juvenils acaben penúltims havent guanyat només dos partits dels catorze disputats. Veient aquesta teòrica manca de nivell dels juvenils del club, potser podem pensar que no sigui una coincidència que per primer cop en aquests anys el club es vegi en la necessitat de pagar per fitxar alguns jugadors per a l'equip sènior.

La sensibilitat amb el tema de la formació que començava a créixer a la ciutat a finals dels anys cinquanta acabarà sent general perquè, per exemple, el primer campionat d'Espanya infantil es disputarà la temporada 63/64. Potser fruit d'aquell nou moviment de jugadors escolars a l'Hospitalet, l'any 1959 el CB Hospitalet es planteja crear per primer cop un equip infantil (en el sentit del terme que avui coneixem, no pas en el sentit més genèric en què s'utilitzava abans de la guerra civil). En efecte, a l'acta de junta del 3 de juliol d'aquell any s'encomana al directiu Alfons Biosca fer els tràmits necessaris per tal de "poseer un equipo infantil la próxima temporada". Potser perquè es veia com una novetat susceptible d'aixecar les ànimes caritatives, una setmana després es va plantejar la recerca d'una "casa comercial para patrocinar el equipo infantil"... i sembla ser que es va sondejar la Ferretería CAB. Tot i aquestes intencions, no està clar si veritablement es va arribar a crear aquest equip infantil. Potser era algun equip vinculat a algun col·legi, o es va integrar a la competició escolar; en tot cas, si va existir és segur que els jugadors no estaven federats. El primer equip infantil del qual tenim constància segura al CB Hospitalet arribaria la temporada 62/63, de

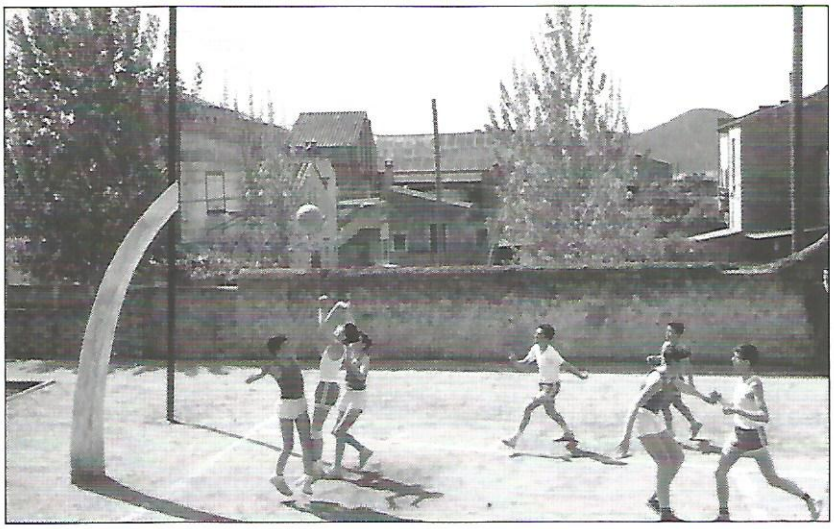
211
Equip juvenil del 1956. D'esquerra a dreta, a dalt Juan Hernández (directiu), Rafa Layola, Pere Escalera, Muntané, ?, Marcel·lí Sabadell, Pere Escalera Ventura (directiu); a sota, J. Torán, López i Fraguas
FONT: Arxiu personal Rafael Layola

la mà del directiu Josep Maria Ramos, què seria el seu entrenador. En un primer moment, l'equip participà en la lliga de l'Obra Atlético Recreativa (l'OAR, un organisme vinculat a l'Església catòlica que va integrar les anteriors competicions de la JACE) però a partir de la temporada 65/66 el club va

212
Possiblement el primer equip infantil del club, la temporada 62/63. L'entrenador és Josep Mª Ramos.
FONT: Arxiu personal Josep Mª Ramos

federar també el seu equip infantil, tal i com ja succeïa amb el juvenil des de molts anys abans. No era aquest un fet aïllat perquè la resta de clubs de la ciutat també van començar a crear els seus infantils en aquesta època; l'any 1963, el CB L'Hospitalet participa en el primer trofeu Ciudad de Hospitalet de categories juvenil i infantil, on molt possiblement també hi participaven altres clubs hospitalencs. Com a mínim el Centre Catòlic tenia un equip infantil federat des de la temporada

213
PARTIT DEL PRIMER EQUIP INFANTIL, LA TEMPORADA 62/63, DE LA LLIGA OAR.
FONT: ARXIU PERSONAL JOSEP Mª RAMOS

63/64, el Collblanc el tindria a partir del 1964 i el CB San Fernando des del 1965. Potser el van tenir abans, però en tot cas en la lliga OAR o bé en competicions de tipus escolar. I el col·legi Santiago Apòstol, per citar un dels bressols de bàsquet més importants durant anys a la ciutat, arrenca l'any 1960 amb equips a la lliga OAR que passarien a la disciplina de la

214
L'EQUIP JUVENIL DE LA TEMPORADA 64/65. L'ENTRENADOR ÉS JOSEP MARIA RAMOS.
FONT: ARXIU PERSONAL JOSEP Mª RAMOS

Federació el 1967 (aleshores ja tenia juvenil i infantil). De fet, també hi ha mostres que el CB L'Hospitalet, de nou ara com el club amb una categoria més superior a la ciutat, també s'aprofitarà d'aquesta feina de les altres entitats i aconseguirà captar els seus jugadors joves més interessants. És el cas, per exemple, de Josep Francesc Farelo, a qui incorporarien l'any 1966 procedent del Centro Católico. Altres, però, se'ls escapaven, com per exemple Miguel López Abril, a qui fitxaria el Barça procedent del col·legi Santiago Apòstol a finals dels anys seixanta.

És en aquests anys seixanta, doncs, quan definitivament trobem una consciència clara en els directius del CB L'Hospitalet sobre l'interès de tenir bons equips de base per tal d'assegurar-se els futurs jugadors pel primer equip. Els senyals que ens han quedat sobre aquest tema en aquesta dècada són molt més abundants al club. Així, per exemple, comencen a adreçar-se als col·legis per tal de fomentar el bàsquet allà i procurar-se'n un planter amb els equips que es puguin fer en els centres. L'any 1962 hi ha una anotació al respecte en l'acta de la junta del 9 d'octubre. A mitjan 1966, les declaracions públiques ja són molt més rotundes: el president en aquell moment, Cristobal Herms, declara que "nuestro pensamiento es esta temporada empezar a trabajar desde abajo, o sea, con nuestros equipos infantiles y juveniles, y si puede ser, presentar uno en regional". Aquests desigs, però, es trobaran moltes vegades amb les limitacions pressupostàries d'un club modest i amb les estretors d'una entitat que no té instal·lació pròpia. En aquella mateixa entrevista, el president Herms assenyala que a l'esport hospitalenc "sobran las promesas incumplidas (...) faltan instalaciones, ¿por qué no se construyen nuevas instalaciones al amparo de los créditos que otorga la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes, que tanto dinero invierte en nuestra provincia en construcciones deportivas?". Amb els anys, aquesta precarietat d'instal·lacions empitjoraria a la ciutat, un fet que coincideix en la segona meitat dels seixanta al club amb uns anys d'estretors econòmiques derivades del pas del primer equip per la Primera Nacional. El dèficit s'acabarà superant, però a costa de prescindir d'algunes coses. Per exemple, a l'assemblea de socis del 1968 es va donar compte, segons consta a l'acta, del fracàs econòmic que havia suposat l'equip que va militar a categoria regional (el segon equip) i s'explica que la plantilla total de jugadors al club, inclosos juvenils i infantils, ja és de 70 fitxes. Aquesta situació va provocar que, poc després d'iniciada la Lliga , s'hagués de prescindir de l'entrenador del primer equip, l'exjugador del San Fernando i de l'Espanyol Juan Jonama, per estalviar costos (després hi tornaria, precisament a treballar el planter).

En aquests anys els entrenadors encara són directius amb bones intencions però sense formació específica, que, com a

molt, han estat jugadors anys abans, o bé, en el millor dels casos són jugadors del primer o segon equip d'aquell moment. No he pogut esbrinar massa noms dels entrenadors pioners dels equips de base. Els primers que he trobat són de la temporada 52/53, quan el directiu Pere Escalera Ventura i després el jugador Carles Lamana s'encarreguen d'entrenar al juvenil. La següent temporada seria el també jugador Antoni Vidal. La campanya 55/56 trobem al capdavant de l'equip juvenil de nou Pere Escalera Ventura i el directiu Juan Hernández. Des de finals dels cinquanta i principis dels seixanta entra en escena el directiu Josep Martí Muntané, que portarà vàries temporades el juvenil, juntament amb Jaume Suñé, Josep Micó i fins i tot Joan Villalba, que havia fet tasques d'entrenador del primer equip. A partir del 1962 ja hem vist com el directiu Josep Maria Ramos es fa càrrec de l'equip infantil. Després ell mateix seguiria amb aquests nois quan van arribar a la categoria juvenil. La temporada 66/67 trobem per primera vegada Rafa Layola com a entrenador al CB Hospitalet, en aquest cas portant el juvenil, i més endavant també portaria l'equip de la nova categoria júnior. L'any 1960 he trobat per primer cop especificada la figura del secretari tècnic, que en aquella ocasió era el vicepresident segon i veterà entrenador Joan Villalba. En aquell moment, la figura del secretari tècnic molt probablement estava lligada en un gran percentatge -potser en tota les feines relatives a la confecció del primer equip (seguiment de jugadors i entrenadors, així com fitxatges). També a finals dels seixanta trobem una certa preocupació per la formació tècnica dels entrenadors. Així per exemple, l'any 1967 el CB Hospitalet organitzà un curset d'onze dies, amb patrocini municipal, per obtenir el títol nacional d'entrenador.

El nivell dels equips de base del CB Hospitalet en aquests anys seixanta tampoc no destaca en especial. Gairebé cap d'ells protagonitza un resultat destacat en les seves lligues. Potser el més interessant va ser el resultat aconseguit pel juvenil que entrenà Rafa Layola la temporada 66/67, que va disputar la semifinal del campionat de Catalunya contra el FC Barcelona. Només van perdre d'un punt. Rafa Layola recorda com a anècdota d'aquell partit on un jove Manolo Flores, que aquella temporada encara estava en edat infantil, havia de jugar amb ells aquest encontre, però no va poder fer-ho perquè va quedar intoxicat pel fum d'un petit incendi que es va produir a l'estació de la plaça d'Espanya dels encara Ferrocarriles Catalanes. A banda d'aquest resultat esporàdic, la base del CB Hospitalet viu temporades fosques mentre al seu voltant altres planters tenen èxits molt notables. Així per exemple, els juvenils del Catòlic acostumen a superar la primera fase de la lliga classificant-se normalment en primera o segona posició del seu grup. Després, en els primers anys eren eliminats de seguida, però la temporada 63/64 arribaren a les semifinals del campionat provincial, on van caure davant del Mataró, que seria el campió. I ja la temporada 65/66 el juvenil del Catòlic acabaria en segona posició del campionat provincial, accedint al campionat d'Espanya on acabaria quart! A partir del 1967 el planter del Santiago Apòstol començaria també a donar resultats destacats. Els seus infantils acabaren la temporada 68/69 com a primers del seu grup de dotze equips i després van superar una de les tres eliminatòries del campionat provincial. I la següent acabaren tercers de la província després de guanyar en la final de consolació tot un FC Barcelona per 62 a 86.

En els anys setanta, el CB Hospitalet va ampliant de mica en mica el nombre d'equips de base, tant en les existents categories infantil i juvenil, com en la nova categoria júnior que es creà cap al 1970. I es començarà a obtenir certs resultats. Ajudà en aquesta ampliació d'equips tant la difusió que ja tenia el bàsquet com el major nombre de joves que hi començava a haver a la ciutat, així com les temporades en que els primers equips del CB Hospitalet militarien a la màxima categoria (amb el que comportava també de difusió mediàtica.) Cal tenir en compte que el nombre d'entitats dedicades al bàsquet que hi havia a la ciutat ja era prou important: hi trobem el Santiago Apòstol, Centre Catòlic, CB San Fernando i BC Tecla Sala (a partir del 1975). A més eren entitats que feien una gran tasca en el bàsquet de base. Malgrat això, aleshores segurament la matèria prima (els possibles jugadors) devia ser força abundant perquè l'Hospitalet ja havia arribat al quart de milió d'habitants, una bona part dels quals eren nens i joves. Això permetria organitzar entre dos i tres equips de juvenils per temporada en aquest anys setanta. I malgrat això, la dècada s'iniciarà amb un acostament important entre el CB Hospitalet i alguns d'aquells clubs de la ciutat per col·laborar en matèria de bàsquet de base. Segons declarà en una entrevista a la premsa el president Jesús Vera, des del 1970 havien arribat a un acord "para tener una mutua colaboración con diferentes clubs, que pueden ser el semillero del nuestro. Así hemos llegado a un acuerdo de apoyo con el Centro Católico,

el San Fernando, el Santiago Apóstol y el San Ramón". El somni de Vera de nodrir-se de jugadors exclusivament de la ciutat era prou ferm i l'any 1971 en què està datada aquesta entrevista ja declara que els 36 jugadors que tenen són tots de l'Hospitalet. Suposo que en aquesta xifra no incloïa el primer equip perquè només dos anys abans declaraven tenir 70 jugadors en total. De fet, en aquell 1971, Vera afirmava que també controlaven altres 60 jugadors més en edat escolar en col·legis com el Tecla Sala, Torras i Bages o Xaloc. Aquest acord encara seguia vigent l'any 1973, si més no de cara a les declaracions públiques perquè en una altra entrevista periodística, el president Vera assenyalava que "todos los clubs de la ciudad se han unido mancomunadamente para trabajar conjuntamente nuestra propia cantera, habiendo también decidido que el club primate (sic) de la ciudad, que en estos momentos es el que presido pero que dentro de un tiempo puede ser otro, pueda disponer cada año de un jugador senior de cada uno de los restantes clubs, quien a la vez puede también ceder a otros júnior que no tengan cabida en su plantilla pero que pueden ser de gran valor para los de menor categoría".

Malgrat aquestes declaracions, però, tinc la sensació que els esforços en matèria de bàsquet de base encara estaran una mica mancats de continuïtat. Sigui com sigui, l'any 1973 la directiva del CB Hospitalet decideix crear dos nous equips juvenil i infantil destinats a jugar en la lliga de l'OAR. També es crearien equips de base femenins quan el club va començar a tenir equip sènior femení l'any 1974. I el 1978 es plantegen per primer cop tenir una escola de bàsquet, tot i que em sembla que no es faria fins dos anys després. En els anys setanta, els entrenadors més destacats són Rafa Layola i Josep García Guevara en els primers anys, Josep Bordas, Albert Tadeo, Jesús Maria Marín, Josep Bo, Pere Pardina i Joan Pujol. D'altra banda, la figura del secretari tècnic apareix ara en la seva concepció més moderna: el secretari tècnic té cura tant dels temes relatius al primer equip com dels afers relatius al bàsquet de base. En aquests anys ho van ser Josep García Guevara i, després, l'exjugador i entrenador Joan Jonama. El 1977 es produeix la sortida de Guevara (ja centrat en portar el primer equip) en mig d'acusacions de no treballar bé el planter del club. Sembla que aquell any 77 s'havia format un equip tècnic per al bàsquet de base, el que havia lliurat Guevara d'aquesta tasca per tal de concentrar-se en l'equip sènior. En aquell moment es va publicar a la premsa que en els darrers sis mesos al club s'havien fet proves a més de cent jugadors d'entre 12 i 16 anys per tal de crear nous equips, però Guevara acusava al club de no treure profit de tot aquest planter. La situació, més enllà de l'enfrontament puntual, exemplifica la intermitència dels esforços que en aquests anys es fan en el club respecte al treball de base. Poc després, l'any 1980, serà Joan Pujol qui es posi al capdavant de la secretaria tècnica del CB L'Hospitalet.

Alguns resultats comencen a denotar que la feina s'estava fent amb un cert rigor. L'any 1973 va ser prou bo per a l'equip juvenil, que es va proclamar campió de la seva lliga i va accedir a una fase preliminar d'accés a la final del campionat de Catalunya. Aquesta prèvia al campionat català, on hi jugaven quatre equips, la van guanyar també i per tant van lluitar pel campionat de Catalunya on acabarien tercers només superats per Barça i Joventut. Això els suposà l'accés a la fase de sector del campionat d'Espanya, que es va disputar a València i on van ser segons –de vuit equips- per darrera del Joventut. Tot i que no era suficient per arribar a la fase final, aquesta actuació sens dubte que va ser la primera realment important d'un equip de base del CB L'Hospitalet. Aquell equip el composaven els següents jugadors: Gregori Lerma, Ricard Sánchez, R. Cuscó, Ramon Trullà, Josep Maria Tejedor, Lluís Felipe, Francesc Molins, Salvador Martínez, Joan Francesc Lamana, Roc Jares, Manel López i Jaume Vinyals. L'entrenador era Josep Bordas. L'any següent, el júnior del club va ser tercer al campionat de Catalunya i va accedir a la fase de sector del campionat d'Espanya juntament amb el Barça i el Joventut però en aquest cas només va poder ser tercer dels quatre participants i també va quedar fora de la fase final. L'any 1978, el júnior i el juvenil van arribar a la final de la copa Federación en el seu grup preferent. Els dos equips, però, la perdrien. El júnior contra el Joventut per 62 a 73 i el juvenil davant del FC Barcelona B per 48 a 50. Els juvenils aconseguirien aquest títol menor la temporada 79/80.

No serà fins a la dècada dels vuitanta quan l'ampliació del nombre d'equips serà més estable. Així, la creació d'una nova categoria, la cadet, obliga a ampliar també per aquest camí les piràmides dels clubs. I d'altra banda haurem d'anotar la creació de la primera escola de bàsquet del club, l'any 1980 "para la formación de pequeños y jóvenes con el fin de ampliar la cantera y los equipos superiores", segons llegim a l'acta de junta. A la reunió prèvia per a la creació de l'escola acudeixen

unes setanta persones i es treu una impressió positiva. Poc després, en una altra acta d'aquell any llegim que l'escola ja té 200 integrants. L'any 1986, l'escola compta amb 100 jugadors. En aquesta època l'Ajuntament encara no col·labora econòmicament amb el club, excepte en aquests temes de promoció. L'orientació de l'escola sembla que va canviar l'any 1989 "a fin de que fuera de elite", que no volia dir una altra cosa que cobrar una quota superior per tal de posar més mitjans, com un coordinador i cinc entrenadors. El nombre de nens baixa fins als 65. Cap al 1992 o 1993, l'escola acabarà per desaparèixer i aquesta tasca no s'ha reprès fins l'any 2002 Ara, però, s'ha hagut de sortir de zero en un moment no gens fàcil de natalitat reduïda i d'alta oferta per al temps lliure dels joves, tant esportiva com lúdica i educativa. De fet, l'any següent l'escola no ha pogut engegar el curs per manca d'un nombre suficient de jugadors.

La desaparició de l'escola no va tenir conseqüències quant a la creació de nous equips, però cada vegada, certament, en els equips de base hi ha menys jugadors locals. Així, la temporada 86/87 el CB L'Hospitalet té un nombre d'equips considerable: un júnior masculí en categoria preferent, un júnior femení, un juvenil masculí preferent, dos cadets masculins, un cadet femení en preferent, un infantil, un preinfantil i una escola de bàsquet. I la temporada següent es crearia un equip mini masculí. El nombre d'equips s'ha mantingut aproximadament en aquests paràmetres fins a l'actualitat (restant evidentment els femenins). Potser alguns anys s'han arribat a crear equips B en algunes categories, especialment quan la possibilitat d'utilitzar la pista del nou polisportiu de l'Hospitalet Nord va permetre disposar d'una mica més d'horaris d'entrenament en el pavelló antic. La feina al club augmentava de forma paral·lela a tot aquest moviment i també les problemàtiques afegides a causa dels recursos limitats. Així, en una acta de junta de l'any 1987 s'anota com els entrenadors observen que no tenen col·laboració en els desplaçaments, no disposen d'ajuda a la taula d'anotació i al cronòmetre durant els partits del pavelló i que ells mateixos han de preparar-se els viatges. La junta es plantejarà una ampliació dels seus membres per aportar més mans en aquesta parcel·la d'activitat, a més de formar alguns joves jugadors perquè portin la taula i el rellotge. Però per contra, el nivell tècnic dels entrenadors ha estat progressivament millorat fins a arribar a ser tots titulats. En els anys vuitanta i noranta, trobem com a

215
ELS COMPONENTS DEL JUVENIL DE LA TEMPORADA 82/83 VAN SER ELS PRIMERS DE LA HISTÒRIA DEL CLUB QUE VAN JUGAR UNA FASE FINAL DE CAMPIONAT D'ESPANYA. POSEN A MAÓ AMB EL TROFEU DE SISENS CLASSIFICATS.
FONT: ARXIU PERSONAL JOSEP LLUÍS ALBA

tècnics destacats dels equips masculins de base Joan Ponce, Joan Pujol, Xavi Ortí, Albert Viella, David Lizano o Joan Manel Micó. Pujol serà secretari tècnic des del 1980 fins al 1983; després ocuparien el càrrec, Arturo Soler (a partir del 1986), Joan García (probablement des de mitjan 1988), Albert Viella (des del 1989), i des del 1992 tornaria de nou Joan Pujol.

I amb la racionalització del treball, la feina d'aquella dècada dels vuitanta amb l'escola i l'ampliació d'equips i recursos, els resultats han anat arribant. La temporada 82/83 el juvenil va disputar el primer campionat d'Espanya en la història del club (pel que fa als equips masculins). Va ser a Maó, on van acabar en la sisena posició dels vuit participants després de perdre en el partit pel cinquè i sisè lloc amb l'Estudiantes per 57 a 73. L'equip el composaven Raul Biescas, Pau Calvo, Carles Cuxart, Xavier González, Carles Lamana Ferrer, Lluís Tenllado, Miquel Sans, Ignaci Prats, Xavier Sánchez, Àngel Punzano i Artur Ferrer. L'entrenador era en Joan Pujol, que es va queixar durant aquella setmana dels arbitratges, especialment dels que va fer un col·legiat de cognom Campillo en el partit contra el Real Madrid on es decidia pràcticament si tenien opcions a les semifinals, partit que acabarien perdent per 60 a 69 davant d'un rival poc inspirat. L'empipada d'en Joan Pujol va ser tan gran que fins i tot va declarar al diari *Menorca* que aquell àrbitre "tendría que estar en el penal de La Mola como mínimo", i fins i tot s'afanyava a dir que aquelles manifestacions no estaven fetes en calent! Dels hospitalencs, en aquella fase final va destacar especialment Carles Cuxart, màxim anotador de l'equip i un dels destacats del

216
En Xavi Fernández, a l'equip juvenil en la temporada 83-84, entre Jordi Pons (a l'esquerra) i Albert Julve (a la dreta)
FONT: Arxiu personal Jordi Pons

217
L'equip juvenil de la temporada 84/85. Amb el número 5 es pot veure un jove Antoni Medianero.
FONT: Arxiu personal Lita Prats

campionat en aquest apartat. Aquest va demostrar ser un gran equip però només Lluís Tenllado arribaria a jugar tres temporades en el primer equip del CB L'Hospitalet, a banda de Carles Cuxart que figuraria també a la plantilla del primer equip en la temporada 85/86, quan em sembla que estava encara en l'últim any de júnior.

Les dues següents temporades (sense cap ni un dels jugadors que havien arribat a l'anterior campionat d'Espanya), els juvenils del club disputaran contra tot pronòstic la final del seu torneig Ciutat de l'Hospitalet, en els dos casos contra el Joventut, quedant sots-campions. En aquests dos nous equips juvenils cal destacar la presència d'Antonio Medianero i sobre tot de l'aler Xavi Fernández, que posteriorment han estat jugadors importants al bàsquet nacional; però també de Sergi Jofresa, l'últim de la saga dels Jofresa, que en aquest cas no va fer carrera però va militar en el mateix club on el seu pare havia penjat la samarreta com a sènior; de Jordi Pons, posteriorment important periodista esportiu radiofònic i fill del durant molts anys directiu Fèlix Pons, i de Lucas Mondelo, després entrenador durant moltes temporades a l'Associació Esportiva Centre Sanfeliu (AECS) de l'Hospitalet, i fill del directiu del mateix nom.

Seguint un ordre cronològic, també cal recordar que l'equip cadet va aconseguir la temporada 87/88 el campionat de Catalunya, que aquell any havia quedat integrat dins dels Jocs Escolars. Per viure una altre gran èxit hem d'avançar fins al 1995. Aquell any l'equip júnior del CB L'Hospitalet accedeix, com a sots-campió de Catalunya, al campionat d'Espanya que es disputa a la localitat madrilenya de Pinto. Allà el CB L'Hospitalet va ser l'únic representant que no tenia al seu sènior a l'ACB, i tot i això va aconseguir la sisena posició, quedant per davant de Caja de Ronda i Estudiantes, i només un lloc per darrera del FC Barcelona amb els que havien perdut la final del campionat de Catalunya per 96 a 66. En aquell equip, sota les ordres de Joan Manel Micó, hi jugaven Ferran Laviña (un dels tres grans jugadors d'ACB que ha donat el planter del club), Jonathan Arroyo, Diel Joel Benedi, Jordi Carreras, Jordi Morales, Xavier Mas, Lluís Julià, Jordi Riba, Ricard Gómez, Josep Mª Rojas, Jordi Iglesias i Carles Núñez. La gran majoria d'aquests jugadors va arribar a jugar en el primer equip del CB L'Hospitalet.

I ja en la temporada 99/00, l'equip infantil va ser tercer de Catalunya (darrera de Barça i Joventut), quedant després també tercers en la fase autonòmica disputada a la localitat navarresa d'Alsasua (darrera de Barcelona i Cornellà) i accedint així per tercera vegada en la història del club a una fase final del campionat d'Espanya, que es disputaria en aquest cas a Guadalajara a finals de juny del 2000. Hi prenien part Pamesa València, CB Cornellà, Maria Auxiliadora de Cáceres i Calasanz de Santander en el grup A de competició, i Caja

Rural Canarias, Real Madrid, FC Barcelona i CB L'Hospitalet al grup B, un xic més complicat que l'altre. Van perdre amb el Barça per 91 a 60; amb el Real Madrid, per 67 a 78, i amb el Caja Rural de Canarias per 79 a 54. Per tant, van quedar últims de grup i van jugar el partit pel setè i vuitè llocs, davant del Calasanz, al que guanyaren per 52 a 79. Van ser finalment setens, una gran classificació tenint en compte que per darrera quedaven més de 2600 equips espanyols d'aquesta categoria... Composaven aquell infantil hospitalenc els següents jugadors: Enoc Bassols Buendia, Andreu Calpe Jiménez, Víctor Manuel Sáez Cid, Enric Amat Noguera, Marc Cespedes Prat, Carlos Marmolejo Jorquera, Guillermo Aznárez Pérez, Carles Sala Santaeularia, Joan Bonastre Mateu i Joaquim Campoy Rubio. Els entrenadors eren Joan Pujol, Jordi Tarragona i Jordi Boleda. Cap d'aquests jugadors, però, ha arribat als juvenils del CB L'Hospitalet.

També cal destacar els campionats de Catalunya sots 20 de les temporades 99/00 (campió invicte de la competició, guanyant al Centre la Torrassa per 77 a 75 en una final disputada a l'Hospitalet entre dos equips de la ciutat) i 00/01 (final a Montgat, amb victòria sobre l'Igualada per 69 a 75), tot i que eren competicions amb una participació no gaire destacada (no hi eren els grans clubs). En aquests darrers anys jugadors i equips de base del CB L'Hospitalet també han participat en diversos torneigs de prestigi com els de Villerest, Limoges i Asvel-Villerbanne a França; el de Busto Arzicio-Varese, a Itàlia... realitzant bons papers. Així per exemple, l'any 1998 l'equip júnior va ser sots-campió del torneig de Villerest, i l'infantil disputaria la final del torneig de Busto Arzicio-Varese després d'eliminar en semifinals al campió italià. Actualment, el planter del CB L'Hospitalet es pot considerar un dels millors de Catalunya, amb els seus principals equips a la categoria Preferent i enfrontant-se a clubs de la categoria del FC Barcelona o el Joventut de Badalona. La tendència, però, en haver abandonat sobre tot la feina a les escoles durant una dècada, ha estat la incorporació cada vegada major de jugadors de fora de l'Hospitalet en els darrers anys.

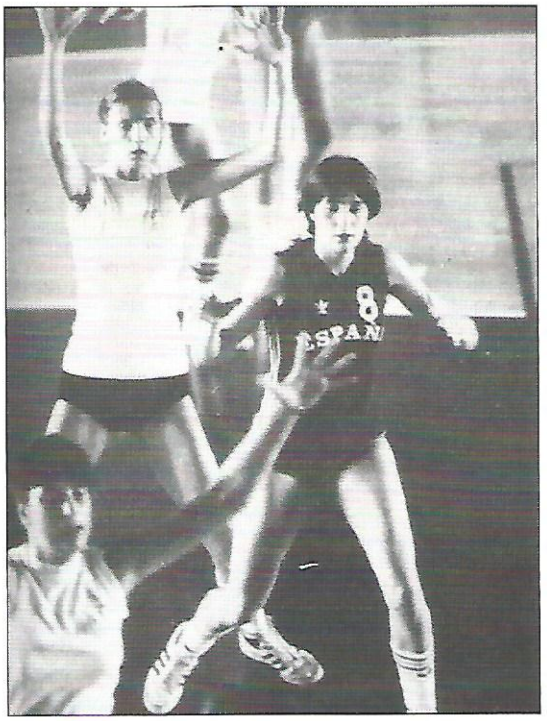
Cal parlar també dels equips femenins que normalment tenien gairebé sempre una situació inestable, sempre en funció de la conjuntura econòmica que vivia el club. El CB L'Hospitalet en tot temps ha posat per endavant els equips masculins i els femenins gairebé sempre foren secundaris dins de la planificació de l'entitat. Així, l'equip sènior femení no sempre va existir, i els equips de base es formaven en funció de l'interès de les seves integrants i sobretot si el club s'ho podia permetre. La temporada 75/76, dues després de la creació del sènior femení, el club inscriu a la Federació els equips juvenil i júnior femenins. A la 77/78 ja només hi ha un juvenil femení, però la següent temporada aquell equip es classifica per disputar la final del campionat d'Espanya, que es juga a Granada. Aquell equip l'entrenava Xavier Tubau, i va acabar en cinquena posició. En el seu grup de quatre equips, les hospitalenques empaten a 55 punts amb les Irlandesas de Sevilla, que finalment serien les campiones; perden amb el Lejona per 81 a 75, i guanyen l'Arnaudas per 87 a 50. Només poden ser terceres de grup, fet que els valdrà la cinquena posició final. No he pogut recuperar els noms de les integrants d'aquell equip.

La següent temporada, la 79/80, el juvenil femení torna a classificar-se per a la final del campionat d'Espanya, que en aquesta ocasió es disputa a Sevilla. A la primera fase, les jugadores hospitalenques guanyen al Tenerife per 65 a 41, perden el segon partit contra les Irlandesas de Madrid per 61 a 58 i acaben guanyant les Irlandesas de Vizcaya per 69 a 45. Es classifiquen per disputar el tercer lloc, tot i que el perden davant del Jesús Maestro per 61 a 51. Aquell equip estava format per Ana Estella, Juana Mangas, Maria Josep González, Cristina Argemí, Maria Lluïsa Luquín, Rosario Medianero (germana del jugador d'ACB Antonio Medianero), Natividad Alberca, Marta Puigmacià, Marisol Cuartero, Anna Maria Gijón i Isabel Ripollés.

En la temporada 81/82 ja s'ha recuperat de nou l'equip júnior femení, que juga en la categoria preferent i acaba segon a la lliga per darrera només de l'Horta. Jugaran les fases, però perdran la final d'aquesta prèvia. La temporada 84/85 aquell equip sí que aconseguiria el campionat de Catalunya i el d'Espanya. Va ser la temporada de la fusió amb el Betània barceloní i bona part de les júnior d'aquell any jugaven amb assiduïtat en el primer equip. La fase final del campionat d'Espanya es va jugar a Vigo, del 15 al 19 de maig; el CB L'Hospitalet, dirigit pel tècnic Joan Rualdua, s'imposà primer al Celta per 70 a 44, després al Kaixo per 48 a 65, en semifinals a l'Adepaf Figueres per 32 a 63 i en la final al Canoe madrileny per 48 a 56. Aquell partit serà recordat pel bonic duel que protagonitzaren les dues *sènior* dels dos equips

218
La jugadora Georgina Elias en la seva etapa de júnior al CB L'Hospitalet, a principis dels anys vuitanta.
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

219
LA JUGADORA DEL CB L'HOSPITALET, EULÀLIA VILA, L'ANY 1985 AMB LA SELECCIÓ ESPANYOLA JUVENIL QUE VA DISPUTAR EL CAMPIONAT D'EUROPA. FONT: REVISTA *NUEVO BÁSKET*

–anomenades així perquè eren habituals a la lliga de Primera Divisió amb els seus primers equips- l'hospitalenca Gina Elias i la jugadora del Canoe, Bonny Geuer, un duel "en el que venció claramente la jugadora catalana" segons la crònica de *Dicen*. El partit el va guanyar l'equip que va estar més serè perquè "la primera mitad resultó demencial, los fallos en uno y otro equipo eran continuos". La jugadora hospitalenca Teresa Almoguera va ser la millor del torneig en l'estadística d'assistències, i l'entrenador Rulduà i la jugadora Georgina Elias van ser nomenats els millors en les seves parcel·les. Al club encara es conserva un telegrama de felicitació d'en Romà Cuyàs, aleshores Secretari d'Estat i president del Consejo Superior de Deportes. Aquell equip júnior el composaven a més d'Elias i Almoguera, Mª Eulàlia Vila, Evelín Inglés, Montserrat Argullós, Núria Villacampa (germana del jugador de l'ACB Jordi Villacampa), Teresa Parra, Bàrbara Martí, Júlia Rodríguez, Neus García i Elizabeth Pedrajas. D'aquestes jugadores cal destacar sens dubte Gina Elias i Teresa Almoguera, que seran dues de les basquetbolistes importants de la dècada dels noranta. Així, Teresa Almoguera es va proclamar campiona de l'Eurolliga l'any 1992 formant part del Dorna Godella (l'actual Ros Casares valencià). Aquell equip va fer història en guanyar aquell mateix any la lliga i la Copa de la Reina, amb una sèrie de 44 victòries consecutives. La Georgina Elias, una jove molt bonica d'1,86 d'alçada, ja havia estat campiona de lliga i copa amb el Comansi abans de jugar al CB L'Hospitalet entre el 1984 i el 1986, i això que quan va arribar aquí encara era júnior... Aquell mateix any, el juvenil també seria campió de Catalunya en categoria preferent, i quedaria en cinquena posició al campionat d'Espanya. La fase final es va disputar a Ponferrada (León), on van guanyar el primer partit contra el Mary Ward de San Sebastián per 58 a 53, i després al Jorge Juán de Novelda per 83 a 57, però van perdre contra l'Hispania la Valenciana d'Almería per 49 a 40. Jugaren aleshores pel cinquè i sisè llocs, curiosament, també contra el Canoe, als que guanyarien per 69 a 66. Aquell juvenil el composaven Marta Faura, Nuria Delaurens, Tania Verdaguer, Ana Cantó Gelpi, Montserrat Gallego, Nuria Alocén Guzmán, María José Rius, Ana Carbonell Novella, Ana María Fernández, Núria Benítez Solé, Núria Areny Franco i Joaquina Pérez.

La temporada següent, la 85/86, encara seria molt millor per al planter femení del CB L'Hospitalet. El juvenil també jugaria la fase final del campionat d'Espanya a Cuenca, que guanyaria de nou per davant del Canoe. Aquella plantilla estava integrada per Núria Delaurens, Núria Areny, Montserrat Gallego, Tània Verdaguer, Anna Canto, Núria Alocén, Montse Carvajal, Núria Benítez, Rosa Montserrat i Mª Jesús Encuentra. D'aquestes jugadores potser cal destacar la Tània Verdaguer, qui seria anys més tard ajudant del tècnic Xavier Tubau en l'equip de la Divisió d'Honor de l'Associació Esportiva Centre Sanfeliu (AECS) a l'Hospitalet. L' èxit el van completar aquella temporada les júnior que de nou per segona temporada consecutiva aconseguirien el seu campionat d'Espanya, ara a Madrid. L'equip era gairebé el mateix que el de la temporada anterior, amb les incorporacions d'Anna Carbonell i Anna Belén Álvaro per Montse Argullós i Núria Villacampa.

El nivell aniria en descens i la temporada 91/92 el juvenil femení, que ja no està en categoria preferent, guanya el seu campionat de Catalunya derrotant en la final a la Penya Fragatina per 70 a 29. Serien els darrers èxits d'uns equips que el CB L'Hospitalet cediria l'any 1993 a l'AECS. Dels entrenadors que han dirigit en aquests anys als equips femenins de base trobem sobre tot Xavier Tubau Bargalló, Joan Rulduà, Jesús Mayo i també Carme Lluveras.

2.4. EL TORNEIG DE LES FUTURES ESTRELLES

Una de les coses que més ha marcat la vida del CB L'Hospitalet en el darrer quart de segle ha estat el seu torneig juvenil/júnior Ciutat de L'Hospitalet. Un torneig que l'any 2004 ha complert la seva vint-i-cinquena edició. No és casualitat que les noces d'argent del torneig coincideixin amb les de platí del club perquè, de fet, el torneig va ser un dels actes programats per celebrar el cinquantenari de l'entitat. El torneig, que originalment es va concebre per a equips juvenils, ha derivat en els últims anys cap a la júnior degut a la reestructuració de les categories que es va fer en un moment donat en el bàsquet nacional. La competició va néixer l'any 1980 amb certa modèstia, tot i que ja aplegava alguns equips de categoria. Mica en mica, però, amb molt d'esforç i moltes vegades amb més voluntat que mitjans, s'ha anat fent un nom i un forat en el calendari nacional del bàsquet de base i molts tècnics ja fa anys que el consideren un autèntic campionat nacional d'hivern per a aquestes categories, en contraposició al vertader campionat d'Espanya, que es disputa ben entrada la primavera. En els últims anys, el torneig júnior ha agafat una volada internacional, convidant amb regularitat equips europeus dels principals planters basquetbolístics, un fet que potser ha desvirtuat una mica aquest concepte de campionat nacional d'hivern, però que per contra li ha afegit l'atractiu de poder conèixer com es treballa la base en altres països i també quins jugadors s'estan formant per als equips dels propers anys a Europa. Fins i tot en aquestes darreres edicions ja comença a atreure als cercadors de talents de l'NBA... Alguns potser no recorden, però, que el torneig ja va néixer essent internacional. En efecte, tres de les quatre primeres edicions van planificar participació estrangera, tot i que només dues la tindrien finalment. En la de 1980 va ser el S.E.A.L. Parilly de Lyon, mentre que l'any següent estava prevista la visita del Pallbevibilly de Milà, però un accident poc abans de venir els va deixar fora del torneig i van ser substituïts pel Sant Josep de Badalona. Després d'un parèntesi l'any 1982, en la quarta edició va ser una selecció alemanya la que va fer internacional de nou l'esdeveniment amb la seva participació, tot i que en una competició paral·lela al propi torneig.

La idea d'organitzar un torneig no era estranya al CB L'Hospitalet. En la dècada dels seixanta, l'industrial i mecenes del club Joan Rocabert, que després seria directiu, va organitzar al menys dues edicions d'un trofeu que portava el seu nom i que es celebrava el mes d'agost coincidint amb la festa major del Centre. El trofeu es va disputar com a mínim els anys 1963 i 1965. Tot i que estrictament això no era pas un torneig, sí que podríem parlar de la primera serialització d'uns partits per guanyar un trofeu específic en una data concreta, de la mateixa forma que es fa quan s'organitza un torneig. L'intent, però, es va esvair quan el mecenes de torn se'n va cansar; i sembla que va ser ràpid. Un antecedent més immediat de l'actual torneig júnior va ser el que es va organitzar per primer cop l'any 1974 sota el nom de Primer Trofeo de Baloncesto Ciudad de Hospitalet. Aquell torneig, a diferència de l'actual, estava destinat a equips sènior, i el motiu de la

220
EL SOPAR DE PRESENTACIÓ DEL VINT-I-CINQUÈ TORNEIG JÚNIOR VA SER PREPARAT COM EL PRIMER ACTE DE LES NOCES DE PLATÍ DEL CLUB. UNS PLAFONS VAN REPASSAR LA HISTÒRIA DEL TORNEIG.
FONT: ARXIU PERSONAL DE L'AUTOR

221
L'ENCARA PRESIDENT FRANCESC CODINA LLIURA UN TROFEU DEL TORNEIG JUVENIL EN LA SEVA PRIMERA EDICIÓ, EL GENER DEL 1980. A LA LLOTJA, AL FONS, A LA DRETA, EL SECRETARI TÈCNIC JOAN PUJOL.
FONT: ARXIU PERSONAL MONTSERRAT BIOSCA

222
CARTELL DEL PRIMER TROFEU JUAN ROCABERT, L'ANY 1963, UN DELS ANTECEDENTS MÉS LLUNYANS DE L'ACTUAL TORNEIG JÚNIOR.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

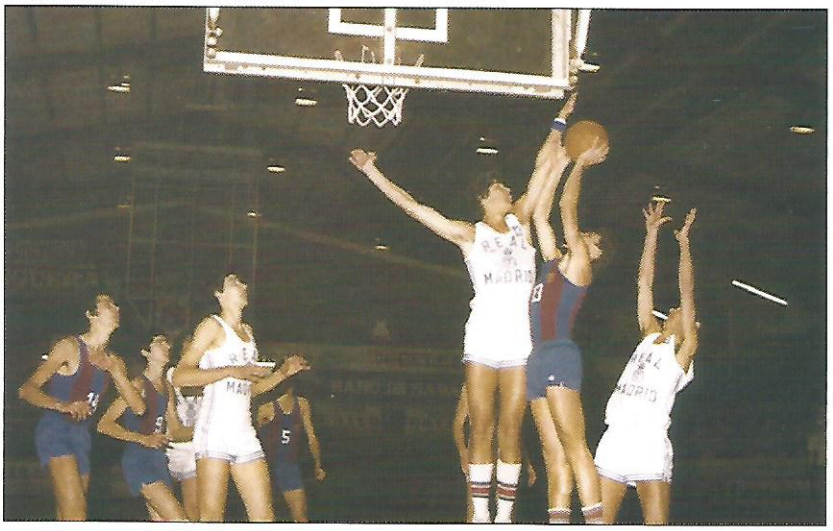
223
ANVERS I REVERS D'UNA DE LES MEDALLES DEL PRIMER TORNEO DE BALONCESTO CIUDAD DE HOSPITALET, L'ANY 1974, UN ALTRE DELS ANTECEDENTS DE L'ACTUAL TORNEIG JÚNIOR.
FONT: ARXIU PERSONAL JORDI TRAVÉ

seva creació va ser un nou ascens del primer equip a la màxima categoria del bàsquet nacional. Sembla com si el CB L'Hospitalet volgués en aquell moment fer-se un lloc entre l'elit del bàsquet nacional, i per això començava organitzant aquest torneig amb la participació ni més ni menys que del FC Barcelona, Joventut i Manresa. El torneig va ser presentat a la premsa a principis d'octubre i es va disputar el 12 i 13 d'aquell mes. El va guanyar el Joventut i el CB L'Hospitalet va ser quart. Curiosament, tant l'equip hospitalenc com el manresà tenien el mateix patrocinador: La Casera. Crec que es van arribar a jugar quatre edicions, amb la participació dels millors equips catalans de la màxima categoria en aquells anys. Com a anècdota cal recordar que va ser en un d'aquests torneigs on va debutar un jove jugador dominicà de color amb el FC Barcelona, Candido "Chicho" Sibilio. L'any 1978, el CB L'Hospitalet baixa de categoria a Segona i, amb el descens, també es va perdre l'empenta per fer aquest torneig. Des d'un any abans, però, s'havia iniciat també l'organització en les dates de Nadal d'un torneig de petit format –amb quatre equips- però dedicat als jugadors de categoria juvenil. Un torneig que es repetiria de nou l'any 1978. Aquest any, per exemple, hi van prendre part els juvenils de Mataró, Barcelona, La Salle i el propi CB L'Hospitalet. El Mataró va guanyar la final a l'equip organitzador, que entrenava en aquell moment Joan Pujol, per 73 a 54. Sens dubte podríem dir que aquest és l'antecedent més clar de l'actual competició. Aquell petit torneig nadalenc no tenia ni l'amplitud ni el sistema de competició d'ara però, de fet, la primera edició de l'actual torneig, que es va iniciar a principis de gener del 1980, correspondria en realitat al tercer d'aquella sèrie, que s'hauria d'haver celebrat el 25 de desembre del 1979. Això no va ser així perquè amb motiu de les noces d'or se li va donar un altre aire molt més grandiloqüent.

Certament, el model d'aquest torneig del CB L'Hospitalet cal cercar-lo a França. En aquells anys, alguns equips de base del club acostumaven a participar en un torneig prop de Lió, que organitzava el S.E.A.L Parilly. En efecte, en els retalls de la premsa francesa de la regió que ha conservant en Joan Pujol es comprova perfectament que l'estructura d'aquell torneig és la mateixa que després es va traslladar aquí: amb semifinals i finals per primers, segons i tercers de cada grup previ de classificació. La idea i la forma d'organitzar aquell torneig va impressionar força a una jove generació d'entrenadors que en aquell moment estava pujant al CB L'Hospitalet, de tal forma que en les moltes hores d'estada durant les seves participacions hi quedava temps per elucubrar sobre la seva possible translació aquí. En aquells moments no passaven de ser converses més o menys informals. La conversió d'aquestes idees en un torneig real es faria d'una forma molt singular i, a més, inusitadament ràpida. El torneig del CB L'Hospitalet és fruit d'un animat dinar de Sant Esteve, durant el Nadal de 1979, on la encara vicepresidenta en aquell moment, Pepita Marcé, va "desafiar" als seus joves entrenadors a muntar un torneig de bàsquet per commemorar les noces d'or del club l'any següent. Els mecanismes mentals ràpidament van rescatar aquell dia

les converses que aquell grup d'entrenadors havien mantingut durant les seves participacions al torneig francès, i també la fórmula d'una competició per a joves més ambiciosa de la que ja venien fent fins al moment (però que en aquell any ja s'anava a perdre perquè estaven a 26 de desembre i ja no s'havia organitzat). La nova competició va quedar perfilada en aquella sobretaula. És clar que per a les categories juvenils, en aquell moment les úniques dates lliures que hi havia al calendari –una vegada s'havien desaprofitat les dates al voltant del Nadal- eren les de la primera setmana de gener, al voltant de la festivitat de Reis: restava poc més d'una setmana. Segons recorda un d'aquells entrenadors, Joan Pujol, la presidenta Pepita Marcé els va preguntar què feia falta per muntar aquell torneig. Els seus tècnics, al voltant d'aquella taula, li van donar una xifra, un milió de pessetes, i es van comprometre -gairebé com si d'una aposta es tractés, després d'un alegre dinar festiu- que si disposaven d'aquella quantitat es comprometien a organitzar-ho una setmana després. La presidenta els va prendre la paraula i, allà mateix, els va estendre un xec per aquella quantitat. De fet, mig torneig ja es va organitzar en aquell moment.

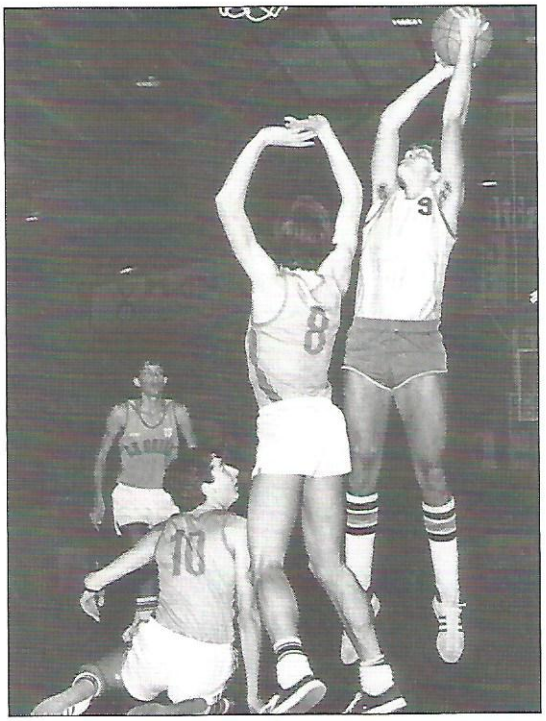
Els entrenadors van sortir d'aquell dinar amb un xec a la cartera i amb un compromís no gens fàcil de complir. Fins i tot, segons recorda Joan Pujol, en aquells temps on l'economia del club no era massa brillant, quan es van asserenar els ànims, la idea que el xec no tingués fons va ser una de les possibilitats amb la que van comptar per lliurar-se d'aquell repte que havien pactat amb la seva presidenta. El xec, però, era conforme i tenia fons. Pujol recorda que va sortir amb els seus companys de l'oficina bancària amb la certesa que ara havien de complir la seva part del tracte. Ràpidament es van dividir els equips i cadascú d'ells es va encarregar de fer les gestions amb quatre d'aquests per intentar aplegar els dotze necessaris i omplir el cartell una setmana després. Aquells joves eren quatre entrenadors de base, Pere Jiménez, Josep Graells, Fernando García i Joan Pujol, i un delegat, Vicenç. Segurament, i en contra del que podríem pensar, aplegar amb set dies per endavant els dotze equips participants no devia ser el més complicat per als organitzadors. Per exemple, el cas del Real Madrid aquell any va ser tan senzill com aprofitar un viatge de treball d'en Joan Pujol a Madrid per tancar amb en Clifford Luyck la participació dels juvenils blancs. El bo d'en Luyck només va demanar d'especial tenir bitllets d'avió per poder fer

224
EL BLAUGRANA JAUME ANDRÉS INTENTA LLENÇAR DAVANT L'OPOSICIÓ DEL MADRIDISTA JOSÉ LUIS HERRERA EN LA FINAL DE LA PRIMERA EDICIÓ, EL 1980.
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

aquell desplaçament tant precipitat, en lloc de fer-ho en autocar com hagués estat normal en les condicions habituals. El club va aconseguir aquells bitllets, els hi va portar el 2 de gener del 1980 en mà i el Real Madrid va ser-hi en la primera edició. Segons recordava Joan Pujol, Luyck no es creia que a Catalunya invitessin el Real Madrid a un torneig... Però de ben segur que el més complicat va ser organitzar tota la resta del torneig: buscar hotel per als equips de fora, confeccionar el programa de mà, preparar els trofeus, cobrir totes les necessitats de voluntaris per a les diferents tasques... Afortunadament, molta gent del club va col·laborar, des de la presidenta Pepita Marcé i el directiu Enric Pardo (que es va estrenar com a membre de la junta precisament en aquell torneig) fins als jugadors dels equips juvenil i júnior, així com també molts pares i mares d'aquests jugadors. Els juvenils, a més de participar al torneig, portaven tot el tema del bar, excepte quan tenien partit en què eren substituïts pels júnior, o pels seus progenitors...

Els primers anys, el quadre de participants es feia amb una barreja de juvenils dels clubs de Primera Divisió (poc després convertida en l'ACB) i equips catalans als que el CB L'Hospitalet premiava amb la invitació pel fitxatge d'algun jugador de les seves plantilles. Un o dos equips del CB L'Hospitalet completaven el cartell, i fins i tot alguns anys s'acostumava a convidar algun altre equip de la pròpia ciutat. Hi havia en general una certa diferència de nivell entre aquests dos grups d'equips de tal forma que amb els anys, la balança dels participants s'ha anat inclinant del costat dels equips

225
UNA BELLA INSTANTÀNIA D'UN PARTIT DE L'EDICIÓ DEL 1981 ENTRE EL CB L'HOSPITALET I LA SALLE BARCELONA
FONT: ARXIU CB L'HOSPITALET

d'ACB i el torneig ha derivat cap a un autèntic campionat d'Espanya en la categoria.

La visió per fer el pressupost d'aquella primera edició, malgrat l'alegria d'aquella sobretaula de Sant Esteve, va ser gairebé perfecte perquè els comptes es van tancar amb un petit dèficit de només 18.000 pessetes (108 €). Això vol dir que l'assistència al pavelló va ser més que satisfactòria ja que bàsicament entre entrades i beneficis del bar es van arribar a recaptar en tres dies 982.000 pessetes (5901 €). L'apartat econòmic del torneig, en general, ha estat dels menys conflictius en els comptes del club, si més no si ens fixem en el balanç final, on fins no fa molts anys s'acostumaven a cobrir les despeses. En això hi contribuïen força dos fets: l'enorme dosi de treball voluntari i els successius patrocinadors que ha anat tenint l'esdeveniment. Fèlix Pons, un dels directius impulsors de l'organització en gairebé una vintena d'edicions a partir de la quarta, recordava per exemple el recolzament que rebien de la gent de l'escola de Sant Josep, que s'encarregava del bar, una de les grans fonts d'ingressos en aquells primers anys. Pel que fa als patrocinadors, no va ser fins a la tercera edició, l'any 1982, quan les institucions públiques van començar a col·laborar de forma oficial. L'Ajuntament de la ciutat no va participar en les dues primeres edicions del torneig. En el tercer any, l'ajuda municipal es definia al programa com una "col·laboració", i a partir de la següent edició es va convertir en un patrocini. A partir d'aquest tercer any, però, a més de l'ajuntament entra també el primer col·laborador privat important, la marca esportiva Adidas, que també continuarà en la quarta edició (possiblement donant material i poca cosa més). En la cinquena edició entraria la segona gran firma comercial que ha ajudat a recolzar aquest torneig. Es tracta de Nocilla, que es mantindria fins a la vuitena edició, l'any 1987. Entremig es va aconseguir l'aportació d'una altra administració pública, la Diputació de Barcelona, gràcies als contactes del directiu Fèlix Pons en aquest ens supramunicipal, on ell treballava. Va ser l'any 1986, i des d'aleshores la Diputació de Barcelona ja no ha fallat mai. Fins i tot des del 1999 el torneig té un estatus especial dins dels esdeveniments recolzats per aquesta institució, i això fa que pugui anomenar-se Gran Premi Diputació de Barcelona al mateix temps que Ciutat de l'Hospitalet, amb la repercussió econòmica que això suposa en quant a la subvenció. A partir del 1988, Nocilla és substituïda per Cirsa, que en aquells anys era també el patrocinador del primer equip. Cirsa va durar fins l'any 1991, quan es va trencar la relació. Per contra, des d'un any abans, el 1990, l'altra gran administració catalana, la Generalitat, apareix per primer cop en els programes com a col·laborador. Això es va mantenir així, pel que fa a les aportacions econòmiques, fins l'any 1998 quan entren per primer cop altres patrocinadors com Eucagest (l'empresa que gestiona el polisportiu l'Hospitalet Nord), l'empresa d'assegurances i inversions Axa i, especialment, la firma esportiva nordamericana Nike, que va permetre el salt endavant de tornar a ser internacional –i aquesta vegada de veritat.

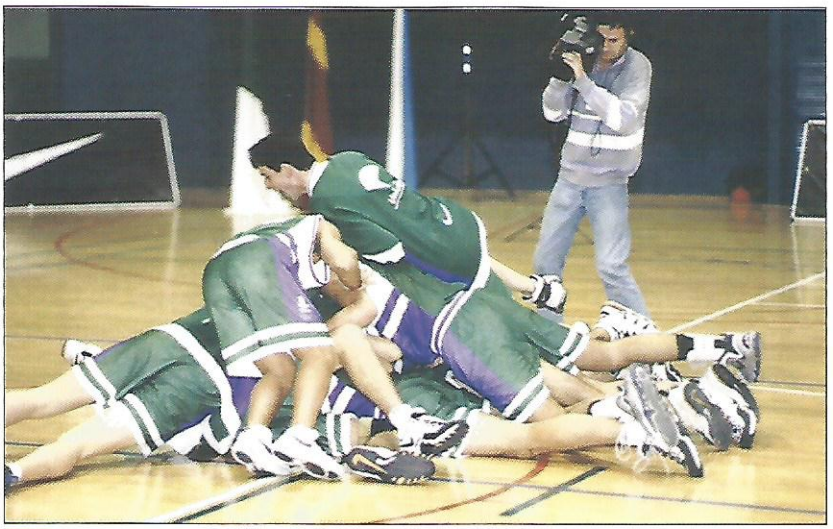
Aquesta successió de suports institucionals i privats ha permès mantenir el torneig amb vida i en un nivell cada vegada més alt. Això no vol dir que els organitzadors no hagin patit per a aconseguir-ho ni que aquesta ajuda fos folgada. De fet, el treball voluntari de directius, jugadors i entrenadors ha suposat sempre una aportació molt important dins de les necessitats organitzatives. Gràcies a això, el pressupost arribava després per poder allotjar en hotel als equips que venien de fora de Barcelona. De les vint o trenta persones que podien col·laborar al principi de tot, s'ha passat ara a més d'un centenar, en un torneig que fins i tot s'ha semiprofessionalitzat en algunes àrees com el servei de premsa, el transport o, per descomptat, els arbitratges.

El pressupost de la primera edició va ser d'un milió de pessetes (uns 6010 €). En la sisena edició, l'any 1985, aquest pressupost gairebé s'ha duplicat i ja és de 1,8 milions de pessetes (uns 10.800 €). En aquests primers anys sembla ser que l'esdeveniment fins i tot donava beneficis (l'any 1981 per exemple les 300.000 pessetes de superàvit es van guardar perquè alguns equips de base del club poguessin anar al torneig de Lió durant les vacances de Setmana Santa). A banda d'això, però, el club també valorava l'èxit social i esportiu que suposava per a l'entitat aquesta organització, i així ho reflectien a les actes de junta, amb termes com "éxito desbordante" l'any 1981 o "gran éxito deportivo y gran proyección que ha dado al club" l'any 1983. Les alegries del final, quan es comprovava que tot havia sortit acceptablement bé, suposaven, però, que amb molta inventiva s'havien superat molts problemes. Fèlix Pons recorda especialment aquells derivats de la instal·lació i el seu estat de conservació. La manca de suficients vestidors en les primeres edicions obligava a fer autèntics equilibris a l'hora d'acomplir els horaris. Les condicions ambientals de l'antic pavelló de bàsquet feien que, en les dates de principis de gener en què es celebrava el torneig, l'ambient fos gèlid en moltes ocasions. Hi havia un directiu del BIM –que va participar el primer any amb el seu equip i després va venir com a espectador- que tots aquells anys va anar sempre amb una flassada durant les tres jornades per protegir-se les cames del fred... I no només el públic patia aquelles condicions, també els jugadors passaven fred als vestidors i els organitzadors havien de preparar estufes de butà (no pas elèctriques degut a les dutxes). També la humitat i l'estat general del parquet feien a vegades males passades durant els partits. També les dimensions del pavelló eren justetes, en els partits importants hi havia gent que s'havia de quedar dempeus per culpa de la minsa capacitat de les grades. Un altre problema era la desfilada final. Els equips havien d'esperar fora en filera, a l'aire lliure, el seu torn per entrar al pavelló i a la pista a ocupar el seu lloc. L'any 1982, que va nevar, els organitzadors no ho devien passar gaire bé... Més greu encara, aquell any, va ser solucionar el problema dels equips que venien de fora de Catalunya i que es veieren pràcticament aïllats aquí per culpa de l'estat de les carreteres. La tarda del 6 de gener es va haver d'improvisar sobre la marxa perquè que la neu feia molt complicat el viatge de tornada i la nit d'hotel el dia de Reis no estava contemplada en els pressupostos... Recorda Joan Pujol que va agafar l'alcalde Juan Ignacio Pujana i -en la segona

226
L'equip del Real Madrid que es va imposar en la segona edició del torneig, l'any 1981.
FONT: Arxiu personal Joan Pujol

edició que estaven col·laborant amb el torneig- li va demanar si l'Ajuntament es podia fer càrrec d'aquella despesa tenint en compte el perill que podia suposar per als participants viatjar en aquelles condicions. Pujana i l'Eloi Moliner, qui en aquell moment exercia el càrrec de gerent al Patronat Municipal

227
L'alegria del guanyador final. Aquí, la del Unicaja Málaga, l'any 1998.
FONT: Arxiu Àrea d'Esports. Fotògraf Valentín Viñas

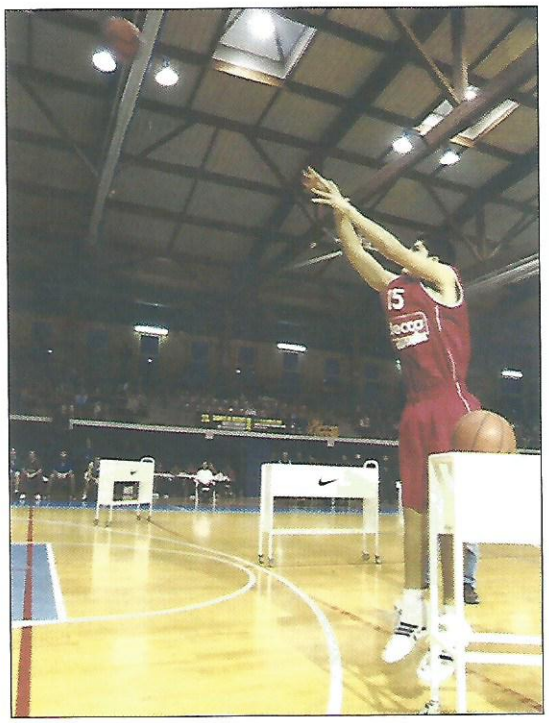
d'Esports, no van posar problemes i els equips van poder allotjar-se una nit més a l'hotel de Castelldefels on, per arribar-hi, això sí, van trigar una hora i mitja per culpa del mal temps. Fins i tot l'endemà, els Maristes de Bilbao van trigar catorze hores per fer el viatge de tornada.

Malgrat tot, amb l'evolució positiva que anava aconseguint el torneig, aquestes incomoditats es van anar fent cada vegada

228
ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ S'HAN FET RESSÒ DEL TORNEIG. AQUÍ, UNA CAMBRA DE TELEVISIÓ ENREGISTRA LA FINAL DE L'ANY 2001, ENTRE FC BARCELONA I UNICAJA MÁLAGA.
FONT: ARXIU ÀREA D'ESPORTS. FOTÒGRAF VALENTÍN VIÑAS

menys suportables pels participants, que així ho feien saber de forma cordial però sincera a la directiva del CB L'Hospitalet. No podia ser que una cita que aspirava a reunir el bo i millor del bàsquet jove nacional tingués aquestes limitacions. Tot això es va acabar l'any 1993 quan una nova instal·lació –el Complex Esportiu L'Hospitalet Nord- va obrir les portes a la

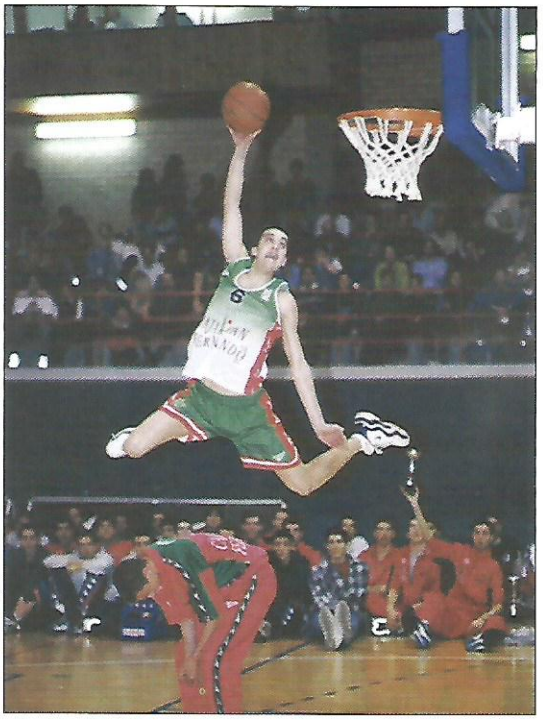
229
EL CONCURS DE TRIPLES DEL TORNEIG VA SER INTRODUÏT JA EN LA VUITENA EDICIÓ.
FONT: ARXIU ÀREA D'ESPORTS. FOTÒGRAF VALENTÍN VIÑAS

ciutat. Des d'aquell any, en què es va fer la tretzena edició, els problemes d'instal·lació es van alleugerir i tant els organitzadors com els participants ho van agrair. Sens dubte això va ajudar perquè l'organització es pogués marcar nous reptes. Per exemple, també durant els anys del vell pavelló l'espai destinat a la premsa era mínim i fins i tot el propi servei de premsa del torneig se les havia d'enginyar amb un racó dins de les petites oficines del club, i amb una o dues línies telefòniques a la seva disposició. En aquests últims anys l'organització ha habilitat un espai prou adient per al servei de premsa i l'ha professionalitzat. Així s'han pogut incloure les noves tecnologies per tal de donar més difusió a l'esdeveniment (fax, ordinadors, internet, vídeo, estadístiques...) i també els grans mitjans com TV3 han pogut apropar-se molt més. Un altre capítol que s'ha hagut de millorar ha estat el dels arbitratges. En la primera edició, en Joan Pujol recorda que l'àrbitre de la final entre el FC Barcelona i el Real Madrid, un tal Gavaldà, el va cridar al vestidor a la mitja part tot dient que es negava a xiular la segona meitat perquè l'havien insultat en un partit on trobava que hi havia massa ambient per ser de categoria juvenil... Pujol ja s'havia posat les sabatilles per tal d'arbitrar ell en la segona part, però aquell descans va durar quinze minuts, el temps que Joan Pujol va trigar per convèncer en Gavaldà.

La fesomia del torneig no ha variat gaire en tots aquests anys perquè la fórmula, copiada dels francesos, s'ha revelat com a força bona. De bon principi es dividien els participants –sempre dotze excepte la quarta edició en què van ser setze perquè es va organitzar un torneig paral·lel de seleccions- en quatre grups de competició, i en funció del lloc en què havien quedat en cada grup d'aquesta primera lligueta després podien optar a disputar les semifinals o bé la resta de llocs del cinquè cap avall a la classificació final. En la primera edició ja es va incorporar la votació final per escollir el millor jugador i el màxim encistellador. A partir del segon any, es van afegir els trofeus al millor jugador local i a l'equip més esportiu (equip *fair play*). Ja de bon començament es reservava per a la tarda de l'última jornada les finals i alguna exhibició de gimnàstica, majoretes o alguna cosa semblant, a més de la desfilada dels equips. Tot plegat unes hores força emotives i plenes de bon bàsquet. El toc d'espectacularitat en aquest darrer dia es va anar perfilant amb els anys. En la vuitena edició es va introduir el concurs de llançaments triples i el conseqüent premi al guanyador. Un any després, el 1988, es va introduir la votació per designar el millor entrenador, i la rematada final de l'espectacularitat va

ser la introducció en el programa a partir del 1989 –molt en la sintonia del bàsquet espectacle americà– del concurs d'esmaixades. Aquesta és fins avui la línia que ha seguit el torneig a grans trets, i des d'aleshores només la tornada a la internacionalitat del cartell des de l'any 2000 es pot incloure com a novetat dins d'aquests paràmetres generals.

Un altre dels trets distintius possiblement és el programa que s'edita per a cada edició. En ell s'acostuma a explicar principalment els calendaris dels partits, els equips participants i els seus components, a banda de les salutacions dels representats del club i de les institucions. Les vint-i-cinc portades de les edicions fins ara celebrades són una forma excel·lent de veure com ha evolucionat el disseny gràfic en el darrer quart de segle. Gràcies a la sensibilitat de l'exdirectiu Fèlix Pons, que ha sabut conservat un exemplar de cada edició i els va posar gentilment al meu abast, hem pogut apreciar aquesta evolució i al mateix temps també rescatar moltes dades valuoses. Així, les tres primeres edicions, realitzades probablement pel propi club, són bastant mediocres i l'escut del club ressalta per sobre d'un munt de lletres distribuïdes al seu voltant[62]. A partir de la quarta edició, l'Ajuntament es fa càrrec de l'edició del programa del torneig com una forma més de col·laboració i el disseny es fa més atractiu. Així, el quart i el cinquè butlletins tenen en comú la utilització d'uns colors i uns traços inspirats en els dels llapis de dibuix. A partir de la sisena, la idea central canvia per centrar-se en el dibuix molt esquemàtic d'una cistella i una pilota, un disseny una mica descurat que durarà quatre anys i que té, com a anècdota, la gran errada del primer, l'any 1985, en què el logotip de la pilota que hi apareix sembla gairebé el d'una bola de petanca, una errada grossa que va ser solucionada en els tres següents anys en els quals el disseny va ser idèntic però amb colors i tipografies diferents. Després de dues edicions més, diferents, però igualment anodines, l'any 1991 el programa entra en l'era de l'ordinador i durant vuit anys la portada respondrà a efectes i possibilitats afavorides pels programes de tractament digital de la imatge i de disseny gràfic. I a partir del 1999, entrem en allò que podríem anomenar la línia Nike, que marca l'entrada com a patrocinador principal de la marca nord-americana. El programa es transforma en un objecte fosc, que sedueix per la vista i que també té cura del disseny interior de les pàgines on s'introdueix el color.

230
El concurs d'esmaixades és cada vegada més espectacular; aquest salt correspon a l'edició del 1998.
FONT: Arxiu Àrea d'Esports.
Fotògraf Valentín Viñas

2.4.1. Els què ens han visitat

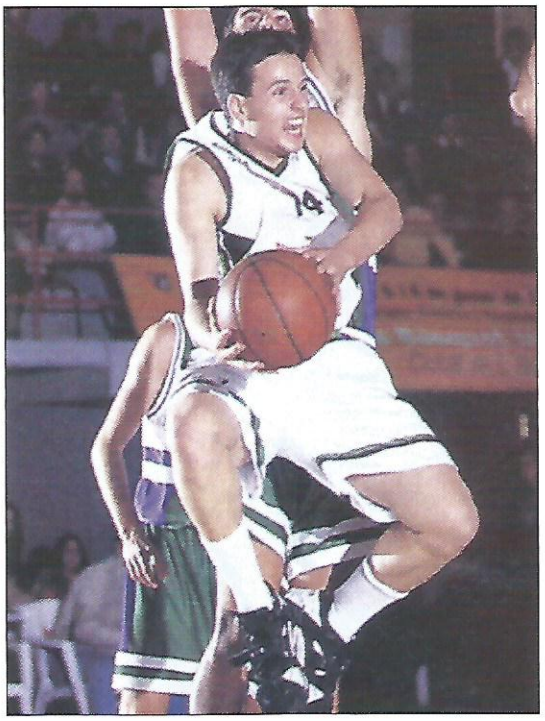
Un total de 304 equips han passat per les vint-i-cinc primeres edicions del torneig (s'inclouen dues seleccions i dos equips júniors que l'any 1983 van participar en una competició paral·lela). Aquests equips han aportat any rere any uns 3.500 jugadors: pràcticament bona part del planter del bàsquet nacional del darrer quart de segle. Cal aclarir, però, que

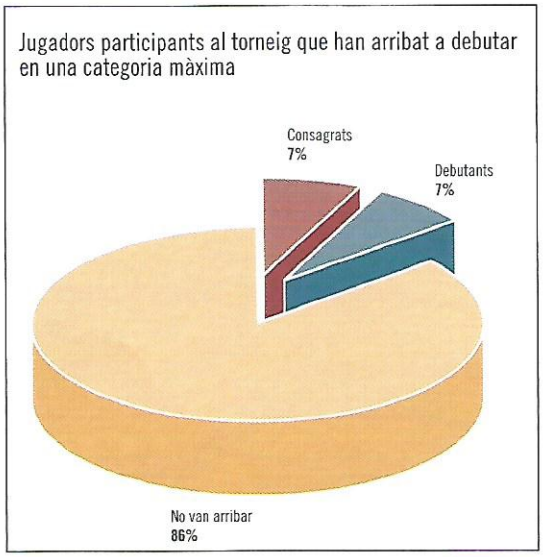
231
No només grans jugadors han passat pel torneig del CB L'Hospitalet. En aquest modest equip del col·legi La Salle Condal, de l'any 1981, podem veure a qui després ha estat un gran àrbitre d'ACB, José Antonio Martín Bertrán, el tercer començant per la dreta, a dalt.
FONT: Arxiu CB L'Hospitalet

alguns d'aquells jugadors van passar en dues edicions consecutives pel torneig (i algun fins i tot en tres, per haver completat la plantilla del seu club un any abans de l'edat reglamentada). Per tant, no són tres milers llargs de jugadors dife-

232
EL BASE INTERNACIONAL RAUL LÓPEZ, AVUI ALS UTAH JAZZ DE L'NBA, TAMBÉ VA PARTICIPAR EN L'EDICIÓ DEL 1998.
FONT: PREMSA

rents; en realitat, han estat uns 2700 els participants reals –diferents- dada que s'obté contant-hi només un cop aquells que han repetit més d'una vegada. Aquest matís és important per a les estadístiques que he elaborat, ja que si volem per exemple conèixer quin percentatge dels jugadors han arribat

després a la màxima competició nacional, caldrà calcular-ho sobre el nombre real, sense repeticions, dels jugadors que han passat. Advertir també que els participants de la vint-i-cinquena edició no han estat inclosos per a les estadístiques que tot seguit explicaré.

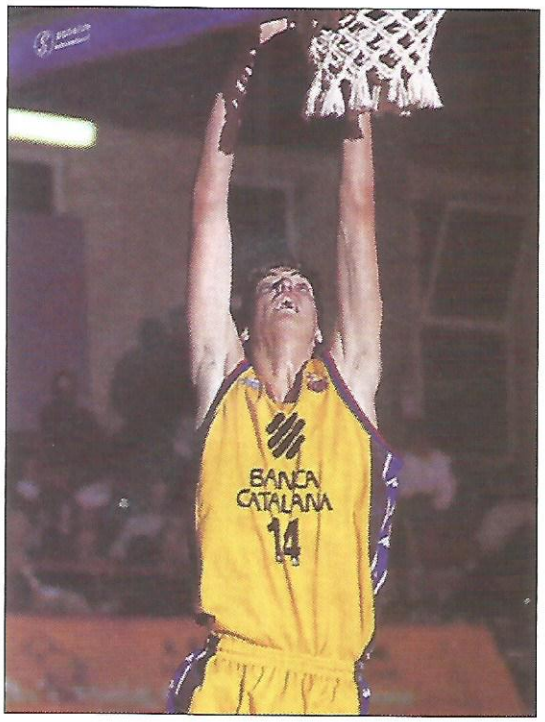
Per conèixer totes aquestes dades ha calgut una tasca d'identificació dels jugadors participants, dels quals he localitzat aproximadament el 90 per cent[63], i després d'una minuciosa recerca al voltant de la seva posterior trajectòria he conclòs que 326 d'ells han arribat després a jugar a la màxima categoria de les competicions del seu país (l'ACB en el cas dels jugadors espanyols). Són al voltant d'un catorze per cent del total, una xifra que podria ser molt bé un reflex aproximat del resultat del treball de planter que s'ha fet als clubs en les dues darreres dècades... D'aquests, però, cal aclarir que només 172 (el 7,3 %) han arribat a ser el que jo he denominat un jugador "consagrat", és a dir, s'han consolidat en l'esglaó més alt del bàsquet professional. Això ho he mesurat amb un requisit arbitrari però que m'ha semblat suficientment significatiu: si han disputat més de 25 partits a la màxima competició del país d'origen. Si els jugadors n'han jugat 25 o menys, els he considerat "debutants": en general, jugadors amb suficient qualitat en el seu moment perquè algun tècnic considerés el seu salt a la màxima competició però que després, pel motiu que sigui, no han aconseguit anar més enllà[64]. En aquesta categoria entren els altres 154 jugadors (el 6,6% del total) que falten fins a sumar els 326 dels quals parlava al principi. A banda d'aquests, evidentment hi ha uns altres resultats, impossibles de mesurar segurament però potser igual d'importants socialment, i que s'han traduït en molts més jugadors que hauran passat a omplir les plantilles d'entitats que juguen en categories inferiors. Un resultats no quantificats aquí però que també crec just remarcar.

D'entre aquesta selecció de 326 jugadors, cal afegir també que alguns d'ells, a més de disputar la lliga del seu país d'origen també han arribat a disputar-ne d'altres a Europa o als Estats Units. Així, 51 d'ells han jugat en altres competicions europees, 36 dels jugadors consagrats i 15 dels debutants. Els consagrats acostumen a jugar a Itàlia o Portugal, i en menor mesura a Grècia i Alemanya. Els debutants han anat a parar normalment a equips portuguesos. En catorze casos he trobat jugadors que han disputat la lliga universitària o comercial dels Estats Units (9 consagrats i cinc debutants). I tres d'ells han jugat a l'NBA (Pau Gasol, Raul López i el polonès del Real Madrid Maciej Lampe), tot i que també altres dos, (el grec

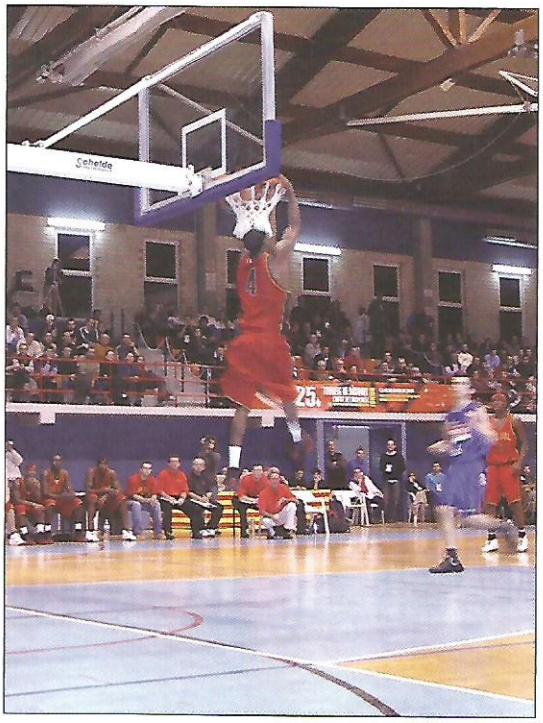
Andreas Glidianakis i l'holandès del FC Barcelona, Remon Van de Hare) ja han estat triats al *draft*, i un tercer (l'eslovè Erazem Lorbek) de ben segur que ho serà properament. Aquí també cal recordar el fabulós equip nord-americà de l'OAK Hill Academy que ha participat en la vint-i-cinquena edició, amb totes les seves figures, especialment el pivot Josh Smith (que ja ha manifestat la seva intenció d'incorporar-se al *draft* de l'NBA sense passar pel bàsquet universitari!) i el base Rajon Rondo[55].

Pel que fa als millors jugadors del torneig, proclamats al final de cadascuna de les edicions, he de dir que he pogut recuperar els noms dels guanyadors en 22 de les 25 edicions disputades. Els de les altres tres, simplement no es troben ni a la premsa ni entre els records de la gent que he consultat (jugadors, entrenadors, organitzadors, periodistes...). Els que es conserven són aquests: Josep Palacios (FC Barcelona, edició del 1980); Francisco José Velasco, (Real Madrid, 1981); Carlos Montes, (Inmobanco, 1982); Fernando Román, (Estudiantes, 1986); Dani Álvarez, (CAI Zaragoza, 1987); Raul González, (Cacaolat Granollers, 1988); Alfonso Reyes, (Estudiantes, 1989); Roger Esteller, (FC Barcelona, 1990); Juanjo Enríquez (Forum Valladolid, 1991); Pablo José Villalba, (CAI Zaragoza, 1992); Rodrigo de la Fuente, (Estudiantes, 1993); Ricardo Guillén (Unicaja Málaga, 1994); Jesús Aranda, (Unió Manresana, 1995); Alfonso Alzamora (Barcelona, 1996); Iván Becerra, (R. Madrid, 1997); Suleyman Dramec, (Joventut, 1998); Pedro Llompart, (Pamesa Valencia, 1999); Eduardo Martínez, (Real Madrid, 2000); George Pridezis (Olimpiakos, 2001); Erazem Lorbek (Olimpia Ljubliana, 2002), Rodolfo "Rudi" Fernández, (Joventut, 2003) i els guanyadors exaequo del 2004, Josh Smith (OAK Hill) i José Ángel Antelo (Real Madrid).

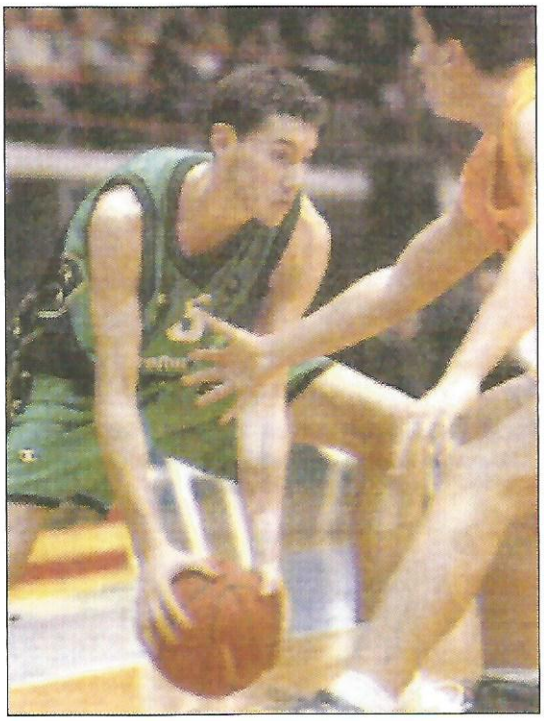
El sistema d'elecció del millor jugador ha anat variant, des de la votació dels entrenadors participants, fins a utilitzar les valoracions de les estadístiques dels partits i fins a la simple decisió dels organitzadors. Les tries han estat relativament ben encaminades si les jutgem per la posterior trajectòria d'aquest grapat de jugadors. Així, dels vint-i-un primers dels que coneixem (no compten per a aquesta anàlisi els de la darrere edició), dotze (el 57%) han arribat a ser jugadors consagrats a la màxima lliga del seu país; dos més (el 9,5%) han aconseguit debutar a l'ACB, i en set casos (el 33%) parlem de jugadors que després no han arribat a la màxima categoria (el que no vol dir que no hagin jugat en altres categories). Tres de cada quatre guardonats amb la distinció de millor jugador del torneig han sortit de les files dels dos equips finalistes: en el

233
PAU GASOL VA PARTICIPAR AL TORNEIG EN LES EDICIONS DEL 1997 I EL 1998 AMB EL FC BARCELONA.
FONT: PREMSA

234
L'OAK HILL ACADEMY DELS ESTATS UNITS VA POSAR AQUEST 2004 EL PUNT MÉS ESPECTACULAR DELS VINT-I-CINC ANYS D'HISTÒRIA DEL TORNEIG JÚNIOR.
FONT: ARXIU PERSONAL DE L'AUTOR

235
Un jove Rudi Fernández va jugar amb el júnior de la Penya l'any 2003, un any abans de triomfar en el primer equip del seu club.
FONT: Premsa

236
La final de l'edició de l'any 2000 del torneig júnior entre el Pamesa València i el Real Madrid.
FONT: Arxiu Àrea d'Esports. Fotògraf Valentín Viñas

43% dels casos de l'equip campió i en el 33% del sots-campió. Els equips que han acaparat més guanyadors en aquesta distinció han estat el Real Madrid, amb quatre; i FC Barcelona i Estudiantes, amb tres cadascun. Els segueixen CAI Zaragoza i Joventut, amb dos, i Inmobanco, Cacaolat Granollers, Unicaja Málaga, Unió Manresana, Pamesa Valencia, Fòrum de Valladolid, Olimpiakos, Olimpia Ljubliana i OAK Hill, amb un cadascun.

D'aquests jugadors, cal destacar també que Ricardo Guillén, de l'Unicaja de Málaga, aconseguia el 1994 per primera vegada fins a aquell moment aplegar els títols de millor jugador, màxim encistellador i màxim rebotejador del torneig. Un triplet que no s'ha donat després fins al 2001 amb el grec de l'Olimpiakos, George Pridezis, que a banda de ser el millor jugador del torneig va acaparar també els guardons de màxim encistellador i guanyador del concurs de triples. Abans, el 1989, Alfonso Reyes, amb l'Estudiantes, havia estat millor jugador i màxim anotador. Aquest fet ho repetirien l'any 1998 el jugador del Joventut, Suleyman Dramec, i l'any 1999 Pedro Llompart, del Pamesa València. Com a curiositat, també podem afegir que Juanjo Enríquez va aconseguir amb el Fòrum de Valladolid un reconeixement en dues edicions diferents, l'any 1990 el trofeu al màxim encistellador i el 1991 el de millor jugador.

NOTES

[48] Preservat en bona part gràcies a l'exdirectiu Luciano Clavero

[49] Quan finalitzava la redacció d'aquesta obra, va arribar a les meves mans un altre llibre de comptabilitat dels anys trenta, que portava escrit a l'etiqueta la denominació de "Estat de comptes del Infantil, any 1934 al". Això ens indicaria que possiblement l'equip infantil va portar en determinats moments una comptabilitat pròpia (de fet en el llibre principal no hi ha anotacions relatives a les despeses i ingressos d'aquests equips de base). Aquest criteri comptable avui ens sobta però cal recordar que estem parlant dels anys trenta... Malauradament, les pàgines interiors d'aquest segon llibre de comptes porten enganxats retalls de diaris del 1939 i 1940 que també han aportat informació però que ens han privat de saber els números que s'amagaven a sota, amb poques excepcions. Tot i això, crec que l'anàlisi bàsic fet a partir del llibre de comptes principal segueix sent vàlid, entre d'altres coses perquè el moviment econòmic de l'equip infantil sembla petit (unes trenta pessetes mensuals).

[50] Rellotges (l'any 1955 trobem el sorteig d'un rellotge amb 1000 paperetes de a dues pessetes cadascuna); viatges (l'any 1954 se'n va fer un que tenia com a premi un viatge a Mallorca per a dues persones i s'hi van posar en circulació un miler de paperetes a dues pessetes cadascuna); una rentadora (el 1956); econòmics (un dels més importants devia ser el del 1980, amb vuit milions de pessetes en paperetes i un milió set-centes cinquanta mil en premis).

[51] Aquest procès havia començat un xic abans, però per a la nostra anàlisi un, dos o tres anys més no tenen major importancia.

[52] Aquest procés l'ha culminat recentment l'actual president, Xavier González, qui ha ampliat el mandat presidencial fins als sis anys.

[53] Una participació perllongada en un president no és estranya al club, té alguns precedents. El primer és el de Josep Vidal Coll, que va estar a la directiva com a president entre el 1939 i el 1945, i en altres càrrecs des de la fundació del Juniors el 1932 (i probablement també un any abans a la Unió Republicana d'Hospitalet). També cal esmentar el cas d'Antoni Tubau Sanjaume, el president entre 1946 i 1954, que havia estat directiu en diverses ocasions des del 1932. També és dilatada en el temps la presència d'en Joan Villalba Sabater, màxim responsable del CB L'Hospitalet entre el 1956 i el 1959 i amb participació, com a mínim, a la directiva de la junta fundadora del Juniors l'any 1932 i, després, en d'altres entre els anys 1960 i 1964. I, per últim, com a precedents cal esmentar el cas de Jesús Vera, president entre el 1968 i el 1973, i també directiu entre els anys 1954 i el 1961.

[54] Més endavant, el requisit de la presència d'una entitat sense ànim de lucre com a titular de la llicència ja no va ser necessària.

[55] Les dades biogràfiques d'en Maneja estan extretes de diverses fonts, entre elles, molts articles periodístics, diverses entrevistes, tant personals com radiofòniques, mantingudes amb ell.

[56] De fet, va venir aquí i no al Granollers perquè allà van aconseguir el segon dels descartats del tècnic blaugrana Eduard Kucharski, l'Herminio San Epifanio.

[57] D'altres fonts xifren les internacionalitats de Soro en cinc partits.

[58] Aquest equip s'estava aquests anys a l'Hospitalet tot i que després va marxar cap a altres localitats catalanes.

[59] Aquella mateixa temporada hi va jugar també un altre Coleman (Ben?) al Cajamadrid.

[60] Com davant del Santa Coloma, el setembre del 1991, on només va fallar un tir lliure i va fer 31 punts en una sèrie d'11 tirs de dos punts, un triple i sis tirs lliures, a més de deu rebots.

[61] També apunta cap a aquesta data el llibre de comptes de l'infantil de la nota 2, que en el seu llom porta inscrit "Llibre de caixa nº 1", el que voldria dir que era el primer.

[62] El disseny de les pàgines interiors, per cert, se'l copiarien després al torneig Villa de Bilbao, on el CB L'Hospitalet hi va prendre part al menys en dues ocasions el 1982 i el 1983.

[63] Gairebé tots ells han estat identificats gràcies a les alineacions dels programes de cada edició i també a la premsa en les quatre edicions on no hi constaven les plantilles. Malauradament, en aquest darrer cas, d'aquests quatre anys (1981, 1983, 1984 i 1985) no tots els equips han estat recuperats. Hi ha mancances significatives especialment dels anys 1981 i 1984, tot i que també del 1983. Del 1985 he pogut recuperar gairebé el nom de tots els participants. Les estadístiques estan fetes sobre el nombre de jugadors que he recuperat. Però el nombre total de participants (3500) així com el de participants no repetits (2700) sí que estan extrapolats en funció dels jugadors que he recopilat i dels que he calculat per a aquests quatre campionats; aquestes xifres finals no crec que estiguin desviades més d'un 1 per cent.

[64] Evidentment, dins d'aquests 154 casos n'hi ha de diverses tipologies; no són pas el mateix els nombrosos jugadors que només han jugat un partit a la

màxima categoria, que aquells altres que n'han jugat quinze, vint o fins i tot els vint-i-cinc que marquen aquest límit tant arbitrari com volgueu (algun límit s'havia de posar...). Però crec que tots responen a aquest principi general que he explicat: en algun moment algú va veure qualitat en ells.

[65] Per a una selecció més àmplia dels principals jugadors que han passat pel torneig, amb més dades de cadascun d'ells, podeu veure la monografia editada pel CB L'Hospitalet amb motiu del vint-i-cinquè aniversari d'aquest esdeveniment: Enric Gil Meseguer, *El torneig de les futures estrelles. 25 anys del Torneig de Bàsquet Júnior Ciutat de L'Hospitalet.* CB L'Hospitalet. L'Hospitalet, 2003. (Diposit Legal B-52.605-2003).

Annex 1. Resultats del primer equip per temporades

NOM DEL CLUB	TEMPORADA	CATEGORIA	POSICIÓ	DADES FINALS J – G – E – P – PF – PC - PT
UE Hospitalet	30/31	Segona Categoria	?	?
UR Hospitalet	31/32	Tercera Categoria	2on.	11 – 8 – 1 – 2 – 262 – 136 – 17 (Pugen)
AB Juniors	32/33	Segona Categoria	5è.	18 – 10 – 1- 7- 365 – 277 - 21
AB Juniors	33/34	Segona Categoria	1er	10 – 8 – 1 – 1 – 297 – 146 - 17 (Pugen)
AB Juniors	34/35	Primera Categoria	7è	14 – 1 – 0 - 13 – 239 – 401 - 2
AB Juniors	35/36	Primera Categoria	2on	14 – 9 – 1- 4 – 359 – 309 – 19 (Juguen el campionat d'Espanya a Madrid, són tercers)
AB Juniors	36/37	Única?	2on?	?
AB Juniors	37/38	Única	1er. (al seu grup)	8 – 8 – 0 – 0 - 303 – 133 - 16 (Final, Patrie 34 Juniors 33)
AB Juniors	38/39	-	-	-
BC Hospitalet	39/40	Primera Categoria	1er	14 – 14 – 0 – 0 – 612 – 265 – 28 (Campió d'Espanya, fase final a Barcelona)
BC Hospitalet	40/41	Primera Categoria	1er	16 – 13 – 0 – 3 – 426 – 277 – 26 (Sots-campió d'Espanya, fase final a Madrid)
BC Hospitalet	41/42	Primera Categoria	3er	18 – 14 – 0 – 4 – 600 – 407 – 28
CB Hospitalet	42/43	Primera Categoria	3er	?
CB Hospitalet	43/44	Primera Categoria	4art	18 – 10 – 0 – 8 – 406 – 412 – 20
EyD Hospitalet	44/45	Primera Categoria	12è	22 – 4 – 0 – 18 – ??? – ??? – 26 (Baixen)
EyD Hospitalet	45/46	Segona Categoria gr. A	3er	? (Pugen, ¿per ampliació?)
CB Hospitalet	46/47	Primera Categoria B	8è	16 – ? - ? - ?? - ??? - ??? - ?? (Baixen)
CB Hospitalet	47/48	Segona Categoria	5è	18 – ? - ? - ? - ??? - ??? - ?? (Pugen per ampliació)
CB Hospitalet	48/49	Primera Categoria B	?	?
CB Hospitalet	49/50	Primera Categoria B	?	?
CB Hospitalet	50/51	Primera Categoria B	?	?
CB Hospitalet	51/52	Primera Categoria B	13è	26 – 7 – 0 – 19 – 684 – 964 – 33 (Baixen)
CB Hospitalet	52/53	Segona Regional preferent gr. N	9è	24 – 9 – 0 – 15 – 794 – 792 – 33 (Baixen)
CB Hospitalet	53/54	Segona Regional gr. 1	4art	20 – 12 – 0 – 8 – 771 – 744 – 32 (Pugen per ampliació)
CB Hospitalet	54/55	Primera Regional gr. 1	12è	24 – 5 – 0 – 19 – 857 – 1066 – 29 (Perden la repesca contra el Condal i baixen)
CB Hospitalet	55/56	Segona Regional gr. 2	2on	18 – 14 – 0 – 4 – 954 – 738 – 32 (Pugen directes)
CB Hospitalet	56/57	Primera Regional gr. 2	10è	24 – 10 – 0 – 14 – 1120 – 1155 – 34
CB Hospitalet	57/58	Primera Regional gr. 1	8è	34 – 18 – 0 – 16 – 1480 – 1410 – 52
CB Hospitalet	58/59	Primera Regional gr. B	7è	34 – 18 – 0 – 16 – 1439 – 1407 – 52
CB Hospitalet	59/60	Primera Regional gr. B	1er	28 – 22 –0 – 6 – 1234 – 1088 – 50 (Final, Uralita 50 - CB H 36. Pugen)

NOM DEL CLUB	TEMPORADA	CATEGORIA	POSICIÓ	DADES FINALS J – G – E – P – PF – PC - PT
CB Hospitalet	60/61	Segona Divisió Nacional gr. 5 (Gonzalo Aguirre)	5è	16 – 8 – 1 – 7 – 729 – 787 – 17
CB Hospitalet	61/62	Segona Divisió Nacional	13è	32 – 12 – 0 – 20 – 1464 – 1654 – 44
CB Hospitalet	62/63	Segona Divisió Nacional	10è	22 – 6 – 0 – 16 – 812 – 1079 – 28
CB Hospitalet	63/64	Segona Divisió Nacional	6è	22 – 12 – 0 – 10 – 1174 – 1242 – 34
CB Hospitalet	64/65	Segona Divisió Nacional	1er	22 – 17 – 0 – 5 – 1391 – 1118 – 39 (Pugen en doble promoció a Lugo i Madrid)
CB Hospitalet-Pepsi	65/66	Primera Divisió Nacional	8è	18 – 5 – 0 – 13 – 1018 – 1266 - 23
CB Hospitalet-Pepsi	66/67	Primera Divisió Nacional	10è	20 – 3 – 0 – 17 – 1053 – 1516 – 23 (Baixen en perdre una promoció a doble partit contra el Vallehermoso)
CB Hospitalet-Pepsi	67/68	Segona División Nacional gr. 4	4art	18 – 9 – 0 – 9 – 943 – 923 – 27
CB Hospitalet-Pepsi	68/69	Segona Divisió Nacional gr. 4	10è	18 – 1 – 1 – 16 – 961 – 1210 – 3 (Baixen)
CB Hospitalet-Bellvitge	69/70	Tercera Divisió Nacional gr. 4	1er.	22 – 21 – 0 – 1 – 1749 – 1036 – 42 (Pugen després d'una fase de sector, una fase final a Madrid i una promoció contra el Ripollet a doble partit)
CB Hospitalet-Bellvitge	70/71	Segona Divisió Nacional gr. B	5è	22 – 11 – 1 – 10 1506 – 1395 - 23
CB Hospitalet	71/72	Segona Divisió Nacional	3er	22 – 16 – 0 – 6 – 1416 – 1303 – 32
CB Hospitalet-La Casera	72/73	Segona Divisió Nacional gr. B	7è	28 – 17 – 1 – 10 – 1978 – 1720 – 35
CB Hospitalet-La Casera	73/74	Segona Divisió Nacional gr. B	1er	28 – 22- 0 – 6 – 2275 – 1969 – 44 (Pugen després d'una fase d'ascens a Madrid)
CB Hospitalet-La Casera	74/75	Primera Divisio Nacional	9è	22 – 7 – 1 – 14 – 1700 – 1858 - 15
CB Hospitalet-La Casera	75/76	Primera Divisió Nacional	7è	32 – 14 – 1 – 17 – 2499 – 2638 – 29
CB Hospitalet-La Casera	76/77	Primera Divisió Nacional	7è	22 – 9 – 1 – 12 – 1963 – 2077 – 19
CB Hospitalet-La Casera	77/78	Primera Divisió Nacional	12è	22 – 5 – 1 – 16 – 1760 – 2010 – 11 (Baixen)
CB Hospitalet-La Casera	78/79	Primera Divisió B	6è	22 – 11- 1 – 10 – 1962 – 1868 – 23
CB Hospitalet	79/80	Primera Divisió B	3er	30 – 23 – 1 – 6 – 2753 – 2388 - 47
CB Hospitalet	80/81	Primera Divisió Nacional	12è	26 - 9 - 0 - 17 - 2100 – 2230 – 35 (Baixen)
CB Hospitalet	81/82	Primera Divisió B	4art	26 – 17 – 1 – 8 – 2131 – 2077 – 35
CB Hospitalet	82/83	Primera Divisió B	3er	26 – 17 – 2 – 7 – 2160 – 2000 – 36
CB L'Hospitalet-Ato	83/84	Primera Divisió Nacional	14è	28 – 10 – 0 – 18 – 2278 – 2370 – 38 (Perden 2-1 la promoció de descens contra el Peñas Huesca)
CB L'Hospitalet-Dry Sack	84/85	Primera Divisió B	5è	26 – 14 – 0 – 12 – 1967 – 1975 – 40
CB L'Hospitalet	85/86	Primera Divisió B	6è	14 – 7 – 0 – 7 – 1219 – 1200 – 21 (Perden 2-1 la promoció de descens amb el Lagisa Gijón)
CB L'Hospitalet	86/87	Segona Divisió Nacional gr.A	11è (1ª fase)	22 – 4 – 0 – 18 – 1714 – 1798 – 29
			1er (2ª fase)	14 – 10 – 0 – 4 – 1178 – 1087 – 24
Cirsa CB L'Hospitalet	87/88	Segona Divisió Nacional gr.2	4art (1ª fase)	22 – 13 – 0 – 9 – 1735 – 1670 – 35
			4art (2ª fase)	18 – 10 – 0 – 8 – 1448 – 1434 – 27

NOM DEL CLUB	TEMPORADA	CATEGORIA	POSICIÓ	DADES FINALS J – G – E – P – PF – PC - PT
Cirsa CB L'Hospitalet	88/89	Segona Divisió Nacional gr. 2	1er (1ª fase)	22 – 20 – 0 – 2 – 2219 – 1759 – 42
			1er (2ª fase)	22 – 20 – 0 – 2 – 2232 – 1841 – 42 (Pugen com a tercers del campionat d'Espanya, a Llíria)
Cirsa CB L'Hospitalet	89/90	Primera Divisió B	11è	30 – 13 – 0 – 17 – 2661 – 2617 – 43 (Guanyen 3-2 promoció de descens contra Askatuak)
Cirsa CB L'Hospitaet	90/91	Primera Divisió B	14è (1ª fase)	30 – 11 – 0 – 19 – 2357 – 2497 – 41
			2on (2ª fase)	6 – 4 – 0 – 2 – 461 – 433 – 10 (Perden una promoció de permanència contra Guadalajara per 2-1 però guanyen una segona contra Digsa Loja per 3-2)
Cirsa CB L'Hospitalet	91/92	Primera Divisió B	15è (1ª fase)	30 – 10 – 0 – 20 – 2267 – 2417 – 40
			4art (2ª fase)	6 – 1 – 0 – 5 – 425 – 488 – 7 (Baixen)
CB L'Hospitalet	92/93	Segona Divisió	1er (1ª fase)	10 – 7 – 0 – 3 – 737 – 711 – 17
			7è (2ª fase)	22 – 9 – 0 – 13 – 1740 – 1756 - 31
CB L'Hospitalet	93/94	Segona Divisió gr. 4	2n (1ª fase)	10 – 6 – 0 – 4 – 767 – 718 – 16
			8è (2ª fase)	22 – 10 – 0 – 12 – 1735 – 1742 – 32
CB L'Hospitalet	94/95	Segona Divisió	6è	30 – 15 – 0 – 15 – 2320 – 2326 – 45
CB L'Hospitalet	95/96	Segona Divisió	9è	30 – 16 – 0 – 14 – 2484 – 2431 – 46
CB L'Hospitalet	96/97	Segona Divisió	5è	30 – 17 – 0 – 13 – 2480 – 2452 – 47
CB L'Hospitalet	97/98	Segona Divisió	6è	30 – 16- 0 – 14 – 2467 – 2416 – 46
CB L'Hospitalet	98/99	Segona Divisio	8è	30 – 16 – 0 – 14 – 2499 – 2445 – 46
CB L'Hospitalet	99/00	Copa Catalunya	3er	30 – 20 – 0 – 10 – 2392 – 2225 – 50 (Pugen per ampliació)
New Park-CB L'Hospitalet	00/01	Lliga EBA	8è	30 – 15 – 0 – 15 – 2450 – 2532 – 45
CB L'Hospitalet	01/02	Lliga EBA	4art	34 – 23 – 0 – 11 – 2868 - 2664 - 57
CB L'Hospitalet	02/03	Lliga EBA	9è	30 – 16 – 0 – 14 – 2556 – 2443 - 46
CB L'Hospitalet	03/04	Lliga EBA	1er	30 – 24 – 0 – 6 – 2647 – 2384 - 54 (Pugen després de guanyar la final a 8 de la categoria a Montilla)

Annex 2. Llistat de presidents

Manel Pena Orpinell	1932–gener 1934
Vidal Domingo Ponce	febrer 1934 – juliol 1934
Salvador Rovira Mauri	juliol 1934 – 1938
Francesc Rodon	1938
Josep Vidal Coll	1939 -setembre? 1945
Josep Martí Checa	setembre?1945 - setembre?1946
Antoni Tubau Sanjaume	octubre? 1946 - juliol 1954
Josep Ramon Anaball	agost 1954 - juliol 1956
Joan Villalba Sabater	juliol 1956- juny 1959
Miquel Soler Jorba	juny 1959- maig 1962
Joan Oliu Ribas	maig 1962 -agost 1962
Antoni Duch Bartralot	agost 1962 - maig 1963
Francesc Hernández Gómez	maig 1963 - juny 1964
Gabriel Rocabert Sanz	juliol 1964 - abril 1966
Cristobal Herms López	abril 1966 – 1967?
Antoni Andreu Tubau	1967? - setembre 1968
Jesús Vera Albaladejo	setembre 1968- juliol 1973
Jaume Rovira Torelló	juliol 1973-1974
Víctor Rodríguez	1974 - maig? 1977
Francesc Codina Castillo	1977 - gener 1980
Pepita Marcé Olucha	gener 1980 – octubre 1986
Xavier González Reverte	octubre 1986 – fins avui

Annex 3. Components de les Juntes Directives conegudes

Clau: P (president); VP (vicepresident); S (secretari); Vs (vicesecretari); T (tresorer); Cx (caixer); C (comptador); V (vocal); D (delegats); B (bibliotecari); RP (relacions publiques); DF (delegat federatiu); ¿? (desconegut)

1932
OCTUBRE
P: Manel Pena Orpinell, **VP**: Salvador Rovira Mauri, **S**: Josep Vidal Coll, **T** i **C**: Jaume Bové Rovira, **B**: Antoni Tubau Sanjaume, **V**: Francesc Maneja Granel, Jaume Farrés Solanas, Joan Villalba Sabater, Pere Segarra Inglés

1934
GENER
P: Vidal Domingo Ponce, **VP**: Salvador Rovira Mauri, **S**: Josep Vidal Coll, **T**: Jaume Bové Rovira, **C**: Josep Soler Casterà, **V**: Francesc Maneja Granel, Pere Escalera Pié, Enric Oliveras Monrós, Juli Llopart Grau

JULIOL
P: Salvador Rovira Mauri, **VP**: Domenec Vidal, **S**: Josep Vidal Coll, **C**: Jaume Bové Rovira, **Cx**: Antoni Tubau, **V**: Francesc Manyà, Ramon Bonet, Enric Oliveres, Juli Llopart

1936
JULIOL
P: Salvador Rovira Mauri; **VP**: Jaume Torres Solanes; **S**: Josep Vidal Coll; **Cx**: Antoni Pujol SanJaume; **C**: Pere Gras Garriga; **V**: Joan Andreu Farrés, Josep Pascual Mellado, Francesc Maneja Granel, Juli Llopart Grau

1938
¿?
P: Francesc Rodon; **¿?**: Marcel·lí Maneja; **S**: Luciano Clavero

1939
¿?
P: Josep Vidal Coll; **¿?**: Francesc Maneja

1943
¿?
P: Josep Vidal Coll; **¿?**: Josep Martí; **¿?**: J.Bordonau

1945
SETEMBRE
P: Josep Martí Checa; **VP**: Josep Vidal Coll; **S**: Josep Solé; **C**: Esteve Pallarés; **D**: Narciso Sisó, Antoni Tubau i Jaume Josep

1946
OCTUBRE?
P: Antoni Tubau Sanjaume; **VP**: Josep Ramon; **S**: Jaume Devesa; **C**: Albert Vidal; **D**: Enric Mercadé i Francesc Freixas

1947
¿?
P: Antoni Tubau Sanjaume; **VP**: Narciso Sisó; **S**: Josep Solé; **C**: Charles; **V**: Pere Bonet i Josep Gras

1948
GENER
P: Antoni Tubau Sanjaume; **VP**: Salvador Rovira Mauri; **S**: Jaume Devesa; **Vs**: Jaume Duch; **Cx**: Josep Solé; **C**: Enric Mercader; **V**: Roqueta, Pérez, Bordonau (cessa el maig) i Martínez (cessa el maig), entren més tard substituint les baixes Francesc Freixas i Josep Maria Ramon

1951
GENER
P: Antoni Tubau Sanjaume; **V**: Candido Luquín; **S**: Josep Ramon; **Vs**: Josep Ibarz; **C**: Ferran Segura; **Cx**: Francesc Lamana; **V**: Ismael Márquez, Federico Jiménez, Jesús Pérez, Enric Mercader, Francesc Freixas, Pere Escalera

1952
MARÇ
P: Antoni Tubau Sanjaume; **¿?**: Pere Escalera, Francesc Lamana, Federico Jiménez, Pere Piqué, Luciano Clavero, Joan Salat, Francesc Freixas, Cándido Luquín, Josep Ibarz, Enric Mercadé; **V**: Antoni Jiménez Guillén (des de maig)

OCTUBRE
P: Antoni Tubau Sanjaume; **VP**: Candido Luquín; **S**: Josep M. Ramon, Josep A. Ortega (des de juliol del 53); **Vs**: Amadeo Clavero; **Cx**: Pere Escalera; **C**: Francesc Lamana; **V**: Federico Jiménez (després A. Juárez), Josep Ibarz, Joan Salat, Pere Piqué, S. Gil (després Francesc Freixas), Enric Mercader

1954

AGOST

P: Josep Ramon Anaball; **VP**: Jesús Vera Albadalejo; **S**: Luciano Clavero Lizano; **Vs**: Rafael Campamá Beltrán (fins al setembre del 54), després Joan Pinós; **T**: Narcís Sabadell Fonoll; **C**: Manel Gil Ballester; **V**: Gregori Roqueta Torrubiano, després Joaquim Llamusí (incorporat el març del 55), Jesús Pérez Clemente, Josep Martí Muntaner, Ramon Olivella Moya (dimitit), Pere Piqué Castellví, i Josep Sáez

1955

JUNY

P: Josep Ramon Anaball; **VP**: Jesús Vera Albaladejo; **S**: Luciano Clavero Lizano; **Vs**: Joan Pinós Audí; **T**: Narcís Sabadell Fonoll; **C**: Manel Gil Ballester (baixa), després Pere Bonet Fígols (abans vocal); **V**: Ferran Segura, Josep Martí Muntané, Pere Escalera Ventura, Jaume Escalera Ventura, Joan Hernández, Pere Piqué, Joan Caballero González, Joaquím Llamusí Bachs (baixa)

1956

JULIOL

P: Joan Villalba Sabater; **VP**: Jesús Vera Albaladejo; **S**: Josep Ramon Anaball; **Vs**: Joan Pinós Audí; **T**: Pere Bonet Figols; **C**: Josep Martí Muntaner; **V**: Luciano Clavero Lizano, Narcís Sabadell Fonoll, Joan Hernández Ródenas (baixa), Antoni Ballesté Serrano (baixa), Carles Lamana Palasí (baixa), substituïts per Ernest Canals, Antoni Duch, Marcel·lí Sabadell (el març passa a ser secretari i Josep Ramon vicepresident per absència de Jesús Vera), Pere Escalera Ventura, Joan Caballero González i Pere Piqué

1957

JULIOL

P: Joan Villalba Sabater; **VP**:(1er) Luciano Clavero Lizano, (2on) Josep Ramon Anaball, (3er) Ubaldo Linuesa Badrena; **S**: Ernest Canals Torrent; **Vs**: Marcel·lí Sabadell Gairalt; **Cx**: Enric Piera Esteve (baixa, substituït per Joan Navarro Piera); **V**: Josep Martí Montaner, Francesc Codina Viñals, Joan Pinós Audi (baixa, substituït per Joan Rovira), Antoni Duch Bartralot, Joan Masip Garrich (baixa, substituït per Josep Boix Monzón), Josep Conte Mora, Jesús Vera Albadalejo

1958

JULIOL

P: Joan Villalba Sabater; **VP**: Ubaldo Linuesa Badrena; **S**: Antoni Llauradó Molina; Vicesecr. Ernesto Canals Torrent / Josep Boisó Monzón (fins a novembre Josep Ramon Anesball); **C**: Antoni Pons Caire (fins a novembre); **Cx**: Joan Navarro Riera; vocals Marcelino Sabadell Gairalt (des de novembre **Vs**. 2on), Francesc Codina Viñals (des de novembre **C**. causa baixa el març del 59), Lluís Pañella Canadell, Jesús Vera Albadalejo, Jaume Suñé Pallarés (des d'octubre), Josep Gras Cabot (des d'octubre), Joan Duart Cugat (des d'octubre), Josep Boix Monzón, Miquel Prat Peris, Josep Ramos Martínez (altes el 2-1-59)

1959

MARÇ

El president renuncia al càrrec però s'acorda que segueixi nominalment i que es faci càrrec de la presidència el vicepresident

JUNY

P: Miquel Soler Jorba; **VP**: Josep Ramos Martínez; **S**: Luciano Clavero Lizano; **Vs**: Antoni Duch Bartralot; **T**: Josep Ramon Anaball; **C**: Marcel·lí Sabadell Gairalt; **V**: Joan Duart Cugat, Jaume Suñé Pallarés, Miquel Santos Roig, Josep Gras Cabot, Lluís Pañella Canadell, Alfons Biosca Balari (delegat federatiu), Lluís Candi, Lluís Canals Torrent (dimitit el 30-11-59), Josep Martí Muntané (incorporat el 30-11-59)

1960

JULIOL

P: Miquel Soler Jorba; **VP**: (1er) Josep Ramos Martínez,(2on) Joan Villalba Sabater (secció tècnico- esportiva); **S**: Luciano Clavero Lizano; **Vs**: Josep Maria Ramos Mercadé; **T**: Josep Ramon Anaball; **C**: Marcel·lí Sabadell Gairalt; **V**: Joan Duart Cugat, Jaume Suñé Pallarés, Miquel Santos Roig, Alfons Biosca Balari, Francesc Hernández Gómez, Josep Martí Muntané (DF) , Jesús Vera Albaladejo

1961

JULIOL

P: Miquel Soler; **VP**: (1er) Josep Ramos Martínez, (2on) Joan Villalba Sabater (secció tècnico-esportiva); **S**: Luciano Clavero; **Vs**: Josep Maria Ramos Mercadé; **C**: Josep Ramon Anaball; **C**: Marcel·lí Sabadell Gairalt; **V**: Joan Duart Cugat, Jaume Suñé, Francesc Hernández Gómez, Pere Aristol Bartra, Josep Artur

Royo, Daniel García Martínez, Josep Martí Muntané (**DF**), Jesús Vera Albaladejo

1962

JUNY

P: Joan Oliu Ribas (dimiteix a principis d'agost del 62); **VP**: (1er) Josep Ramos Martínez, (2on) Josep Martí Muntané; **S**: Francesc Hernández Gómez; **Vs**: Joan Díaz Angulo / Josep Maria Ramos Mercadé; **C**: Marcel·lí Sabadell Gairalt; **V**: Joan Duart Cugat, Daniel García Martínez, Francesc Canal Pons, Tomàs Gregorio Latorre, Josep Micó Castellví, Manel Gómez Hernández, Josep Enrique Raventós Valls (incorporat el juliol)

AGOST

P: Antoni Duch (des d'agost del 62); **VP**: (1er) Josep Ramos Martinez, (2on) Joan Villalba Sabater, (3er) Joaquim Gallén Ripollés; **S**: Francesc Hernández Gómez; **Vs**: Marcel·lí Sabadell Gairalt; **T**: Josep Maria Ramos Mercadé; **C**: Manel Gómez Hernández; **V**: Daniel García Martínez, Joan Duart Cugat, Francesc Canal Pons, Tomàs Gregorio Latorre

1963

MAIG

Dimiteix el president i se'n fa càrrec de forma accidental Francesc Hernández

JULIOL

P: Francesc Hernández Gómez; **VP**: (1er) Josep Ramos Martínez (dimiteix el maig del 64), (2on) Luciano Clavero, (3er) Joaquim Gallén Ripollés; **S**: Josep Martí Muntané; **Vs**: Carmelo Sapena Monbriela; **T**: Pere Aristol Bartra; **C**: Marcel·lí Sabadell Gairalt; **V**: Josep Maria Ramos Mercadé, Manel Gómez Hernández, Daniel García Martínez, Joan Duart Cugat (dimiteix el novembre del 63), Francesc Canal Pons, Tomàs Gregorio Latorre, Joaquim Barberà (des de novembre del 63 fins al gener del 64)

1964

JULIOL

P: Gabriel Rocabert Sanz; **VP**: (1er) Joan Rocabert Guillén, (2on) Miquel Soler Jorba; **S**: Luciano Clavero; **Vs**: Francesc Canal Pons; **T**: Pere Aristol Bartra; **C**: Jaume Sabadell Fonoll; **V**: Joan Villalba Sabaté, Josep Ramon Anaball, Francesc Hernández Gómez, Joan Caballero González, Daniel García Martínez, Tomàs Gregorio Latorre

1965

JUNY

P: Gabriel Rocabert Sanz; **VP**: (1er) Cristòbal Herms López, (2on) Josep Pérez Izquierdo, (3er) Antoni Navarro, (4art) Joan Rocabert; **S**: Luciano Clavero; **Vs**: Francesc Canal; **T**: Pere Aristol?; **C**: Jaume Rovira Torelló; **V**: Jordi Cervera, Jaume Sabadell, Josep Mas, Francesc Hernández Gómez (més tard, possiblement durant l'estiu), Antoni Andreu (més tard, possiblement durant l'estiu), Pere Piqué Castellví

1966

¿?

P: Cristòbal Herms; **T**: Jaume Rovira Torelló; **S**: Luciano Clavero

1967

¿?

P: Antoni Andreu Tubau; **T**: Antoni Asensio

1968

SETEMBRE

P: Jesús Vera Albaladejo; **VP**: (1er) Domingo Peiró Ribas, (2on) Antoni Andreu Tubau; **S**: Josep Ramon Anaball; **T**: Antoni Asensio Valero; **C**: Jaume Rovira Torelló; **V**: Joan Duart Cugat, Eugeni Estevell Bartrá, Josep Martí Muntané, Albert Tadeo Hernández

1969

ABRIL

P: Jesús Vera Albaladejo; **VP**: (1er) Domingo Peiró Ribas, (2on) Antoni Andreu Tubau; **S**: Jaume Marco Mestre; **Vs**: Tomàs Gregorio; **T**: Antoni Asensio Valero; **C**: Jaume Rovira Torelló; **V**: Josep Ramon Anaball, Jesús Benítez, Eugeni Estevell, Jorba, Albert Tadeo Hernández

1970

¿?

P: Jesús Vera Albaladejo; **S**: Jordi Gómez Cerdà

1971

ABRIL

P: Jesús Vera Albaladejo; **VP**: Jaume Rovira Torelló; **S**: Jordi Gómez Cerdà; **T**: Josep Micó; **V**: Eugeni Estevell, Josep Bordas, Josep Parés

1972

JUNY

P: Jesús Vera Albaladejo

1973

JUNY

P: Jesús Vera Albaladejo; **VP**: (1er) Jaume Rovira Torelló, (2on) Josep Ramon; **S**: Josep Raventós; **T**: Josep Micó; **V**: Joan Piera, Jaume Forns

JULIOL

P: Jaume Rovira Torelló; **T**: Josep Micó; **V**: Joan Piera?, Fernández

1974

¿?

P: Víctor Rodríguez; **S**: Josep Niubó? Jordi Travé Sala?

1975

¿?

P: Víctor Rodríguez; **T**: Jaume Rovira Torelló? Jordi Travé Sala?

1976

¿?

P: Víctor Rodríguez; **VP**: Jaume Rovira Torelló?: Solana, Josep Micó, Vidal, Jordi Travé Sala?

1978

¿?

P: Francesc Codina Castillo; **VP**?: Joaquim Roch Apesteguía, Pepita Marcé; **S**?: Alfons Fernández; **¿?**: Francesc Olucha, Manel Roqueta, Joan Chacón, Mercè Aguilera? Jordi Travé, Pere Carcelén, Josep Martí Muntaner, Vendrell, Josep Maria Codina Castillo; **V**: Carles Torres Cals

1979

JULIOL

P: Francesc Codina Castillo; **VP**: (1er) Joaquim Roch Apesteguía, (2on) Pepita Marcé Olucha, (3er) Alfons Fernández de la Iglesia; **RP**: Joan Chacón; **C**: Manel Roqueta Torrubiano; **DF**: Jordi Travé Sala; **V**: Francesc Olucha Balmaña, Josep Maria Codina Castillo, Josep Mª Martí Muntaner, Josep Capdevila Cardona, Pere Carcelén, Pepita Méndez, Joan González, Mercè Aguilera

1980

GENER

P: Pepita Marcé; **VP**: (1er) Alfons Fernández de la Iglesia, (2on) Joaquim Roch Apesteguía, (3er) Xavier González Reverte; **S**: Enric Pardo Miñana (des de febrer); **T**: Jaume Vendrell; **V**: Àngel García, Joan González, Joan Chacón, Jordi Travé Sala, Mercè Aguilera, Jordi Biosca, Josep Martí Muntaner, Manel Roqueta Torrubiano

MAIG

P: Pepita Marcé; **VP**: (1er) Alfons Fernández de la Iglesia, (2on) Xavier González Reverte (3er) Àngel Abella (fins l'1 de setembre), Josep Sáez Molina (des de l'1 de setembre); **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Mercè Aguilera; **C**: Josep Martí Muntaner; **V**: Joan Chacón, Jordi Travé Sala, Manel Roqueta Torrubiano, Josep Mª Villacampa; Jaume Ramon, Andreu Pedro Sánchez

1981

JULIOL

P: Pepita Marcé; **VP**: (1er) Albert Julve Baila, (2on) Xavier González Reverte; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Josep Mª Villacampa Acín; **V**: Josep Martí Muntané, Jordi Travé Sala (fins el novembre), Mercè Aguilera Dalit, Andreu Pedro Sánchez (fins el novembre), Juli González García, Joaquim Miquel Heredia

1982

FEBRER

P: Pepita Marcé; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Josep Mª Villacampa Acín; **V**: Albert Julve, Xavier González Reverte, Josep Martí Muntané, Juli González Martín, Albert Julve Baila, Xavier González Reverte

JULIOL

P: Pepita Marcé; **VP**: (1er) Albert Julve Baila, (2on) Xavier González Reverte; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Josep Mª Villacampa Acín; **C**: Enric Pardo Miñana; **V**: Jordi Travé Sala, Josep Martí Muntané, Juli González García, Jordi Travé Sala

1983

JULIOL

P: Pepita Marcé Olucha; **VP**: (1er) Xavier González Reverte, (2on) Joan Jonama Torres; **S**: Enric Pardo Miñana, Josep Lluís Verano Casas (adjunt); **T**: Josep Maria Villacampa Acín; **V**: Josep Martí Muntané, Jordi Travé Sala, Ramiro Belio Llorenç, Juli González Martín

NOVEMBRE

P: Pepita Marcé Olucha; **VP**: (1er) Xavier González Reverte, (2on) Joan Jonama Torres; **S**: Enric Pardo Miñana, Josep Lluís Verano Casas (adjunt); **T**: Josep Maria Villacampa Acín; **S**: Enric Pardo Miñana, Josep Lluís Verano Casas (adjunt); **V**: Josep Martí Muntané, Jordi Travé Sala, Ramiro Belio Llorenç, Miquel Oliva Oliva, Joaquim Manel Fernández Abad, Francesc Vidal Pérez, Joan Ramon Patón Mata

1984

JUNY

P: Pepita Marcé Olucha; **VP**: Xavier González Reverte; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Josep Mª Villacampa Acín; **V**: Josep Martí Muntané, Jordi Travé Sala, Joan Ramon Patón Mata, Joaquim Manel Fernández Abad, Josep Lluís Verano Casas

1985

SETEMBRE

P: Pepita MarcéOlucha; **VP**: Xavier González Reverte; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Josep Mª Villacampa Acín; **V**: Josep Martí Muntané, Jordi Travé Sala, Fèlix Pons Alonso, Ramon Segarra Molina, Lucas Mondelo Vázquez, Joaquim Manel Fernández Abad

1986

SETEMBRE

P: Xavier González Reverté; **VP**: (1er) Joan García García, (2on) Ricard Oliva Vilanova; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Josep Bagué Prats; **V**: Josep Mª Villacampa Acín, Fèlix Pons Alonso, Eugeni Guillén López, Joaquim Manel Fernández Abad, Joan Ramon Patón Mata, Lucas Mondelo, Ramon Segarra Molina, Montserrat Nadal Gas

1987

SETEMBRE

P: Xavier González Reverté; **VP**: (1er) Joan García García, (2on) Ricard Oliva Vilanova; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Eugeni Guillén López; **V**: Fèlix Pons Alonso, Joaquim Manel Fernández Abad, Joan Ramon Patón Mata, Lucas Mondelo, Ramon Segarra Molina, Montserrat Nadal Gas, Enric Ortí Brasso, Antoni Paredes Pogan, Lluís Miravitlles Torres

1988

JULIOL

P: Xavier González Reverté; **VP**: (1er) Joan García García, (2on) Ricard Oliva Vilanova ; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Eugeni Guillén López; **V**: Fèlix Pons Alonso, Ramon Segarra Molina, Joan Ramon Patón Mata, Lucas Mondelo , Montserrat Nadal Gas, Enric Ortí Brasso, Joaquim Manel Fernández Abad, Lluís Miravitlles Torres

1989

JUNY

P: Xavier González; **VP**: (1er) Ricard Oliva, (2on) Fèlix Pons Alonso; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Eugeni Guillén López; **C**: Antoni Maltas Santacana (des de febrer); **V**: Montserrat Nadal Gas, Joan Ramon Patón Mata, Ramon Segarra Molina, Enric Ortí Brasso, Joaquim Manel Fernández Abad, Lluís Miravitlles Torres

1990

JUNY

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata, (2on) Fèlix Pons Alonso; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Eugeni Guillén López; **V**: Montserrat Nadal Gas, Ramon Segarra Molina, Enric Ortí Brasso, Joaquim Manel Fernández Abad

1991

JUNY

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata, (2on) Fèlix Pons Alonso; **S**: Enric Pardo Miñana; **V**: Josep Montes Fuentes, Ramon Segarra Molina, Montserrat Nadal Gas

1992-1994

¿?

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata, (2on) Fèlix Pons Alonso; **S**: Enric Pardo Miñana; **V**: Montserrat Nadal Gas, Ramon Segarra Molina, Carles Casadó Ribas

1995

JUNY

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata, (2on) Fèlix Pons Alonso; **S**: Enric Pardo Miñana; **V**: Carles Casadó Ribas, Jordi Gregorio Bresó, Montserrat Nadal Gas, Enric Pardo Medina

1996-1997

¿?

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata, (2on) Fèlix Pons Alonso; **S**: Enric Pardo Miñana; **V**: Carles Casadó Ribas, Jordi Gregorio Bresó, Montserrat Nadal Gas, Enric Pardo Medina, Josep Maria Raventós

1998

SETEMBRE

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata; (2on) Fèlix Pons Alonso (3er) Vicenç Sabater Quintana; **S**: Enric Pardo Miñana; **V**: Carles Casadó Ribas, Jordi Gregorio Bresó, Montserrat Nadal Gas, Josep Maria Raventós, Enric Pardo Medina

1999

JUNY

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata; (2on) Fèlix Pons Alonso (3er) Vicenç Sabater Quintana; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Joan Ramon Patón Mata; **V**: Carles Casadó Ribas, Jordi Gregorio Bresó, Montserrat Nadal Gas, Josep Maria Raventós, Enric Pardo Medina, Ramon Ballester Quintana

2000

NOVEMBRE

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata, (3er) Vicenç Sabater Quintana, (4art) Carles Casadó Ribas; **S**: Enric Pardo; **T**: Joan Ramon Patón Mata; **V**: Jordi Gregorio Bresó, Montserrat Nadal Gas, Josep Maria Raventós, Enric Pardo Medina

2001-2002

MAIG

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata, (2on) Josep Mª Raventós Torres; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Joan Ramon Patón Mata; **V**: Carles Casadó Ribas; Jordi Gregori Bresó, Enric Pardo Medina

2003-2004

FEBRER

P: Xavier González Reverte; **VP**: (1er) Joan Ramon Patón Mata, (2on) Josep Mª Raventós Torres; **S**: Enric Pardo Miñana; **T**: Joan Ramon Patón Mata; **V**: Carles Casadó Ribas; Jordi Gregori Bresó, Enric Pardo Medina, David González Deltell, Santiago Ortega Pons (des de juny del 2004)

Sense precisar data

Salvador Riudor (abans del 1959)

Annex 4. Jugadors per temporades

A continuació trobareu llistats tots els jugadors que he trobat a partir de la categoria juvenil (abans del 1939 denominats infantils).

1930/31
Masculí: Vidal, Montané, Campamà, Gajo, Enric Oliveras "Manono", Pere Escalera Pié, Pere Escalera Ventura, Capdevila, Serra, Tubau

Femení: López, Joaquina Molina, Rosa Calvet (cap.), Emília Gimenez, Teresa Pedret, Maria Garrich,

1931/32
Pere Vidal Coll, Josep Vidal Coll, Pere Bonet, Joan, Pere Escalera Pié, Pere Escalera Ventura, Rodríguez, Ibañez, Planellas, Salvadó, Fernández, Pascual, Enric Oliveras "Manono", Soler

1932/33
Josep Vidal Coll, Pere Vidal Coll, Pere Escalera Pié, Pere Escalera Ventura, Domingo, Joan, Ventura, Pere Suau , Pere Bonet, Parra, Soler, Lluís Berbis, Josep Benach, Manel Benach, Miquel Clavero, Vicenç Cavedo, Enric Oliveras "Manono", Joan Villalba Sabater

1933/34
Josep Vidal Coll, Pere Vidal Coll, Pere Bonet, Julià Barrau, Ventura, Enric Oliveras "Manono", Pere Escalera Pié, Pere Escalera Ventura

1934/35
Pere Vidal Coll, Pere Bonet, Josep Vidal Coll, Pere Escalera Ventura, Pere Escalera Pie, Ventura, Pere Suau, Benach, Francesc Rodon, Jaume Piera, ¿Jaume Josep?

Infantil: Luciano Clavero, Marcel·lí Maneja, Marcel·lí Ferrer, Santiago Piera?

1935/36
Pere Vidal Coll, Josep Vidal Coll, Ramon Sanahuja, Francesc Rodon, Pere Escalera, Manel Benach, Santiago Piera, Ventura, Lluís Berbis, Brotons

1936/37
Ramon Sanahuja, Francesc Rodón, Pere Vidal Coll, Devesa, Jaume Ramon, Benach,

1937/38
Enric Piera, Francesc Rodon, Roqueta, Isidre? Rovira, Marcel·lí Maneja

1939/40
Pere Vidal Coll, Marcel·lí Ferrer Bisbal, Marcel·lí Maneja, Ramon Sanahuja, Francesc Rodon, Rosell, Enric Piera, Pere Escalera, Gabriel Manzanares, Ventura,

Reserves: Vicenç Cavedo, Luciano Clavero, Miquel Clavero, Abella, Josep Piqué, Joan Masip Garrich, Piera I, Ferreon

Juvenil: Sala, Ángel Lillo Pau, Roqueta, Suñé, Francesc? Martínez, Tubau, Salat, Guillem? Martínez, Rivas, Joan? Sáez, Manzanares

1940/41
Pere Vidal Coll, Enric Piera, Marcel·lí Maneja, Ramon Sanahuja, Joan Canudas, Josep Benach, Santiago Piera, Manzanares,

Segon equip: Roqueta, Villalba, Rodon

1941/42
Pere Vidal Coll, Enric Piera, Santiago Piera, Ramon Sanahuja, Segarra, Joan Canudas, Roqueta, Bassas, Francesc Rodon, Jaume Josep, Pastor, Josep Gras, Marcel·lí Maneja

Segon equip: Martínez, Josep, Canals, Carreras, Gil, Polo

Juvenil: Rovira, Herrero, Díaz, Segura I, Devesa, Vilella, Segura II

1942/43
Pere Vidal Coll, Marcel·lí Maneja, Ramon Sanahuja, Piera, Grau, Jaume Josep, Josep Gras, Francesc Rodon

Segon equip: Herrero, Martínez, Devesa, Isidre Rovira, Duch, Solà

1943/44
Pere Vidal Coll, Piera, Ramon Sanahuja, Grau, Josep Gras, Joan Canudas, Herrero, Martínez, Montserrat, Devesa, Carreras, Isidre Rovira

1944/45
Pere Vidal Coll, Martínez, Ramon Sanahuja, Jaume Josep, Josep Gras, Devesa

1945/46
Ramon Sanahuja, Pere Vidal Coll, Martínez, Carles Lamana Palasí, Joan Sáez, Jaume Josep, Polo, Josep Gras

1946/47
Pere Vidal Coll, Francesc Rodon, Carles Lamana Palasí

1947/48
Companys, Pere Vidal Coll, Isidre Rovira, Carles Lamana Palasí

1948/49
Antoni Vidal, Hernández, Josep Antoni Ortega, Isidre Rovira, Carles Lamana Palasí

1949/50
Hernández, Redón, Pere Piqué?, Carles Lamana Palasí, Emili Vidal, Antoni Vidal, Olivella, Herrero, Josep Antoni Ortega, Juárez, Olivé, Josep Gras, Martínez, Isidre Rovira

1950/51
Josep Antoni Ortega, Emili Vidal, Sala, Nuñez, Clavero?, Carles Lamana Palasí, Alfons Sadurní, Isidre Rovira?

1951/52
Alfons Sadurní, J. Fuster, Carles Lamana Palasí, Josep Gras, Josep Antoni Ortega

1952/53
Ramon Aparicio, Antoni Vidal, Francesc Vallvé, Joan Sáez, Gil, Rafael Campamà, Fèlix Pons Alonso, Handis,

Juvenil: Soteras (expulsat a l'octubre)

1953/54
Emili Vidal, Alfons Pelayo Martínez, Salvador Deu, Munné, Fèlix Pons Alonso,

Juvenil: Miquel Tudela Cánovas, Jaume Mano Mestre

1954/55
Francesc Carbí, Salvador Deu, Josep Antoni Ortega, Emili Vidal, Alfons Pelayo Martínez, Joaquim Quimet Solé, Pere Solé (baixa el febrer), Fèlix Pons Alonso, Vilás, J. Moré, Josep Sorribes, Eliseo Martínez (fitxat el febrer pel CF Barcelona)

Juvenil: Baldomero Tudela Cánovas (expulsat el desembre del 54), Miquel Tudela Cánovas, Jordi Gavaldà

1955/56
Fèlix Pons Alonso, Josep Sorribes, Joan Roca, Alfons Pelayo Martínez, Joaquim Quimet Solé, Pere Solé, Salvador Deu (expulsat el gener del 56), Francesc Carbí, Emili Vidal, Adrián Portolés, Marc, Frederic Molina, Pere Martí.

Juvenil: López, Muntané, Pere Escalera, Fraguas, Torán, Caminal, Rafael Layola Gayobart, Marcel·lí Sabadell, Moles, J. Oliva

1956/57
Josep Vila, Agustí Vilá, Emili Vidal, Alfons Pelayo Martínez, Fèlix Pons Alonso, Jaume Mano, J. Torán, Francesc Carbí, Adrián Portolés, Antoni Fraguas, Josep Sorribas, Andreu López, Alfons López, Miquel Tudela Cánovas, Jaume Fusté, Antoni Caire (fins el novembre), Pere Rabina (fins el novembre), Josep Arqués (fins el novembre), Daniel García (fins el novembre), Escoda (fins el novembre)

Juvenil: R. Monreal, A. Albarracín, Marcel·lí Sabadell, Pere Escalera, Alfons? Martínez, Jordi Villalba Calbel, J. Oliva, J. Soler, S. Osma, Rafael Layola Gayobart

1957/58
Alfons Pelayo Martínez, Emili Vidal, Antoni Ferrer, Joan Saballs, Joaquim Saballs, Adrián Portolés, Manel Pérez, Francesc Castanys, Josep Micó Castellví.

Segon equip: Alfons Martínez, Pere Escalera, Frederic Molina, Pere Ardite, Marcel·lí Sabadell, Josep Sorribas, Andreu López.

Juvenil: Jordi Villalba, Ramon Pérez, Josep Peiró, Josep Soler, Joan Núñez, Josep Pascual, Joaquim Gil, J. Aleu

1958/59

Bassas, Manrique, Joan Saballs (baixa a principi de temporada), Augusto, Castanys, Josep Micó Castellví, Cohen, Ramon Duart, Antoni Ferrer, Marcel·lí Sabadell, Charles, Alfons? Martínez

Juvenil: Lluís Miquel Sallent

1959/60

Emili Vidal, Ramon Duart, J. Fernández, Antoni Ferrer, Joan Saball, Josep Micó Castellví, Cohen, Salvador Gras, Alfons Pelayo Martínez, Ortega

Juvenil: Antoni Serrano, E. Riverola, J. Hugas

1960/61

Emili Vidal, Ramon Duart (al servei militar el març del 61), Ramon Malet Pinto (entrenador i jugador), Josep Budallés Díez, Alfons Martínez, J. Fernández, Josep Charles, Alfons Pelayo Martínez, Francesc Duart, Josep Micó Castellví, Joan Rosell, Jaume Viusà, Marcel·lí Sabadell, Francesc Xavier Puig, Antoni Serrano, Villalba?

Juvenil: Josep Muñoz, Robert Aguilar, Josep Gavilán, Salvador Toboso, Ginés Martínez, Joan Parés, Carles Dumenjó, Josep Duart, Jordi Bonet, Jaume Gregorio, Ramon Balaguer

1961/62

Joan Rosell, Josep Micó Castellví, Montull, Mestre, Puig, Jaume Viusà, Campos, J.? Fernández, Isidre Charles, Alfons Martínez, Villalba, Lluís González Coloma (incorporat el març), Antoni Fernández Muñana (incorporat el març), Antoni Latres (baixa el juliol), Francesc Duart (baixa el maig), Solano, Emili Vidal, Rafael Layola Gayobart

1962/63

Solano (baixa el gener), Ferrer (baixa el gener), Josep Charles, Isidro Charles, Jaume Viusà, Emili Vidal, Montull, Ramon Duart, Antoni Rimbau, Lluís? González, Josep Micó Castellví, Martorell, Jaume Gregorio, Ramon Balaguer, Rafael Layola Gayobart

1963/64

Antoni Rimbau (baixa el noviembre), Ramon Duart, Ricard Roca, Montull, Joan Rosell, Jaume Viusà, Josep Gavilán, Maneja, Rojas, Ramon Balaguer, Martorell, Manene, Lasheras, Jaume Gregorio, Basurco, Barris,

1964/65

Joan del Baño Lorca, Àngel Capdevila, Francesc García Cabrera, Martorell, Jordi Pla, Santi Franquesa Guardia, Joan Rosell, Jaume Viusà, Ramon Clavero, Ricard Roca, Montull, Bertomeu, Jaume Gregorio, Jordi? Bonet, Daniel García, Ramon Balaguer

1965/66

Àngel Capdevila (al servei militar), Joan del Baño Lorca, Francesc García Cabrera, Jordi Pla, Joan Rosell, Jaume Viusà, Ramon Clavero, Enric Baturone, Santiago Riart, Joan Martos Nomen, Calaf, Ricard Roca, Daniel García

1966/67

Josep Francesc Farelo, Ricard Fábregas, Joan Ruiz, Gómez, Aleix Badet, Joan Rosell, Jimeno, Santiago Riart, Cabot, Daniel García, Roc Solana, Carles Osma Fornes, Calaf

1967/68

Manolo Flores (juvenil), Josep Francesc Farelo, Joan Ruíz, Bravo, Robert Molas, Antolín, Wenceslao Espinosa Soldevilla, Roc Solana, Ricard Fábregas, Marín

Juvenil: Manolo Flores

1968/69

Roc Segun Coll, Bravo, Robert Molas Esteve, Wenceslao Espinosa Soldevilla, Santamans, Olucha, Vicenç Sanchís Rosique, Ricard Fábregas, Marín, ¿Ramon? Clavero, Almenta, Pallarés, Prada, Sambo, Carles Osma Fornes

1969/70

Nusas, Vicenç Sanchís Rosique, Joan del Baño Lorca?, Robert Molas Esteve?, Bravo?, Wenceslao Espinosa Soldevilla?, Carles Osma Fornes?

1970/71

Joan Del Baño Lorca, Nusas, Pere Pérez Melero, Wenceslao Espinosa Soldevilla, Carles Osma Fornes, Vicenç Sanchís Rosique, Jaume Ferrer Torán, Xavier Martín García, Bravo, Robert Molas Esteve

Júnior: Josep Albaladejo Sala, Deogracias Angulo Escudero, Joan Fernández Conesa, Joan García Solé, Joan Mariejas Gómez, Josep Miquel Pérez Camarena, Joan Riera Serrat, Pau Roca Costa, Vicenç Taulats Alegre

Juvenil: Carles Campos Mariano, Frederic Carreras Muñoz, Josep Maria Gamisans Olmos, Gregori Lerma Ayllón, Josep Rodellar Benedé, Ricard Sánchez Trillas, Jesús Tena Calejero, Ramon Trullà Trillas, Xavier Tubau Bargalló

1971/72

Carles Osma Fornes, Santiago Franquesa Guardia, Robert Molas Esteve, Wenceslao Espinosa Soldevilla, Vicenç Sanchís Rosique, Pere Pérez Melero, Xavier Martín García, Andreu Sierra Rodrigo, Joan Ortega Márquez, Jesús Maria Marín Serna

Júnior: Joan Mariages, Josep Albaladejo, Joan Fernández Conesa, Xavier Tubau Bargalló, Joan García Solé, Roc Segun Coll, Miquel Pérez, Pau Roca Costa, Josep Rodellar Benedé, Joan Fernández Conesa, Josep Miquel Pérez Camarena, Carles Tetas Calvet

Juvenil: Frederic Carreras Muñoz, Lluís Felipe Prats, Joan Francesc Lamana Mercader, Gregori Lerma Ayllón, Josep Antoni López Aleixandre, Salvador Martínez Aleixandre, Francesc Molins Garrobo, Miquel Pastor Ferrando, Jaume Vinyals Vilagran, Lluís Ferran Rando Abat, Josep Maria Tejedor Escalera, Jesús Tena Calejero

1972/73

Joan Ortega Márquez, Pere Pérez Melero, Xavier Martín, Vicens Sanchís Rosique, Robert Molas, López, Wenceslao Espinosa Soldevilla, Joan Conesa, Xavier Tubau Bargalló, Carles Tetas Calvet, Jaume Forns Casanovas, Andreu Sierra Rodrigo, Josep Rodellar Benedé, Rafael Canillo Piñol, Joan García Solé, Pere Segun Coll?

Júnior: Joan García, Joan Martínez, Roc Segun Coll, Jesús Tena Calejero, Joan Albaladejo, Joan Fernández Conesa, Frederic Carreras Muñoz, Xavier Tubau Bargalló, Matias Félez Pellicer, Jordi Josep Segarrra, Fèlix López García, Joan Pujol Escudé, Josep Rodellar Benedé

Juvenil: Gregori Lerma Ayllón, Ricard Sánchez Trillas, R. Cuscó, Ramon Trullà Trillas, Josep Maria Tejedor Escalera, Lluís Felipe Prats, Francesc Molins Garrobo, Salvador Martínez Aleixandre, Joan Francesc Lamana Mercader, Roc Jares Hernández, Manel López Molinos, Jaume Vinyals Vilagran

1973/74

Joan Ortega Márquez, Pere Pérez Melero, Joan García Solé, Fèlix López, Joan Conesa, Roc Segun Coll, Santiago Franquesa Guardia, Rafael Elies Fernández, Xavier Martín García, Andreu Sierra Rodrigo, Jesús Mayo Sánchez (júnior), Gregori Lerma Ayllón (júnior), Josep Antoni Bové Pérez, Bob Gords (des d'abril)

Júnior: Joan Josep Cillero Gargamal, Lluís Felipe Prats, Lluís Hidalgo Gálvez, Gregori Lerma Ayllón, Joan Pujol Escudé, Josep Rodellar Benedé, Ricard Sánchez Trillas, Ramon Trullà Trillas, Xavier Tubau Bargalló

Juvenil: Joan Bernat Segarra, Jordi Cabrera Martínez, Josep Maria Cañabate Nomen, Gonzalo Clemente Ortega, Francesc Fernández Beltrán, Josep Ibarz Carbó, Manel López Molinos, Jordi Monje Tafalla, Frederic Morron Anglès, Santiago Munne Pagas, Antoni Manel Navarro Sánchez (des de maig), Tomàs Farré Oliveras (des de maig), Joan Carles Torres Salazar (des de maig), Josep Antoni Pàmies Socarras, Vicenç Perelló Ferret, Ramon Vila Sánchez, Amadeu Recasens Barahona, Joan Antoni Selfa Martínez, Josep Maria Tejedor Escalera

1974/75

Joan Ortega Márquez, Pere Pérez Melero, Andreu Sierra Rodrigo, Josep Antoni Bové Pérez, Gregori Lerma Ayllón, Bob Gords, Earl Beechum, Jesús Mayo Sánchez, Santiago Udaeta Font, Xavier Molina Gómez, Miquel Romero Céspedes.

Júnior: Abel Ramon Josep, Alfonso Blanco Aparisi, Jordi Bové Pérez, Joan Josep Cillero Gargamal, Francesc Fernández Beltrán, Francesc Xavier Guarro Badía, Diego Haro Bautista, Salvador Martínez Aleixandre, Jaume Ramon Marcé, Josep Maria Tejedor Escalera

Juvenil: Claudi Bachs Gaya, Joan Bernat Segarra, Àngel Camáñez del Toro, Gonzalo Clemente Ortega, Josep Maria Cosp Monclús, Lluís Ignaci Domínguez Casas, Tomàs Farré Oliveras, Josep Ibarz Carbó, Albert Maza Brillas, Jordi Monje Tafalla, Frederic Morron Anglès, Antoni Manel Navarro Sánchez, Albert Verdiell Saludas, Ramon Vila Sánchez, Lluís Ytarte Aracil, Amadeu Recasens Barahona, Lluís Rodríguez Manzanares, Joan Antoni Selfa Martínez, Manel Josep Tejada Morales, Joan Carles Torres Salazar

Juvenil B: Manel Xavier Baez Martín, Llorenç Gasco Aragonés, Javier Heredero Picazo, Vicenç Perelló Ferret, Alfred Ruiz Moreno, Jordi Urbano Salido

Juvenil C: Josep Antoni Alonso Granero, Joan Fernández Trabal, Vicenç Rafel Santamaria Milego

Sènior femení: Palet, Ruiz, Rosa Mª Casenave Roca, Magdalena Porta Sanfeliu, Maria Antònia de la Rubia Castillo, Santos, Manela García Cides, Montserrat Biosca Marcé, Montserrat Vilardosa Subirach, Lídia Sanfeliu Penella, Maria Rosa Massagué Martí (júnior)

1975/76

Andrew Lee Prince (EEUU), Joan Ortega Márquez, Pere Pérez Melero, Josep Francesc Farelo Melo, Andreu Sierra Rodrigo, Santiago Udaeta Font, Santiago Franquesa Guardia, Xavier Molina Gómez, Joan Creus Molist, Francesc Xavier Guarro Badía, Amadeu Recasens Barahona (júnior), Antoni Navarro

Júnior: Joan Bernat Segarra, Gonzalo Clemente Ortega, Josep Maria Cosp Monclús, Tomàs Farré Oliveras, Diego Haro Bautista, Josep Ibarz Carbó, Jordi Monje Tafalla, Ramon Vila Sánchez, Amadeu Recasens Barahona

Juvenil A: Josep Albert Tetas, Claudi Bachs Gaya, Bartolomé Castón Márquez, Xavier Heredero Picazo, Frederic Morron Anglès, Vicenç Perelló Ferret, Magí Quevedo Cellalvo, Lluís Ytarte Aracil, Lluís Rodríguez Manzanares, Alfred Ruiz Moreno, Vicenç Rafel Santamaria Milego, Jordi Urbano Salido

Juvenil B: Joan Arbós Carbó, Jaume Aviñó Colldefons, Josep Baños Artola, Pere Castellví Gironés, Gabriel Domingo González, Joan Carles Monterde Caballero, Manel Muñoz Romero, Antoni Manel Navarro Sánchez, Xavier Redolat Ros, Lluís Rovira Yaguez, Josep Bernat Sánchez Blázquez, Francesc Julià Sánchez Cuartero

1976/77

Andrew Lee Prince (EEUU), Joan Creus Molist, Iñaki Ruiz, Josep Maria Jofresa Puig, Josep Francesc Farelo Melo, Joan Casasayas Abadal, Pere Guimerà Alonso, Xavier Molina Gómez, Jesús Mayo Sánchez, Joan Ortega Márquez, Josep Ignaci Ruiz Soriano

Júnior: Claudi Bachs Gaya, Bartolomé Castón Márquez, Gonzalo Clemente Ortega, Josep Maria Cosp Monclús, Andreu Fadó Sancho, Llorenç Gasco Aragonés, Josep Ibarz Carbó, Antoni Manel Navarro Sánchez, Manel Olivares Gabarrona, Ramon Vila Sánchez, Amadeu Recasens Barahona, Carles Reyner Xiol

Juvenil: Josep Agraz Pujol, Josep Lluís Alcalde Serena, Antoni Arroyo Ribas, Antoni Barros Moya, Manel Cubero Pérez, Emili Díez Milla, Gabriel Domingo González, Òscar Giné Sòria, Francesc Xavier Haro Bautista, Sergi Lamiel Liarte, Joan Carles Monterde Caballero, Francesc Xavier Niño Garabatos, Miquel Àngel Panadés Guirau, Jordi Paretas Asensio, Llorenç Ytarte Aracil, Lluís Ytarte Aracil, Miquel Rodríguez López, Vicenç Rafel Santamaria Milego, Cristòbal Urbano Salido

Sènior Femení: Rosa Maria Arqués Serret, Montserrat Biosca Marcé, Rosa Mª Casenave Roca, Rosa García Marchent, Maria Rosa Massagué Martí, Maria Victòria Ortega Moreno, Magdalena Porta Sanfeliu, Montserrat Vilardosa Subirach, Mercè Ruiz Peris

Júnior femení: Maria Neus Ferré Porta, Carmina Villalvilla Medina

1977/78

Kerry Earl Davis (EEUU), Joaquim Giralt Canalda, Gregorio Estrada Cobeña, Josep Francesc Farelo Melo, Pere Guimerà Alonso, Andreu Fadó, Jesús Mayo Sánchez, Joan Casasayas Abadal, Beirán, Sánchez del Río, Jordi Salamé Real, Marcel·lí Segarra Lafuente

Júnior: Ferran Almería Blasco, Claudi Bachs Gaya, Víctor Borau Fernández, Jordi Cardoner Lozano, Esteve Chacón Vallllosada, Ramon Claramunt Sánchez, Antoni Manel Navarro Sánchez, Manel Olivares Gabarrona, Jordi Paretas Asensio, Ramon Vila Sánchez, Amadeu Recasens Barahona

Juvenil: Santiago Calvis Margarit, Francesc Josep Cortés Pie, Manel Cubero Pérez, Rafel Gassó Peralta, Joan Carles Monterde Caballero, Jordi Monturiol Jorden, Miquel Àngel Panadés Guirau, Carles Vidal Millat (des d'abril), Llorenç Ytarte Aracil, Lluís Ytarte Aracil, Josep Miquel Serra Monzón

Sènior Femení: Rosa Maria Arqués Serret, Montserrat Biosca Marcé, Rosa Mª Casenave Roca, Rosa García Marchent, Maria del Carme González Andrés, Maria Rosa Massagué Martí, Magdalena Porta Sanfeliu, Montserrat Vilardosa Subirach, Carmina Villalvilla Medina, Mercè Ruiz Peris

1978/79

Jordi Salamé Real, Eduard Rafols Prat, Andreu Fadó Sancho, Ricard Figueras Ollero, Jesús Mayo Sánchez, Luís Ytarte Aracil, Roger Galín Andorra, Carles Xavier Cabezas Conella, Eduard Vidal Viñuales, Jordi Creus, Josep Francesc Farelo Melo,

Júnior: Lluís Ytarte Aracil, David Girondo, Vicenç Rafel Santamaria Milego

Juvenil: Rafa Afán Gordillo, Tomàs Barrera Vázquez, Francesc Josep Cortés Pie, Carles Cortés Ribas, Esteve López Gómez, Albert Dorca Carol, Pujol, Llorenç Ytarte Aracil, Ramon Gelabert Camprubí, Xavier Gassó Peralta, Pere Molina Criado, Josep Pujol Escuder, Carles Vidal Millat

Sènior Femení: Rosa Maria Arqués Serrat, Montserrat Biosca Marcé, Montserrat Carreras Moragas, Rosa Mª Casenave Roca?, Anna Mª Cases Hernández, Rosa Mª Esteve Ruíz, Maria del Carme González Andrés, Carme Mestres Vilar, Antònia Pérez Roch

1979/80

Jordi Puigventós Andreu, Andreu Fadó Sancho, Jesús Mayo Sánchez, Lluís Ytarte Aracil, Ricard Figueras Ollero, Antoni Tramullas Joan, Antoni Garrido Martínez, Eduard Rafols Prat, Roger Galin Andorra, Jordi Salamé Real

Júnior: Manel Cubero Pérez, Joan Carles Monterde Caballero, Tomàs Barrera Vázquez, Ramon Gelabert Camprubí, Pere Molina Criado, Jordi Monturiol Jorden, Àngel Cervetto Arias, Miquel Àngel Panadés Guirau, Lluís Martínez Calvo, Albert Roca Fandos, Òscar López Chocarro, Josep Lluís Mondragón Ortiz

Juvenil: Rafa Afán Gordillo, Francesc Xavier Alzaga Reig, Gabriel Bayo Forniels, Valentí Blanco López, Francesc Josep Cortés Pie, Carles Vidal Millat, Esteve Lopez Gómez, Llorenç Ytarte Aracil, Josep Pujol Escuder, Xavier Grau Rivera, Jordi Porcel Cortes, Josep Antoni Fernández Redondo, Jordi Morales Flores, Albert Rojals Moragas

Juvenil B: Joan Baptista Hernández Gómez, Josep Español Massagué, Àngel Villarte Francisco, Josep Ballesta Gimeno, Joan Carles Rey Tomàs, Josep Antoni Cortés Pie, Juli González Arevalo, Daniel Hernández Ruiz, Jordi Xetart Valero, Nèstor Martínez Calvo

Juvenil C: Josep Germà Balderas López, Marià Fajardo López, Joan Josep Flores Labrador, Esteve Fontanals Abascal, Jordi García Sánchez, Francesc Xavier González Arévalo, Amat Jiménez Sáiz, Conrad Morella Fierro, Carles Osorio Mallén, Sergi Sánchez Algilaga

Sènior Femení: Rosa Maria Arqués Serrat, Montserrat Biosca Marcé?, Montserrat Carreras Moragas, Anna Mª Cases Hernández, Carme Mestres Vilar, Rosa Mª Esteve Ruíz, Antònia Pérez Roch, Eva Maria Luquín Fernández, Francina Pubill Font, Margarida del Rio Vicenç

Juvenil femení: Anna Estella, Joana Mangas, Maria Josep González, Cristina Argemí, Maria Lluísa Luquín, Rosario Medianero Roldán, Natividad Alberca, Marta Puigmacià, Marisol Cuartero, Anna Maria Gijón, Isabel Ripollés

1980/81

Wayne Armstrong (EEUU), Eduard Rafols Prat, Andreu Fadó Sancho, Jordi Creus Molist, Lluís Ytarte Aracil, Llorenç Ytarte Aracil, Antoni Ametller Gaspar, Ricard Gainza Agustí, Jesús Mayo Sánchez, Antoni Garrido Martínez, Ricard Figueras Ollero, Jim Brandon (EEUU)

Júnior: Xavier Grau Rivera, Rafa Afán Gordillo, Ramon Gelabert Camprubí, Llorenç Ytarte Aracil, Francesc Xavier León González, Josep Lluís Mondragón Ortiz, Jordi Monturiol Jorden, Josep Pujol Escuder, Carles Vidal Millat

Juvenil A: Josep Ballesta Gimeno, Valentín Blanco López, Carles Domingo Bujosa, Joan Josep Flores Labrador, Esteve Fontanals Abascal, Jordi Porcel Cortés, Josep Antoni Roch Suñé, Joan Sebastià Rodríguez Cirera, Jaume Serra Gallardo

Juvenil B: Fco. Xavier Alzaga Reig, Jordi García Sánchez, Lluís Tenllado Benedicto

Juvenil C: Manel Carvajal Cascales, Jaume Escalera Villanueva, Josep Fusté Guillamón, Manel Lago Fernández, Miquel Ángel López Contreras, Alfons Velasco Alcántara

Sènior femení: Antònia Pérez Roch (fins el setembre), Francina Pubill Font (fins el març), Carme Olivella Pedregal

Júnior femení: Mª Carme Barrera Vázquez, Elisa Berlanga Mercadal, Marisol Cuartero López, Anna Estella Bartolomé, Anna Maria Gijón Iglesias, Antonia Gómez Ruf, Maria Lluïsa Luquín Fernández, Joana Mangas Senciales, Rosario Medianero Roldán, Marta Puigmacià Minguell, Olga Requena García, Isabel Ripollés Miras,

Juvenil femení: Isabel Parella Arcarons

1981/82

F. Riera (cedit pel Barça), Eduard Rafols, Andreu Fadó, Rafa Afán (júnior), Lluís Ytarte Aracil, Carles Vidal (júnior), Salva Maldonado Ruíz, Jordi Monturiol Jorden, Joan Pagés (cedit pel Barça), Ramon Gelabert Camprubí, Xavier Puig (cedit pel Barça), M. Solé

Júnior : Josep Pujol, Rafa Afán Gordillo, Josep Ballesta Gimeno, Valentí Blanco López, Carles Domingo Bujosa, Josep Antoni Fernández Redondo, Xavier Grau Rivera, Manel Martínez Garnica, Carles Vidal Millat, Llorenç Ytarte Aracil, Josep Antoni Roch Suñé

Juvenil: Lluís Tenllado Benedicto, Xavier González Arévalo, Narcís Serra Sirach, Francesc Xavier Alzaga Reig, Juli González Arévalo, Jordi Monclús Gil, Conrad Morella Fierro, Esteve Fontanals Abascal, Manel Lago Fernández, Joan Sebastià Rodríguez Cirera, Àngel Francesc Villarte, Jaume Serra Gallardo

Juvenil B: Carles Cuxart Vaqué, Ignaci Prats Lara, Amat Jiménez Sáiz, Alexandre Fornas Rodríguez, Xavier Pozón Álvarez, Xavier Sánchez Ribó, Pau Calvo Zarcero, Carles Lamana Ferrer, Àngel Punzano Vallés, Ernest Munné Sanz, Xavier Monfort Puey

Sènior femení: Montserrat Carreras Moragas, Margarida del Río Vicenç, Sílvia Delas Vigo, Rosa Mª Esteve Ruíz, Begonya González Comellas, Eva Maria Luquín Fernández, Carme Mestres Vilar, Elsa Romero Izquierdo, Esperança Sáez López

Júnior femení: Mª Carme Barrera Vázquez, Elisa Berlanga Mercadal, Blancanieves del Río Reyes, Anna Estella Bartolomé, Anna Maria Gijón Iglesias, Antonia Gómez Ruf, Maria Josep González Cánovas, Maria Lluïsa Luquín Fernández, Joana Mangas Senciales, Rosario Medianero Roldán, Marta Puigmacià Minguell

Juvenil femení: Amparo Aragón Soriano, Núria Areny Franco, Carolina Batet Company, Antònia Espinosa Díaz, Glòria Magriñà Monge, Mercè Martí Alemán, Anna Maria Muñoz López, Roser Porta Sanfeliu, Núria Vilella Valentín, Francesca Reynaldo Cano, Maria Jesús Sangiao Ramil

1982/83

Carles Vidal Millat, Andreu Fadó Sáncho, Rafa Afán Gordillo, Salva Maldonado Ruíz, Fèlix de Pablo Pons, Antoni Tramullas Joan, Francesc Soler Rodríguez, Ricard Figueras Ollero, Ramon Gelabert Camprubí, Josep Palacios Manzano

Júnior: Francesc Xavier Alzaga Reig, Jesús Heredero Maderuelo, Amat Jiménez Sáiz, Carles Domingo Bujosa, Juli González Arévalo, Manel Lago, Conrad Morella Fierro, Esteve Fontanals, Antoni Roch, Albert Rojals Moragas, Josep Antoni Fernández Redondo, Àngel Francesc Villarte, Josep Antoni Roch Suñé

Juvenil A: Raül Biescas Lacambra, Pau Calvo Zarcero, Carles Cuxart Vaqué, Xavier González Arévalo, Carles Lamana Ferrer, Lluís Tenllado Benedicto, Miquel Sans Cuffi, Ignaci Prats Lara, Xavier Sánchez Ribó, Àngel Punzano Vallés, Artur Ferrer Torrens

Juvenil B: Josep Gata Barroso, Albert Julve Ibáñez, Jordi Pons Sala, Jordi Escardibol Navarrete, C. Cera, V. González, J. Avila, E. Gispert, Lucas Mondelo García, A. Fornas, Pere Ramos de la Fuente

Sènior femení: Joana Mangas, Elsa Romero, Marta Puigmacià, Margarida del Río, Montserrat Mena, Rosario Medianero Roldán, Maria Lluísa Luquín Fernández, Núria Borrás, Marta Pérez, Anna Estella

Júnior femení: Maria del Carme Barrera, Amparo Aragón, Isabel Parella, Núria Serra, Anna M. Gijón, Francesca Reynaldos, Núria Vilella, Paquita Delgado, Blancanieves del Río, Mercè Martín, Antònia Gómez

Juvenil femení: Eva Aixalà Pellicer, Rosa Alcón Areny, Anna Arbonés de Rafael, Núria Areny Franco, Mª Àngels Augué Segú, Mercè Bejarano Vidal, Roser Porta Sanfeliu, Rosa Masip Boil, Antònia Espinosa Díaz, Immaculada Prieto Navarro, Olga Hernández Mata, Isabel Jiménez Redrejo

1983/84

Greg Darnell Bunch (EEUU), Dan Harsthorne (EEUU), Herminio San Epifanio, Antoni Ametller Gaspar, Josep Palacios Manzano, Albert Illa, Josep Lluís Subías, Esteve Fontanals (júnior), Ricard Figueras Ollero, Mario Milà (júnior), Fèlix de Pablo Pons

Júnior: Pau Calvo Zarcero, Carles Cuxart Vaqué, Jesús Heredero Maderuelo, Francesc Xavier González Arévalo, Juli González Arévalo, Manel Lago Fernández, Esteve Fontanals, Àngel Francesc Villarte, Lluís Tenllado Benedicto, Ignaci Prats Lara, Mario Milà Gòrriz, Artur Ferrer Torrens

Juvenil: Josep Gata Barroso, Albert Julve Ibáñez, Jordi Pons Sala, Lucas Mondelo García, Jordi Escardivol Navarrete, Pere Ramos de la Fuente, Josep Xavier Nadal, Carles Falgueras, Xavier Fernández Fernández, Bernat Martínez, Xavier Escutia Aparicio, Sergi Jofresa Prats

Sènior femení: Marga del Rio, Joana Mangas, Blanca del Rio, Montserrat Mena, Rosario Medianero Roldán, Lluísa Luquín, Marta Puigmacià, Anna Estella, Núria Vilella, Núria Serra, Amparo Aragón, Anna Maria Gijón

Júnior femení: Roser Porta, Núria Vilella, Amparo Aragón, Núria Serra, Maria Josep Rius, Cristina Pascual, Laura de Batlle, Iolanda Sánchez, Isabel Parella, Virgínia García del Pino, Glòria Nora Canellas

Juvenil femení: Anna Cantó Gelpi, Mª Àngels Augué Segú, Mª Rosa Ardanuy, Olga Hernández, Anna Arbonés, Núria Areny, Eva Maria García, Immaculada Sánchez, Olga Lanuza, Mercè Bejarano, Eugènia Valls, Rosa Alcón Areny, Joaquima Pérez

1984/85

Jordi Dardé Sanz (cedit pel FC Barcelona), Miquel Tarín Ruiz (cedit pel FC Barcelona), Xavier Lomas Pasqual, Josep Antoni Orbea Pérez, Francesc Gallardo, Nacho Suárez Sureda (cedit pel FC Barcelona), Evaristo Blázquez Pecino (cedit pel FC Barcelona), Ricard Figueras Ollero, Esteve Fontanals Abascal, Rafa Afán Gordillo, Mario Milà Gòrriz

Júnior: Carles Cuxart Vaqué, Xavier Escutia Aparicio, Jordi Pons Sala, Albert Julve Ibáñez, Lluís Tenllado Benedicto, Francesc J. Gallardo, Lucas Mondelo García, Xavier Vidal Gómez, Josep Maria Rosell Moreras, Carles Falgueras, Bernat Martínez

Juvenil masculino: Joan Carles Malagón, Jordi Escardivol Navarrete, Xavier Fernández Fernández, Francesc Guerrero, Sergi Jofresa Prats, Jordi López, Sancho, Vicenç Beltrán González, Josep Maria Moya, Antoni Medianero Roldán, Lluís Isern Bernat

Sènior femení: Montserrat Argullós Romera, Teresa Almoguera, Evelín Inglés Daga, Mercè Andorra López, Maria Eulàlia Vila, Sílvia Font Puig, Sandra Murray (EEUU), Clara Jiménez Fernández, Georgina Elías Puigbó, Teresa Parra, Glòria

Pladellorens Camps, Dolors Esquerrà Roig (ja iniciat el campionat), Iolanda Navarro Demesas (des de febrer), Montserrat Cabido Badimont, Núria Grau Muñoz, Mireia Otero Sorigué

Júnior femení: Mª Eulalia Vila Suñé, Georgina Elías Puigbó, Evelín Inglés Daga, Teresa Almoguera Miró, Montserrat Argullós Romera, Núria Villacampa, Teresa Parra López, Bàrbara Martí Almeda, Júlia Rodríguez, Neus García Antúnez, Elizabeth Pedrajas Vizuete

Juvenil femení: Marta Faura Carreras, Núria Delaurens Arqués, Tània Verdaguer Jimeno, Anna Cantó Gelpi, Montserrat Gallego, Núria Alocén Guzmán, Maria Josep Rius, Anna Carbonell Novella, Anna Maria Fernández, Núria Benítez Solé, Núria Areny Franco, Anna Canto, Joaquima Pérez,

1985/86

Paco Solsona, Josep Mª Solsona, Josep Mª Ayuso Guinaliu, Josep Lluís Pérez, Xavier Nin, Michael Lahm (EEUU), Francesc Gallardo, Rafa Afán Gordillo, Ricard Figueras Ollero, Carles Cuxart Vaqué (júnior), Esteve Fontanals Abascal, Carles Vidal Millat, Alfred Surrà Parcet

Júnior: Carles Cuxart Vaqué, Xavier Fernández Fernández, Jesús Comella Peiró, Xavier Escutia Aparicio, Lluís Tenllado Benedicto, Jordi Pons Sala, Albert Julve Ibáñez, Josep Maria Rosell Moreras, Francesc Xavier Gallardo Batlle, Josep Romero González, Àngel Punzano Vallés

Juvenil: Francesc Guerrero de la Torre, Vicenç Beltrán González, Joan Carles Malagón Carmona, Antoni Medianero Roldan, Jordi Escardivol Navarrete, Lluís Isern Bernat, Eduard Serra Casals, Sergi Jofresa Prats, Josep Maria Moya Espuña, Jordi López Rivero, Vidal Tarrida Solé

Sènior femení: Pam Gant (EEUU), Anna Belén Alvaro, Clara Jiménez Fernández, Georgina Elías Puigbó, Mercè Andorra López, Mª Eulàlia Vila, Glòria Pladellorens Camps, Teresa Almoguera, Evelín Inglés Daga, Sílvia Font Puig, Teresa Parra, Maria Dolores Esquerra Roig, Iolanda Navarro Demesas, Mireia Otero Sorigué

Júnior Femení: Bàrbara Martín, Teresa Almoguera, Mª Eulàlia Vila, Evelín Inglés Daga, Anna Carbonell, Anna Belén Alvaro, Neus García, Elisabeth Pedrajas, Georgina Elias Puigbó, Teresa Parra

Juvenil femení: Núria Delaurens, Núria Areny, Montserrat Gallego Sanchís, Tània Verdaguer Jimeno, Anna Canto, Núria Alocén, Montserrat Carvajal, Núria Benítez, Rosa Montserrat, Mª Jesús Encuentra

1986/87

Josep Maria Lucea (des de febrer), Lluís Ventura Burillo (des de febrer), Lluís Tenllado Benedicto, Àngel Grandes García, Joan Tarrida Salinas, Josep Antoni Roch Suñé, Jesús Comella Peiró, Francesc Sánchez Cuartero, Jaume Serra Gallardo, Jesús J. Heredero Maderuelo, Albert Julve Ibáñez, Artur Soler Valentín

Júnior: Xavier Escutia Aparicio, Miquel Àngel Viloria Casabella, Joan Morralla Pérez (fins el febrer), Josep Maria Moralla Mercadé, Albert Silvestre García, Vicenç Beltrán González, Josep Mª Cabezas Salvador, Joan Carles Malagón Carmona, Pau Huertas del Valle, Pau Gordillo Hernández, Josep Romero González, Antoni García Rolania, Albert Martí Crous

Juvenil: Jordi Grau Dalmau, Miquel Àngel Fernández González, Òscar Gómez Pau, Narcís Estañol Ullate, Jesús López Carmona, Josep Fuertes Mendoza, Xavier Sáez Araguas, Vidal Tarrida Solé, Pau Mestre Avante, Joan Josep Sierra Rodrigo

Júnior femení: Rosa Masip Boil, Mònica Paredes Duran, Marta Quiroga Pons, Immaculada Álvarez, Montserrat Salud Nadal, Núria Salud Nadal, Amàlia Guillén García, Núria Fernández Monclús, Mireia Val León, Raquel Deu Vicenç, Imma Gàlvez Castro, Encarnació Manero Morano, Isabel Rosell Mir

1987/88

Xavier Redolat Ros, Enric Muñoz Prados, Lluís Tenllado Benedicto, Àngel Grandes García, Xavier Acosta Ferrer, Eduard Rafols Prat, Josep Sillero Parejo, Lluís Ventura Burillo (fins el desembre), Francesc Manel Ruiz Alonso "Chiqui", Josep Mª Lucea García, Jordi Ramon Rizo

Júnior A: Joan Carles Malagón Carmona, Cesáreo Tomàs Llop, Miquel Domínguez Español, Narcís Estañol Ullate, Josep Fuertes Mendoza, Romà Serra (fins el desembre), Antoni Pérez, Francesc Guerrero de la Torre (fins el març), Albert Silvestre

García, Jesús López Carmona, Vidal Tarrida Solé, Òscar Gómez Pau, Sergi Durán Samsó

Júnior B: Xavier Hernández Aguado, Enric Giró Fortuny, Antoni Pérez Ruiz, Francesc Josep Caballero Vázquez, Josep M. Hoya Ugalde, Josep Antoni Nevado Barrios, Miquel A. Fernández González, Jordi Guerrero Campoy, Joan Ponce March, Santiago Sebastián Sanfeliz, Fabià Vallés Miranda, Jesús Miquel Abril Chavarri,

Juvenil A: Antoni Guijarro Carmona, Antoni Carmona Gallego (fins el desembre), Jesús Miquel Abril Chavarri, Francesc Josep Caballero Vázquez, Pere Pau Cazalilla Rodríguez, Roberto Celdrán Alcaide, Raül Rivero Martín, Ferran Muray Armengol, Josep Lluís Molina Bolivar, Jesús Gascón Urbano, Joan Carles Pérez Fernández, Antoni Domingo Balcells, Miquel Ángel Fernández González, Ernest Mas Giralt, Álvaro Piñero Cuellar

Juvenil B: Joan Carles Peláez Hoyos

Sènior Femení: Mercè Bejarano Vidal, Sònia Vera Sánchez, Núria Salud Nadal, Magdalena Vidueira Real, Anna Tortellà Muns, Eva Maria Luquín Fernández, Rosa Masip Boil, Esther Payet Ayora, Isabel Rosell Mir, Amàlia Guillén García, Joana Mangas Senciales

Juvenil femení: Yasmina Bernabé Crespo, Montserrat Caralt Manzano, Immaculada Cerejido Gimeno, Anna Rosell Mir, Mònica Romagosa Pérez, Montserrat Masip Boil, Núria Julián Sada, Isabel Mateos Pradas, Ascensión Mesa Zurita, Vanesa Rosell Solano,

1988/89

Josep Lluís Pérez, Francesc Xavier Rodríguez Serra, Miquel Àngel Llorens, Miquel Sala Codina, Lluís Tenllado, Miquel Antón, Joan Florenza, Jaume Andreu, Jordi Balada Prades, Joan Carles Malagón Carmona, i els júniors incorporats al primer equip Josep Manel Hoya "Manute", Dioni Pérez, Antoni Gas i Francesc Caballero

Júnior A: Cesáreo Tomàs Llop (fins el gener), Josep Manel Hoya Hugalde "Manute", Antoni Gas Lucas, Dioni Pérez López, Francesc Josep Caballero Vázquez, Narcís Estañol Ullate, Francesc Xavier Fernández Vázquez, Josep Fuertes Mendoza, Joan Ponce March, David Vázquez Argilés, Vidal Tarrida Solé

Júnior B: Lluís Blanes Escolano, Antoni Domingo Balcells, Joan Carles Peláez Hoyos, Joan Carles Pérez Fernández, Fabià Vallés Miranda, Santiago Sebastián Sanfeliz

Juvenil A: Marc Ayats Tarragó, Lluís Blanes Escolano, Francesc Josep Caballero Vázquez, Francesc Cayuela Caro, Raül Rivero Martín, Ernest Mas Giralt, Josep Manel Hoya "Manute", Josep Antoni Nevado Barrios, Santiago Sebastián, , Francesc Josep Fernández Fernández, Antoni Domingo, Eugeni Guillén García, Òscar Lorenzo López

Juvenil B: Rafael Cuesta Valenzuela, Rafael Díaz Rosas, Òscar Griñó Barrios, Miquel Lope Alonso, Òscar Lorente Magriñà, Ricard Lucas Llop, Josep Ignaci Miñarro Pelegrín, David Vall Gallén

Sènior femení: Amàlia Guillén García, Lídia Martínez Sánchez, Rosa Masip Boil, Gemma Masplà Padilla, Esther Payet Ayora, Trinitat Privat Garrido, Sònia Vera Sánchez, Magdalena Vidueira Real, Isabel Rosell Mir, Anna Tortella Muns

Juvenil femení: Yasmina Bernabé Crespo, Anna Bernuz Zárate, Sònia Ceballos Beet, Immaculada Cerejido Gimeno, Núria Julián Sada, Montserrat Masip Boil, Ascensión Mesa Zurita, Aurora Moreno Royo, Cristina Quiroga Pons, Vanesa Rosell Solano

1989/90

Eduard Piñero, Russell Cross (EEUU, fins l'abril), Rafel Cubas, Francesc Xavier Rodríguez Serra, Miquel Llorens, Jaume Andreu Casanova, Miquel Anton, Albert Rouco, Francesc Triola, Antoni Romero, Essie Hollis (EEUU, des de l'abril)

Júnior: Francesc Josep Caballero Vázquez, Dioni Pérez López, Josep Mª Hoya Ugalde "Manute", Francesc Josep Fernández Fernández, Josep Baptista Gómez Medina, Sergi Gómez Rozas; Ricard Nadal Gimeno, Josep Antoni Nevado Barrios, Joan Carles Peláez Hoyos, Joan Ramon Rius Oliva, Raül Rivero Martín

Júnior B: Fabià Vallés Miranda

Juvenil: Marc Ayats Tarragó, Jaume Aviñó Queraltó, Daniel Castillo Isern, Jordi Rivera Giner, Ricard Deitg Saleta, Òscar Griñó, Rafa Díaz, David Vall, Ignasi Soberano Martínez, Carles González, Miquel López, John Kregel Fornesa, Òscar Lorente, Xavier Medina, Eugeni Pino Presas, Xavier Fusté Gallardo

Juvenil B: Marc Joan Alert, Xavier Martín Bech, Antoni Mir Ruiz, Roger Pascual Sala, Diego Pérez Cases, Daniel Valencia Visiedo, Francesc Xavier Salguero Díaz, David Triay Lou

Sènior femení: Raquel Deu Vicenç, Leonor López Velasco, Lídia Martínez Sánchez, Gemma Masplà Padilla, Maria Josep Medianero Roldan, Montserrat Morales Fabregat, Trinitat Privat Garrido, Margarida Sumalla Caparrós, Anna Tortella Muns

Juvenil femení: Yasmina Bernabé Crespo, Sílvia Blanco Valle, Immaculada Cerejido Gimeno, Mònica Díez López, Núria Julián Sada, Montserrat Masip Boil, Raquel Obono Muñoz, Meritxell Vilanova Vinyals, Mercè Ríos Seguí, Vanesa Rosell Solano

1990/91

Jose Mª Solsona, Ignaci Estany, Mario Aguado Caparrós, Joan Alsina, Phillip Stinnie (EEUU, fins el febrer), Norris? Coleman (EEUU, només durant el febrer), Ken Orange (EEUU, des de març), Miquel Llorens, Josep Calvelo, Xavier Quintanilla, David Casanovas, Marc Ayats (júnior), Carles González (júnior)

Júnior A: Jaume Aviñó Queraltó, Eloi Crespo Cervera, Marc Ayats, Carles González Ferreiro, Ricard Deitg Saleta, Josep Baptista Gómez Medina, Marc Joan Alert, Xavier Martín Bech, Josep Antoni Nevado Barrios, Eugeni Pino Presas, David Vall Gallén, Raül Rivero Martín, Ignasi Soberano Martínez

Júnior B: Pere Domènec García Juan, Daniel Martín Morales, Rubén Masplà Estapé, Francesc Josep Molina Jiménez, Jaume Ràfols Rubires, David Sánchez Casero

Juvenil A: Daniel Castillo Isern, Xavier Medina Romo, Roger Pascual Sala, Jaume Aviñó, Xavier Martín, Marc Joan, Daniel Tena Aguilar, David Triay Lou, Xavier Fuster Gallardo, Dani Castillo, Francesc Xavier Feliu Costa, Jaume Martínez Barberia

Juvenil B: Albert Alemany Monsó, Maita Lamoreux, Josep Martí Lara González, David Suárez Rodríguez, Alfons Terron Olivares

Sènior femení: Roser Clotet Serra, Raquel Deu Vicenç, Eva Maria García Quiroga, Leonor López Velasco, Lídia Martínez Sánchez, Gemma Masplà Padilla, Trinitat Privat Garrido, Margarida Sumalla Caparrós, Anna Tortella Muns

Juvenil femení: Sílvia Blanco Valle, Mònica Cobos García, Mònica Díez López, Ester Herrera García, Núria Julián Sada, Raquel Obono Muñoz, Cristina Pérez del Río, Cristina Rodríguez Hinojosa, Vanesa Rosell Solano, Gemma Roura Coma

1991/92

Joan Pagés, David Triay, Pérez, Jordi Puig Fabregat, Òscar de la Torre Fabregat, Josep Blanch Villalba, Josep Palacios Manzano, Joan Alsina, Victor Anger (EEUU, fins el febrer), Kenneth Garret (EEUU, des de febrer), David Casanovas Junyent, Jordi Dardé Sanz (des de desembre), David Berbois, Josep Lluís Pérez Rodríguez (des de desembre), Dioni Pérez López

Júnior: Álex Emperador Bote

Juvenil A: Daniel Barón Climent, Òscar Calelle Lagares, David Suárez Rodríguez, Daniel Mila, Robert Granja Ripollés, Francesc Canto, Josep Martí Lara González, Daniel Tena Aguilar, Rubén Masplà, Joaquim García Márquez, Jaume Martínez Barberia, Alfons Terron Olivares

Juvenil femení: Alícia Barrachina Barreda, Olga Luque Sánchez, Verònica Puig Tost

1992/93

Josep Mª Ayuso Guinaliu, David Berbois Albiol, Josep Blanch Villalba, Joan Florenza Segalà, Josep M. Hoya Ugalde, Pere Antoni Moreno García, Francesc Soler Rodríguez, Lluís Tenllado Benedicto, Alfons Terron Olivares

Sub 23: Manel Aguado García, Lluís Miquel Albesa Albiol, Daniel Barón Climent, Daniel Cadena López, Robert Granja Ripollés, Jaume Martínez Barberia, Daniel Milà Abad, Ramon Montoya González, David Suárez Rodríguez, Daniel Tena Aguilar

Juvenil: Marc Álvarez Llamas, Josep Cabernet Masons, Jordi

Carvajal Hernández, David Colomer Corchete, Xavier Montserrat Collado, Xavier Fernández Rodríguez, Joaquim García Márquez, Jordi Jaen Valls, Lluís Fernández Betancourt, Xavier Expósito Rico, Darío García García, Josep Francesc Hernández Velázquez

Sènior femení: Mònica Aguilar Romo, Mònica Cobos García, Patrícia Costas González, Raquel Deu Vicenç, Ester Herrera García, Rosa Maria Montserrat Collado, Cristina Pérez del Río, Marta Quiroga Pons, Lluïsa Rodríguez Sánchez, Gemma Roura Coma, Nùria Serra Palau

Juvenil femení: Cristina del Toro Ponce, Maria Ida García López, Elia Giralt Remanos, Marta Hernando Prior, Maria Assumpció Marín Vilalta, Marta Mateu Pons, Iolanda Villena Gil, Sònia Santiago Bautista, Sònia Segura Puertas, Anna Maria Triay Lou, Elisenda Urbano Ortego

1993/94

Òscar Alocén Guzmán, Jaume Andreu Casanovas, Miquel Joaquim Antón Campinell, Josep Mª Ayuso Guinaliu, David Casanovas Junyent, Joan Florenza Segalà, Pere Antoni Moreno García, Xavier Rebollo Izquierdo, Francesc Soler Rodríguez, Alfons Terron Olivares

Sub 23: Manel Aguado García, Daniel Barón Climent, Cedric Da Costa, Xavier Expósito Rico, Lluís Fernández Betancourt, Darío García García, Pau Montero García, Ramon Montoya González, David Muñoz Gomà, David Suárez Rodríguez, Alfons Torrente Sanz, Francesc Tubau Molina

Juvenil A: Marc Álvarez Llamas, Jordi Blanes Aguilera, Jordi Carreras Rabanal, Xavier Mas Martínez, Carles Núñez, Jordi Moreno, Josep Maria Rojas Beltrán, Jordi Jaen Valls, Ricard Gómez, Ferran Laviña de la Villa, Jordi Iglesias Xamaní, Carles Hernández García, Xavier Fernández Rodríguez

Juvenil B: Jonathan Arroyo Martín, Marc Baraza Parés, Diel Joel Benedi Gorri, Xavier Iglesias Vázquez, Ferran Laviña de la Villa, David Miralles Liso, Jordi Morales Campañà, Jordi Moreno Castillo, Carles Núñez Reina, Jordi Riba Roig, Raül Tornay Gómez

1994/95

Xavier Medina Romo, Pere Antoni Moreno García, Miquel Antón Campinell, Josep Montes Sánchez, Òscar Alocén Guzmán, Joan Pujadas Fernández, Josep Molero Góngora, David Suárez Rodríguez, Jaume Aviñó Queraltó

Sub 23: Jordi Blanes Aguilera, Xavier Expósito Rico, Lluís Fernández Betancourt, Jordi Jaen Valls, Sergi Martín Hernández, David Muñoz Gomà, Abraham Pérez Rins, Daniel Valmanya Pi, Ismael Ruiz Jódar, Alfons Torrente Sanz

Júnior A: Ferran Laviña de la Villa, Jonathan Arroyo Martín, Diel Joel Benedi Gorri, Jordi Carreras Rabanal, Jordi Morales Campañà, Xavier Mas Martínez, Lluís Julià Àvila, Jordi Riba Roig, Ricard Gómez, Josep Maria Rojas Beltrán, Jordi Iglesias Xamaní, Carles Núñez Reina

Júnior B: Marc Baraza Parés, David Bosch Valera, Gerard Cunilleras Mestres, Xavier González Deltell, Daniel Martí Martínez, Alexandre Martínez Giménez, Víctor Manel Martínez Mendo, Pere Pérez Castro, Jordi Roselló Peñaranda, Daniel Rucandio Guardiola, Fernando Sánchez Sánchez, Màrius Serrano Vera

Juvenil: Ricard Gómez Piqueras,

1995/96

Jordi Jaen Valls, Joan Pujades Fernández, Pere Julià Àvila, Rafa Afán Gordillo, Lluís Miquel Albesa Albiol, Daniel Valmanya Pi, Francesc Xavier Rodríguez Mèrida, Miquel Antón Campinell, David Suárez Rodríguez, Xavier Mas Martínez, Sergi Martín, Jordi Riba Roig, Paco Reina

Sub 23: Diel Joel Benedi Gorri, Juli Campos Martínez, Jordi Durán Villagrasa, Ricard Gómez Piqueras, Jordi Iglesias Xamaní, Sergi Martín Hernández, Xavi Mas Martínez, Jordi Morales Campañà, Carles Núñez Reina, Francesc Manel Reina Rojas, Jordi Riba Roig, Ricard Riera Barranco

Júnior A: Xavier Antolín García, Rafa Carrera Arnau, Gerard Cunilleras Mestres, Carles González Cañadas, Màrius Serrano Vera, Damià Rodríguez Orantes, Pere Àlex Munar Bañol, Pere Pérez Castro, Albert Negre Perarnau, Carles Muñoz Caballero, Joan Díez Álvarez, Cristian Santamaria Ruíz, Josep Alfons Romero Villamor

Júnior B: Jeroni Banderas García, Pere Domingo Navarro, Òscar Gómez Cuenca, Xavier González Deltell, Antoni Lamberto Sánchez, Daniel Martí Martínez, Alexandre Martínez Giménez, Francesc Mateo Barrera, Elio Pineda Ojeda, Èric Robles Casanovas, Daniel Rucandio Guardiola, Ramon Téllez Pérez

1996/97

Xavier Mas Martínez, Xavier Antolín García, Albert Asensio Poveda, Joan R. Gil Fernández, Jordi Iglesias Xamaní, Ricard Gómez Piqueras, Jordi Riba, Pere Julià Àvila, Daniel Valmanya Pi, Jordi Pintado Álvarez, Xavier Gargallo Mompó, Carles Núñez

Sub 22: Jordi Morales Campañà, Pere Àlex Munar Bañol, Gerard Cunilleras Mestres, Francesc Mateo Barrera, Damià Rodríguez Orantes, Diel Joel Benedi Gorri, Pere Pérez Castro, Màrius Serrano Vera, Iván Díez Álvarez, Joan Díez Alvarez, Alexandre Martínez Giménez, Daniel Martí Martínez, Carles Luque Gutiérrez

Júnior A: Christian Bañuelos Orozco, Rafa Carrera Arnau, Manel Casadevall Olmedo, Sergi Curto Salas, Marc García Vacas, Marc Parera Escudero, Òscar Gómez Cuenca, Ivan Olivera Rodríguez, Pere Domingo Navarro, Manel Casadevall Olmedo, Carles González Cañadas, Ramon Téllez Pérez

Júnior B: Jordi Algué Llobera, Claudi Costa Doménech, Arseni Da Palma Gómez, Xavier Dumont Peruga, Miquel Pluvinet Ortega, Gustau Gómez Pérez, Hug Huelgas Casanovas, Antoni Lamberto Sánchez, Jordi Llopis Mercadé, Antoni Octavio González, Marc Puente Vilanova

1997/98

Xavier Mas Martínez, Pere Julià Àvila, Jordi Pintado Álvarez, Daniel Valmanya Pi, Albert Asensio Poveda, Xavier Antolín García, Jordi Iglesias Xamaní, Xavier Gargallo Mompó, Albert Berenguer Miranda, Carles González Cañadas, Ricard Gómez

Júnior A: Jordi Algué Llobera, Carles Bajo de las Heras, Sergi Curto Salas, Jordi García Santacreu, Francesc Delgado Dorado, Marc Parera Escudero, Rafael Fernández Ruiz, Oriol Ginés Juanola, Xavier Dumont Peruga, Gustau Gómez Pérez, Bernat Elias, Sergi Tamayo Mingorante, David González Deltell

Júnior B: Sergi Contreras Navarro, Sergi del Amo Díaz, Bernat Elías Camprubí, Albert Espierriz Lanceta, Josep Galvete Ibáñez, Cristian Gómez Muñoz, David González Deltell, Jordi Martínez Téllez, Daniel Palmero Polo, Marc Pous Marín, Pere Suárez Cano

Sub 22: Ricard Gómez Piqueras, Hèctor Gilabert Batllori, Antoni Lamberto Sánchez, Francesc Mateo Barrera, Damià Rodríguez Orantes, Gerard Cunillera Mestres, Carles Luque Gutiérrez, Òscar Gómez Cuenca, Oliver Gómez Canela, Elio Pineda Ojeda, Manel Casadevall Olmedo, Ramon Téllez Pérez, Amador Estévez Roig

1998/99

Xavier Mas Martínez, Jordi Pintado Álvarez, Daniel Valmanya Pi, Xavier Gargallo Mompó, Oliver Gómez Canela, Jordi Morales Campañà, Xavier Botinas Castro, Francesc Mateo Barrera, Ricard Gómez Piqueras, Josep Miranda Parés, Elio Pineda Ojeda

Sub 20: Ramon Téllez Pérez, Òscar Gómez Cuenca, Jordi Ubach Font, Sergi Curto Salas, Carles Fusté Gimeno, Francesc Delgado Dorado, Rafael Fernández Ruiz, Miquel Benito Ibar, Marc Parera Escudero, Manel Casadevall Olmedo, Héctor Gilabert Batllori, Oriol Ginés Juanola

Júnior A: Sergi Contreras Navarro, Jordi García Santacreu, Albert Espierriz Lanceta, Jordi Martínez Téllez, David González Deltell, Pere Suárez Cano, Josep Galvete Ibáñez, Sergi del Amo Díaz, Cristian Gómez Múñoz, Daniel Palmero Polo, Marc Pous Marín, Bernat Elias Camprubí, Sergi López Carmona

Júnior B: Alex Blanco Gracia, Eduard Casas Guzmán, Carles Díaz Méndez, Jonatan González Rodríguez, Carles Miñana Ribas, Daniel Rodríguez González, Cristian Samper Montero, Arnau Torres Sacristán

1999/00

Xavier Mas Martínez, David Bultà Caldés, Hèctor Gilabert Batllori, Xavier Botinas Castro, Sergi Curto Salas, Òscar Alarcón Mora, David Triay Lou, Daniel Valmanya Pi, Jordi Pintado Álvarez, Gerard Cunilleras Mestres, Ferran Mateo Rodríguez, Santiago Campos Asensio, Marc Ayats Tarragó, Miquel Ángel González Fernández

Sub 20: Jordi Badia i Puiggalí, Sergi Balaguer Ferrer, Juanjo Buera Bernabé, Sergi Contreras Navarro, Albert Espierriz Lanceta, Albert Fernández Rodríguez, Carles Fusté Gimeno, Jordi García Santacreu, Oriol Ginés Juanola, Cristian Gómez Muñoz, Miquel Pérez Masip, Marc Pous Marín, Eduard Puiggalí Fontanals

Júnior A: Raül Bermudo Ruíz, Xavier Carvajal Pichel, Germà Charles Lluellas, Carles Miñana Ribas, Sergi Tedo Murua, Víctor Suárez Cabello, Carles Méndez Arias, David García Jimeno, Daniel Díaz Lacalle, Xavier Hoyo Pérez

Júnior B: Nicolás Asmarats Castell, Roger de Dios Grané, Ferran Delgado Dorado, Marc Forcada Sánchez, Sergi Gómez Cuenca, Albert Gonzalvo Bonilla, Hèctor Martínez Alonso, Albert Muñoz Sánchez, Sergi Parera Escudero, Guillem Pedreny Mateu, David Vázquez Maymir, Gregori Visiedo Reche, Sergi Tedo Murua

2000/01

Miquel Pérez Masip, Ismael Dichós Moyà, Pau Santacana Luque, Josep Rodríguez Sant Joan, Jordi Badía Puiggalí, Pere Soler López, Òscar Calelle Lagares, Paco Rueda Naranjo, Sergi Curto Salas, Toni Julián Ferrando, Carles Navarro Bascuñana, Bernat Luque Mateu, Àngel Orenes Noguera, Mike L. Piwerka (Canadà, des de gener), Germaine Young (EEUU, fins el gener), Rubén Romera Juárez, Jordi Barrufet Ridaura?

Sènior B: Raül Bermudo Ruiz, Sergi Contreras Navarro, Albert Espierriz Lanceta, Jordi García Santacreu, Cristian Gómez Muñoz, Àngell Llull Mancas, Marc Pous Marín, Adrià Ortiz Porras, Xavier Memminger Ruiz, Jordi Azofra Lluch, Oriol Ginés Juanola, Manel Soriano Marín, Ramon Téllez Pérez

Sub 20: Albert Fernández Rodríguez, David García Jimeno, Armand Ginés Juanola, Daniel Giralt González, Xavier Lagunas Calpe, Jordi Martínez de Huete Benito, Carles Méndez Arias, Cristian Oliva Parra, Sergi Rodríguez García, Víctor Suárez Cabello

Júnior A: Nicolau Asmarats Castell, Xavier Carvajal Pichel, Germà Charles Lluellas, Guillem Pedreny Mateu, Ivan Josep Sancho Martínez, Sergi Santos Sánchez, Sergi Gómez Cuenca, Sergi Navarro Vilarrubí, Marc Forcada Sánchez, Daniel Díaz Lacalle, Xavier Hoyo Pérez,

Júnior B: Aleix Durán Nyssen, Joaquim Lozano Pérez, Marcel Maneja Gascón, Hèctor Martínez Alonso, Ivan Oriol D'Khiri, Sergi Parera Escudero, Imanol Pérez Berrio, Carles Porto Carreño, Abraham Pujol Alonso, Carles Raventós Grau, Víctor Rodríguez Díaz, Dionís Antoni Santos Tineo

2001/02

Cristian Oliva Parra, David Jordá Lozano, Mario Aguado Caparrós, Òscar Jordá Lozano, Xavier Memminger Ruiz, Jordi Boira Toral, Jordi Ginestà Martínez, Bernat Luque Mateu, Carles Navarro Bascuñana, Marc Forcada, Sergi Curto Salas,

Sènior B: Xavier Antolín García, Alex Artigot Lluellas, Nicolau Asmarats Castell, David Ausina Valdearcos, Raül Bermudo Ruíz, Germà Charles Lluellas, Iván Díez Álvarez, Albert Espierriz Lanceta, David García Jimeno, Xavier Hoyo Pérez, Sergi Navarro Vilarrubí, Guillem Pedreny Mateu, Marc Pous Marín, Ramon Téllez Pérez, Francesc Santiago Feixas (baixa l'octubre)

Júnior A: Sergi Santos Sánchez, Víctor Rodríguez Díaz, Marcel Maneja Gascón, Sergi Parera Escudero, Carles Raventós Grau, Miquel Àngel Fernández Ruiz, Imanol Pérez Berrio, Xavier Plandiura Martínez, Carles Porto Carreño, Marc Forcada Sánchez

Júnior B: Joan Argote Caballero, Eduard García Pérez, Eduard Monroy García, Marc Navarro Gimeno, Marc Navarro Vilarrubí, Alexandre Nin Sadurní, Xavier Pardina Molina, Domènec Peret Maroto, Dídac Pérez Masip, Sergi Pérez Soriano, Medir Tena Pérez

2002/03

Cristian Oliva Parra, Manel Núñez Sunet, Josep Perich Sicilia, Carles García Martí, Joan Balanzó, Paco Reina, David Ausina, Bernat Luque Mateu, Marc Forcada Sánchez, Pascual Mora Morales, Chus Benito, Xavier Hoyo , Francesc Manel "Paco" Reina Rojas

Sènior B: Germà Charles Luellas, Xavier Antolín, Galderic Sanmartí Casassayas, David Ausina, Nicolau Asmarats, David García Jimeno, Roger Vallverdú Fernández, Gerard Pàmies Puig, Xavier Hoyo Pérez, Ramon Tellez, Sergi Navarro Vilarrubí, Xavier Plandiure Martínez

Júnior A: Gerard Custey Fornas, Medir Tena Pérez, Eduard García Pérez, Xavier Pardina Molina, Dídac Pérez Masip, Marc Navarro Gimeno, Marc Navarro Vilarrubí, Domènec Peret Maroto, Joan Argote Caballero, Pau Cuesta Gallego, Víctor Martín Martín, Guillem Guerrero Petit, Àlex Nin Sadurní

2003/04

Joan Antoni Jobacho Bráviz (des de desembre), Cristian Oliva Parra, Manel Núñez Sunet, Lluís Curto Salas, Marc Forcada Sánchez (fins el maig), Àlex Formento Sánchez, Carles Larraz Beltrán, Bernat Luque Mateu, Lluís Fernández Betancourt, Marc Joan (baixa el setembre), Jesús Benito Gall, Carles García Martí, Álvaro Tor García (des de gener)

Sènior B: Guillem Guerrero Petit, Joan Argote Caballero, Miquel Font, Lluís Molina, David Ausina, David García Jimeno, Xaiver Plandiure Martínez, Marc Sala, Xavier Hoyo Pérez

Júnior A: Enoc Bassols, David Carrizosa, Lluís Martí, Enric Amat, Èric Crosas, Àlex Cervera, Marcel Gómez, Albert Cañadas, Jeremías Bolinches, Sergi García

Júnior B: Xavier Lagunas, Xavier Costa, Cristian Balibrea, Cristian Navarro, Víctor Marín, Josep Ventura, Adrià Torner, Guillem Aznárez, Hèctor Vila, Xavier Piñeiro, Xavier Vacas, Josep Medina

SENSE UBICACIÓ: Juli Taüll (anys cinquanta?), Solsona (anys trenta o quaranta?)

Annex 5. Entrenadors

A continuació figuren els entrenadors coneguts dels diferents equips. Només hi consten a partir de la categoria juvenil.

1935/36: Francesc Maneja

1939/40: Salvador Rovira

1940/41: Joan Villalba

1947/48: Roqueta

1951/52. Pere Piqué (fins el maig del 52) / Lamana i Gras (jugadors)

1952/53: Piqué i Ramon? / Antoni Tubau (el desembre) / Josep Sáez
Juvenil: Escalera / Lamana (a partir del maig)

1953/54: Josep Gras
Juvenil: Antoni Vidal

1954/55: Josep Sáez

1955/56: Josep Sáez
Juvenil: Joan Hernández i Pere Escalera Ventura

1956/57: Jaume Vilar (fins el novembre) / Lamana, Joan Villalba i Josep Martí

1957/58: B. Couto (fins el desembre) / Solé / Ferrer? Vilar?

1958/59: Canut (inici de temporada) / Josep Sáez?, Joan Villalba (fins l'octubre)/ Benazet

1959/60: Benazet
Juvenil: Josep Martí Muntané

1960/61: Ramon Malet Pinto
Juvenil: Jaume Suñé /Josep Micó

1961/62: Joan Villalba
Juvenil: Josep Martí Muntané

1962/63: Joan Villalba?
Juvenil, Josep Martí Muntané / Jaume Suñé

1963/64: Josep Sáez
Juvenil, Jaume Suñé, Josep Maria Ramós Mercadé , Joan Villalba

1964/65: Josep Sáez /Joan Villalba
Juvenil: Josep Mª Ramos

1965/66: Josep Massagué (fins el desembre?)/ Joan Jonama
Juvenil: Josep Mª Ramos

1966/67: Joan Jonama
Juvenil: Rafael Layola Gayobart

1967/68: Joan Jonama (fins a principis del 1968?) / Ramon? Olivella

1968/69: Ramon? Olivella
altres: Jorba, Benítez?

1969/70: Joan Del Baño Lorca?
Juvenil: Albert Tadeo Hernández

1970/71: Joan del Baño Lorca
Júnior: Rafael Layola Gayobart, Albert Tadeo Hernández
Juvenil: Joan Pujol Montuenga

1971/72: Josep García Guevara
Júnior: Rafael Layola Gayobart / després Jordi Gómez Cerdà
Juvenil: Albert Tadeo Hernández

1972/73: Josep García Guevara
Júnior: Josep Maria Martín, Josep García Guevara
Juvenil: Josep Bordas Grangel, Albert Tadeo Hernández

1973/74: Josep García Guevara
Júnior: Josep García Guevara, Jesús Maria Marín Serna
Juvenil: Josep Bordas Grangel, Joaquim López Hernández,

1974/75: Lluís Maria Planas Lozano
Júnior: Josep García Guevara, Jesús Maria Marín Serna?
Juvenil: Josep García Guevara, Joaquim López Hernández
Sènior femení: Joan Maria Sala Aparicio

1975/76: Joan Coma Sánchez / després Josep García Guevara
Júnior: Jesús Maria Marín Serna
Juvenil: Josep García Guevara, Josep Mª Cañabate Nomen, Diego Haro Bautista

1976/77: Josep García Guevara
Juvenil: Joan Pujol Montuenga
Sènior femení: Joan Maria Sala Aparicio

1977/78: Juan Manuel "Moncho" Monsalve (fins el gener)/ Josep Bo Tremolosa
Júnior: Josep Bo Tremolosa, Joan Pujol Montuenga
Juvenil: Pere Pardina Coll, Joan Pujol Montuenga
Sènior femení: Joan Maria Sala Aparicio

1978/79: Manel Soriano /després Josep Maria Soro
Júnior Pere Pardiña
Juvenil: Joan Pujol Montvenga
Sènior femení: Àngel Abella Martínez / Josep Camps Heras
Juvenil femení: Xavier Tubau Bargalló

1979/80: Guifré Gol
Júnior: Pere Jiménez
Juvenil: Joan Pujol Montuenga, Josep Mª Solà, Josep Graells Serrano, Ferran García Castro, Pere Jiménez Díaz
Sènior femení: Xavier Tubau Bargalló
Juvenil femení: Xavier Tubau Bargalló

1980/81: Pedro Ignacio Zorrozua
Júnior: Ferran García Castro
Juvenil: Xavi Ortí Almirall, Joan Pujol Montuenga, Josep Maria Zaragoza Radua
Sènior femení: Xavier Tubau Bargalló (fins el setembre)/ Francesc Reig Badia, Xavier Ortí?
Júnior femení: Carme Lluveras Puig

1981/82: Guifré Gol
Júnior: Ferran García Castro, Blas Espinet Bastons, Joan Pujol Montuenga
Juvenil: Joan Pujol Montvenga, Josep Graells Serrano, Ferran García Castro
Sènior femení: Carme Lluveras Puig?
Júnior femení: Carme Lluveras Puig
Juvenil femení: Enrique Bago Granell

1982/83: Guifré Gol
Júnior: Joan Avilés Codina, Josep Graells Serrano
Juvenil: Joan Pujol Montvenga, Xavi Ortí Almirall, Blas Espinet Bastons
Sènior femení: Carme Lluveras Puig
Júnior femení: Carme Lluveras Puig
Juvenil femení: David Pérez Cruz

1983/84: Guifré Gol
Júnior: Blai Espinet Bastons
Juvenil: Xavier Ortí
Sènior femení: Carme Lluveras Puig
Júnior Femení: Xavier Arrimada
Juvenil femení: Josep Maria Breva Vallverdú?, David Pérez

1984/85: Francesc "Nino" Buscató Durlán
Júnior: Lluís Ytarte Aracil
Juvenil: Albert Monferrer
Sènior femení: Joan Mª Gavaldà Robert
Júnior femení: Joan Ruldua Brotons
Juvenil femení: Joan Carles Bravo Pérez

1985/86: Jordi Fernández Sánchez
Júnior: Llorens Hernández Forteza, Ferran García Castro
Juvenil: Albert Monferrer, Albert de Haro Almarcha
Sènior femení: Joan Mª Gavaldà Robert (fins el gener)/ Maria Planas
Júnior femení: Joan Ruldúa, Martí Prades Ponsirenas
Juvenil femení: Joan Ruldúa

1986/87: Llorenç Hernández (fins el febrer)/ Artur Soler Valentín i Miquel García
Júnior: Joan Ponce Garrido, Jesús Mayo Sánchez
Juvenil: Artur Soler Valentín, Miquel García Jiménez
Júnior femení: Jesús Mayo Sánchez

1987/88: Josep García Guevara
Sènior B: Santiago Calvis Margarit
Júnior A: Joan Ponce Garrido
Júnior B: Albert Viella Rovira
Juvenil: Artur Soler Valentín, Albert Viella Rovira
Sènior femení: Jesús Mayo Sánchez
Juvenil femení: Joana Mangas, Albert Viella Rovira

1988/89: Rafael Layola Gayobart
Júnior: Sergi Tendero Albalad / Àngel Soriano Vicente, Albert Viella Rovira
Juvenil: Albert Viella Rovira,
Juvenil femení: Albert Viella Rovira

1989/90: Rafael Layola Gayobart
Júnior: Antoni Herrero Navines, Albert Viella Rovira
Juvenil: David Lizano Vila, Joan Ponce Garrido
Sènior femení: Albert Viella Rovira
Juvenil femení: Xavier Antón Morales (des de febrer?)

1990/91: Xavier Ortí / Rafael Layola Gayobart / Àngel Fernández
Júnior: Antoni Herrero Navines, David Lizano Vila, Antoni Maceiras Durán, Joan Ponce Garrido
Juvenil: David Lizano Vila, Josep Puértolas Mirabet
Sènior femení: Enric González Ferreiro
Juvenil femení: Anna Tortella Muns

1991/92: Ángel Fernández / Pere Pérez Melero i Carles Casadó
Juvenil: Albert Rio Charles, Antoni Maceiras Durán
Juvenil femení: Jesús Francesc Salto Romero

1992/93: Xavier Ortí
sub 23: Pere Merino Arranz
Juvenil: Antoni Herrero Navines, Josep Ibáñez Menyu, Josep Gabernet Masons
Sènior femení: Enric González Ferreiro, Jesús Francesc Salto Romero
Juvenil femení: Jesús Francesc Salto Romero

1993/94: Xavier Ortí
sub 23: Pere Merino Arranz, Joan Pujol Montuenga, Jesús Francesc Salto Romero
Juvenil: Joan Manel Micó de la Fuente , Pau García, Jesús Auñón, Josep Antoni Muñoz Sánchez

1994/95: Xavier Ortí
sub 23: Juli Monroig Vives
Júnior: Alex Casanovas Ortego, Joan Manel Micó de la Fuente, Jaume Palomar Marés

1995/96: Xavier Ortí / Juli Monroig Vives?
sub 23: Juli Monroig Vives
Júnior: Joan Manel Micó de la Fuente, Jaume Andres, Pau García Sánchez, Jaume Palomar Marés

1996/97: Joan Manel Micó de la Fuente
Sub 22 Alex Casanovas Ortego, Juli Monroig Vives
Júnior: Xavier Abelló Torres

1997/98: Juli Monroig Vives
Sub 22: Felip Belmonte Zamora
Júnior: Xavier Abelló Torres, Pau García Sánchez

1998/99: Sergi Raventós Farràs
Sub 20: Pere Marhuenda Pitarch
Júnior: Josep Antoni Muñoz Sánchez, Xavier Ortas Deunosajut

1999/00: Sergi Raventós Farràs / Jordi Balaguer García
Sub 21: Robert Santos Galindo,
Júnior: Pere Pardina Coll, Josep Mª Aijón Nat, Efrén García Artero

2000/01: Rafael Layola Gayobart
Sènior B: Pau García Sánchez,
Sub 20: Daniel Pujol Sánchez
Júnior: Pere Pardina Coll, Jordi Ardévol López, Marcel·lí Massafret Marimon, Mateo Rubio

2001/02: Rafael Layola Gayobart
Sènior B: Pau García Sánchez
Júnior: Lambert Soriano Sierra, Pau Barbat Oliver, Raül Jodrà Caballo, Pere Pardina Coll, Jordi Tarragona Paz

2002/03: Rafael Layola Gayobart
Sènior B: Pau García Sánchez
Júnior: Marcel·lí Massafred, Lambert Soriano Sierra

2003/04: Rafael Layola Gayobart
Sènior B: Mateo Rubio
Júnior: Lambert Soriano, Valeri Malagelada